

PIĄTKOWE KAZANIA

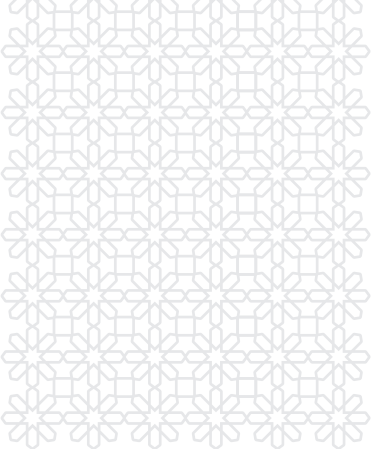

 WYDAWNICTWO
ERKAM

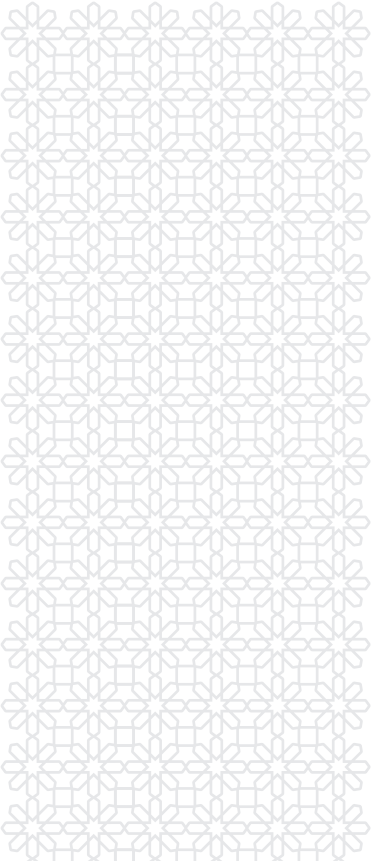
Muzułmański Związek Religijny w RP
Najwyższe Kolegium Muzułmańskie

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

PIĄTKOWE KAZANIA

Tytuł oryginału:

Пятничные проповеди

Tłumaczenie:

Rozalia Bogdanowicz

Redakcja:

Musa Çaxarxan Czachorowski

Korekta:

Musa Çaxarxan Czachorowski, Barbara Pawlic-Miśkiewicz

Skład:

AliusMedia.pl

Cytaty z Koranu w tłumaczeniu Musy Çaxarxan Czachorowskiego, MZR w RP,
Białystok 1439/2018

Copyright for the Polish translation by Rozalia Bogdanowicz, 1446/2024

Copyright for the Polish edition by Muzułmański Związek Religijny w RP.
Najwyższe Kolegium Muzułmańskie, 1446/2024

Wydawca:

15-207 Białystok, ul. Piastowska 13 F

T: (+48) 85 732 40 23, T: (+48) 605 612 137

mzr@mzr.pl, www.mzr.pl

Wszystkie prawa zastrzeżone

Wydanie pierwsze

ISBN: 978-625-440-912-7

PIĄTKOWE KAZANIA

Przekład z języka rosyjskiego
Rozalia Bogdanowicz

CHUTBA

1. Pojęcie *chutby*

Chutba – to szczególny rodzaj kazania, który ma swoje własne religijne zasady, etapy, specyficzne miejsce i sposób postępowania oraz wymagający specjalnego przygotowania. W przekładzie z języka arabskiego *chutba* oznacza „kazanie, przemówienie, wystąpienie, mające na celu przekonanie ludzi”. Jako termin religijny *chutba* oznacza przemowę wygłaszaną z *minbaru* przez *chatibę* przed modlitwami piątkowymi i świątecznymi. Celem *chutby* jest nauczanie ludzi lub przekazywanie im wiedzy.

Słowo *chatib*, wywodzące się z tego samego rdzenia co słowo *chutba*, oznacza osobę wygłaszającą kazania. Ma ona obowiązek nie tylko edukowania ludzi, ale również przekonywania ich. Dlatego od zamierzonych czasów w meczetach oprócz stanowiska imama wprowadzono także funkcję *chatibę*.

Tradycja wygłaszania *chutby*, która pojawiła się w pierwszych latach *hidżry*, przetrwała do dzisiaj. Bez *chutby* modlitwa piątkowa nie jest kompletna. *Chutba* odnosi się do tego rodzaju wspominania Boga (*zikrullaah*), o którym mówi poniższy ajat:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ
وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

Jaa ajjuhaal laziina aamanuu izaan nuudija lissalaati min jatmil džumu'ati fas'a' ilaa zikrillaahi ta zarulbaj'a zaalikum chajrun lakum in kuntum ta'lamuun.

O wy, którzy wierzyście! Kiedy rozlegnie się wezwanie na modlitwę piątkową, to spieszcie wspominąć Boga i pozostawcie swój handel. To jest dla was najlepsze, gdybyście tylko wiedzieli!¹

1. Sura Al-Dżumu'a, Zgromadzenie, 62:9.

Chutba jest tak samo obowiązkowa (*fard*) jak modlitwa piątkowa. Od czasów Wysłannika Boga (*sallaallaahu alajhi ła sallaam*) do dzisiaj *chutba* stanowi nie tylko pouczenie, ale też służy do ogłaszania decyzji w różnych kwestiach społecznych, ekonomicznych, wojskowych, administracji państwowej, oraz do wyrażania oficjalnego punktu widzenia na temat bieżących wydarzeń. Od najwcześniejszych lat islamu *chutba* piątkowa była zarówno aktem czci, jak i środkiem przekazu ludziom zaleceń Boga oraz metodą ich edukacji religijnej. Jest to prosty i jasny sposób wychowywania dojrzałych wierzących.

2. Przygotowanie *chutby*

Chutba jest sposobem wyjaśnienia zgromadzonemu w meczecie na piątkową modlitwę muzułmanom o różnym poziomie wykształcenia i kultury, podstaw islamu i podejścia z punktu widzenia religii do zachodzących wydarzeń, jakie przykuwają ogólnospołeczną uwagę.

Przygotowanie kazania i jego wygłoszenie składa się z kilku etapów: wyboru tematu, ułożenia planu, opracowania tekstu i jego wygłoszenia.

A. Wybór tematu *chutby*

Aby wybrać odpowiedni temat kazania, należy zdefiniować:

- Gdzie i komu będzie głoszone kazanie,
- Jaki jest poziom wykształcenia odbiorców,
- Jaki jest cel *chutby*.

Jeśli te okoliczności przynajmniej częściowo są znane, łatwiej będzie zdecydować:

- Co powiedzieć,
- Jak powiedzieć,
- W jakiej kolejności przemawiać.

Dlatego przy wyborze tematu *chutby* przede wszystkim należy wiedzieć, przed jakim audytorium będziemy występować i czego odbiorcy oczekują od *chatiba*.

Po drugie, warto dowiedzieć się, jakie tematy są najbardziej istotne dla danej społeczności muzułmańskiej. Oznacza to, że *chatib* musi

zadziałać jak socjolog. Doświadczony *imam-chatib* potrafi sam wybrać temat swojego kazania, który jest dla ludzi bardzo ważny, chociaż oni mogą nie być tego świadomi.

Chatib powinien przygotować kazanie, zwracając uwagę na wydarzenia, które miały (mają) miejsce w tygodniu jego wygłoszenia, aby nadać im znaczenie. Wybierając temat *chuthy*, zdecydowanie należy wziąć pod uwagę, w jakim dniu według kalendarza muzułmańskiego będzie czytana. Przy wyborze tematu *chuthy* trzeba także uwzględnić daty i wydarzenia historyczne oraz podkreślić związane z nimi aspekty religijne. Nie należy wybierać podobnych tematów po kolei, warto stosować je naprzemiennie i brać pod uwagę ich aktualność.

Kazania powinny być szczere, emocjonalne, wyważone, pouczające, konstruktywne, niosące dobre wieści, ostrzegające przed niedozwolonym, korygujące błędne przekonania, napełniające ludzi natchnieniem wiary i pobudzające do refleksji.

B. Plan *chuthy*

Chutbę należy przygotować i przekazać wierzącym zgodnie z określonym planem.

Ogólny plan, odpowiedni dla wszystkich kazań, składa się z następujących części:

1) Zwrócenie się. Ponieważ kazanie jest wygłaszane do słuchaczy, najlepiej rozpocząć je krótkim i jasnym zwrotem. Mogą to być następujące sformułowania: „Drodzy muzułmanie” lub „Drodzy bracia w wierze”, które należy powtarzać w samym kazaniu, aby przyciągnąć uwagę odbiorców.

2) Prezentacja tematu. Nie jest to punkt obowiązkowy, ale jeśli wydaje się przydatny, warto go przestrzegać. Przedstawienie tematu kazania jest istotne z punktu widzenia przygotowania słuchaczy do jego odbioru. Nie powinno ograniczać się tylko do prezentacji tematu, lecz wskazane jest wyjaśnienie, w jakim celu i w jakim zakresie temat będzie poruszany.

3) Wstęp, przyciągający uwagę. Dobry wstęp od samego początku przykuwa uwagę słuchaczy. Może być poświęcony jakiemukolwiek problemowi lub wydarzeniu, mającemu miejsce w dniach poprzedzających kazanie.

4) Główna część. Dalsze rozwinięcie tematu poprzez cytowanie ajatów i *hadisów*. W głównej części kazania należy przedstawić temat z punktu widzenia religii, koncentrując się na korzyściach i szkodach dla muzułmanów, wynikających z wybranych treści. Na podstawie ajatów i *hadisów* należy podać niezbędne wyjaśnienia i komentarze, dotyczące zarówno nauk religijnych, jak i moralności.

5) Końcowe pouczenia i rekomendacje. W tej części można użyć kilku zwrotów podsumowujących to, co zostało powiedziane, i nakładających pewną odpowiedzialność na wierzących obecnych na kazaniu.

6) Zakończenie *chutby* poprzez wygłoszenie ajatu lub *hadisu*. Kazanie należy zakończyć dobrymi życzeniami i *dua*, sformułowanymi tak, aby zgromadzeni mogli powiedzieć: „Amiin”.

Brak planu sprawia, że wystąpienie będzie nie tylko chaotyczne, ale może prowadzić do nieprzewidywalnych i niepożądanych rezultatów. Zatem dowolne, nawet krótkie, składające się z kilku zdań kazanie, powinno mieć plan. Najlepszym wzorem kazania i sposobem jego wygłoszenia są *chutby* Wyśłannika Boga (*saat*), posłanego do nas jako *lakad kaana lakum fii rasuulillaahi uslatun hasanat*, „najlepszy przykład”².

Przygotowanie tekstu kazania

Po wyborze tematu i sporządzeniu planu należy przygotować tekst kazania, czyli doprowadzić je do takiej formy, w jakiej zostanie zaprezentowane słuchaczom. Przygotowując kazanie, *chatib* powinien być świadomy, że wygłaszając je kontynuuje dzieło Czcigodnego Proroka (*saat*). Wygłoszone *chutby* są wezwaniem do islamu, więc muszą być wykonane z duchową radością i natchnieniem.

Przede wszystkim należy ponownie przeczytać ajaty i *hadisy*, które zostały wybrane do tekstu kazania na podstawie oceny wydarzeń i okoliczności zachodzących w ciągu tygodnia. Następnie należy określić, które punkty kazania skupią uwagę audytorium.

Komponując tekst kazania, należy pamiętać, że jest on przeznaczony do ustnej prezentacji. Zgodnie z tym należy używać prostych, jasnych i zrozumiałych słów, unikając skomplikowanych lub niemiłych wyrazów, a także dialektyzmów. Zdania powinny być krótkie, zwarte i poprawnie sformułowane. Ton wypowiedzi należy tak dobrać, aby był zachęcający

2. Sura *Al-Ahzaab*, *Sprzymierzeni*, 33:21.

i przyjazny, bez nadmiernego patosu. Przemówienie *chatiba* powinno pokazać słuchaczom, że jest pewien swoich racji i nie ma wątpliwości w tym, co mówi.

W wystąpieniu należy unikać negatywnych ocen w stosunku ludzi, którzy z jakiegoś powodu są nieobecni na *chutbie*. Kazanie nie może mieć charakteru debaty, obecni powinni w milczeniu słuchać imama. Przemówienie *chatiba* nie powinno zawierać słów i tematów oddalonych od islamu.

Kazanie imama musi być poparte ajatami Świętego Koranu i *hadisami* Wysłannika Boga (*saat*). Nie wolno powoływać się na jakichkolwiek nie-muzułmańskich naukowców lub działaczy, zabronione jest także wymienianie ich imion. W *chutbie* nieodpowiednie są również cytaty poetyckie. Tego rodzaju materiały można wykorzystać na konferencjach.

Nie jest akceptowana i uważana za prawidłową *chutba*, w której nie używa się ajatów i *hadisów*. Wiadomo, że Czcigodny Prorok (*saat*) jako *chutbę* czytał fragmenty Koranu, na przykład surę *Grota* (*Al-Khaf*). Recytował ją tak często, że niektórzy *sahabowie* nauczyli się jej na pamięć podczas kazania³.

W kwestii treści, *chutby* naszego Proroka (*saat*) zawierały wiedzę o podstawach wiary, o Raju i Piekło, opowieści o błogosławieństwach, jakie przygotował Bóg swoim wiernym sługom i karze przeznaczonych wrogom. Dusze tych, którzy go słuchali, napełniały się wiarą i przywiązaniem do jedynobóstwa i wiedzy o Bogu (*ma'rifatullaah*)⁴.

Gotowy tekst *chutby* warto przeczytać wcześniej przynajmniej dwukrotnie: najpierw z pozycji głoszącego, potem z perspektywy przyszłego odbiorcy. Umożliwi to wyłapanie w tekście słów i wyrażeń niejasnych, niezrozumiałych i trudnych do wymówienia. Jeśli pojawią się tego typu fragmenty, należy je poprawić i uczynić łatwiejszymi do zrozumienia i wymówienia. Gdy istnieje taka możliwość, wskazane jest przeczytanie *chutby* innemu imamowi, *chatibowi* lub przyjacielowi i wysłuchanie ich komentarzy w tej kwestii. Przestrzegając tych prostych zasad, można w krótkim czasie zostać profesjonalnym kaznodzieją.

3. Muslim, *Dżuma*, 5:51; Müslim Şerhi, IV, 540–542.

4. Seyyid Sâbik, *Fikhu's-Sünne*, Cüz, II, 275.

Po wprowadzeniu niezbędnych poprawek i uzupełnień tekst należy zredagować od nowa. Całkowicie przepisana *chutbę* trzeba przeczytać ponownie i dopiero wówczas można uznać ją za gotową.

Aby w ciągu 1–20 minut móc udzielić wierzącym wskazówek, inspirować ich na cały nadchodzący tydzień, należy potraktować tę sprawę bardzo poważnie. Przecież tego rodzaju spotkania imama ze wspólnotą odbywają się tylko raz w tygodniu, dlatego powinien jak najlepiej wykorzystać okazję, aby opowiedzieć ludziom o islamie.

3. Treść *chutby*

Imam wchodzi na *minbar* i rozpoczyna *chutbę*, wypowiadając następujące słowa:

الْحَمْدُ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنُسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا
وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا. مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ
لَهُ. نَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَنَشْهَدُ أَنَّ سَيِّدَنَا مُحَمَّدًا
عَبْدَهُ وَرَسُولَهُ. اَللّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَأَصْحَابِهِ
أَجْمَعِينَ. أَمَّا بَعْدُ فَيَا عِبَادَ اللَّهِ. اتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوهُ. إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا
وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ.

*Alhamdu lillaahi nahmaduhu ta nasta'iinuhu ta nastagfiruhu ta na'uuzu
billaahi min szuruuri anfusinaa ta min sajja'aati a'maalina. Man jahdillaahu
fa laa mudilla lahu ta man judlilhu fa laa haadija lah. Naszhadu an laa ilaha
illallaahu tahdahu laa szariika lahu ta naszhadu anna sajjidanaa muhamma-
dan abduhu ta rasuuluh. Allaahumma salli ta sallim alaa sajjidinaa muham-
madin ta alaa aalihi ta ashaabihi adzma'iin. Ammaa ba'du fa jaa ibaadallaah.
Ittakullaaha ta atii'uuh. Inallaaha ma'allaziinat takat tal laziinaa hum muh-
sinuun.*

Następnie recytuje ajat (ajaty) Świętego Koranu:

قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِي كِتَابِهِ الْكَرِيمِ.

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Po tym czyta *hadis* Wysłannika Boga (*saat*):

وَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

Ēa kaalan nabijju sallallaahu alajhi ĩa sallaam.

A potem czyta tekst pouczenia. Wskazane jest, aby nie przekraczał on jednej strony. Postępując za przykładem Abu Bakra as-Siddika (*radijallaahu anhu*, niech Bóg będzie z niego zadowolony, *ra*), imam kończy nauki słowami:

أَقُولُ قَوْلِي هَذَا: وَاسْتَغْفِرُ اللَّهَ لِي وَلَكُمْ

Akuulu kaġlii hazaa ĩa astagfirullaaha lii ĩa lakum.

Następnie *chatib* wypowiada słowa:

أَلَا إِنَّ أَحْسَنَ الْكَلَامِ وَابْلَغَ النَّظَامِ كَلَامُ اللَّهِ الْمَلِكِ الْعَزِيزِ الْعَلَامِ *
كَمَا قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى فِي الْكَلَامِ * وَإِذَا قُرَأَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ
وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

*Alaa inna ahsanal kalaami ĩa ablagan nizaami kalaamullaahil malikil azii-
zil allaami * Kamaa kaalallaahu tabaaraka ĩa ta'aalaa fil kalaami * Ēa iza
kuri'al kur'aanu faastami'uu lahu ĩansituu la'allakum turhamuun.*

I recytuje kolejny ajat:

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ

Innad diina inidallaahil islaam.

Siedząc pomiędzy pierwszą a drugą *chutba*, może wypowiedzieć następujące *dua*:

بَارَكَ اللَّهُ لَنَا وَلَكُمْ وَلِسَائِرِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُسْلِمِينَ
وَالْمُسْلِمَاتِ الْأَحْيَاءِ مِنْهُمْ وَالْأَمْوَاتِ إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ مُجِيبُ الدَّعَوَاتِ

Baarakallaahu lanaa ła lakum ła lisaa'iril mu'miniina ła mu'minaati ła muslimiina ła muslimaati al'aahjaa'i minhum ła amlaati innahu samii'un kariibun mudziibud da'alaat.

Po krótkim siedzeniu imam wstaje i wygłasza drugą *chutbę*. Intonacja nie musi być tak uroczysta jak w pierwszej części, ale należy zachować warunki wymagane do kazania.

الْحَمْدُ لِلَّهِ حَمْدَ الْكَامِلِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى رَسُولِنَا مُحَمَّدٍ
الْأَمِينِ . وَعَلَى آلِهِ وَأَصْحَابِهِ أَجْمَعِينَ . تَغْظِيْمًا لِنَبِيِّهِ وَتَكْرِيمًا لِّصَفِيَّهِ .
فَقَالَ عَزَّ وَجَلَّ مِنْ قَائِلٍ مُخْبِرًا وَآمِرًا . إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى
النَّبِيِّ . يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

*Alhamdu lillaahi hamdal kaamiliina łas salaatu łas salaamu alaa rasu-
ulinaa muhammadin alaamiin. Ła alaa aalihi ła ashaabihi adźma'in. Ta'zii-
man linabijjihi ła takriiman lisafijjih. Fa kaala azza ła džalla min kaa'ilin
muchbiran ła aamiran. Annallaaha ła mala'ikatihi jusaluuna alan nabijj. Jaa
ajjuhal laziina amanuu salluu alajhi ła sallimuu tasliiman.*

Teraz *chatib* może wyrecytować pozdrowienia (*salaaty*) dla Wysłan-
nika Boga (*saat*) i następujące *dua*:

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ
وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ . اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ
مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ .

اللَّهُمَّ وَارِضَ عَنِ الْأَرْبَعَةِ الْخُلَفَاءِ . سَيِّدِنَا أَبِي بَكْرٍ وَعُمَرُ وَعُثْمَانُ
وَعَلِيٌّ ذَوِي الصِّدْقِ وَالْوَفَاءِ وَبَقِيَّةِ الْعَشْرَةِ الْمُبَشِّرَةِ وَآلِ بَيْتِ الْمُصْطَفَى
وَعَنِ الْأَنْصَارِ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالتَّابِعِينَ إِلَى يَوْمِ الْجَزَاءِ . اللَّهُمَّ اغْفِرْ
لِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ الْأَحْيَاءِ مِنْهُمْ وَالْأَمْوَاتِ
بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ . وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ

Allaahumma sallī alaa muhammadin la alaa aali muhammadin kamaa sallajti alaa ibraahiima la alaa aali ibraahiima innaka hamiidun madziid. Allaahumma laarda anil aarba'atil chulafaa. Sjjidinaa abrii bakri la umara la usmaana la alijjin zatis sidki tal lafaa'i la bakijjatil aszaratil la aali bajtil mustafaa la anil aansaari tal muhaadziiriina tat taabi'iina ilaa jalmil dzazaa. Allaahummag firilil mu'miniina tal mu'minaati tal muslimiina tal muslimaatil aahjaa'i minhum tal aamlaati birahmatika jaa arhamar raahimiin. La sala-amun alal mursaliina tal hamdu lillaahi rabbil aalamiin.

Kolejno wypowiada po cichu *a'uuzu* i *bismillaah* oraz recytuje 90. ajat sury Pszczoły (*An-Nahl*):

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ
الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُم لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

Innallaaha ja'muru bil adli tal ihsaani la iitaa'i zil kurbaa la janhaa anil fahsaa'i tal munkari tal bagii ja'izukum la'allakum tazakkaruun.

W kazaniach świątecznych zamiast niego należy recytować ostatni ajat sury *Podróż nocna* (*Al-Israa*):

وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ
يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الذَّلِّ وَكَبَّرَهُ تَكْبِيرًا

La kulil hamdu lillaahil lazii lam jattachiz laladan la lam jakul lahuu sza-riikun fil mulki la lam jakul lahuu talijjum minaz zulli la kabbirhu takbiiraa.

Następnie imam bez pośpiechu i z godnością schodzi z *minbaru*, udaje się do *mihrabu* i prowadzi piątkową modlitwę.

WZORCE KAZAŃ

Chutby Wysłannika Boga (saat)

1. Chutba Wysłannika Boga (saat) o ramadanie

Wysłannik Boga (saat) wygłaszał tę *chutbę sahabom* w ostatnim dniu miesiąca *szaban*:

„O ludzie! Jesteśmy w przededniu wielkiego i błogosławionego miesiąca. W tym miesiącu jest Noc Przeznaczenia, która jest lepsza niż tysiąc miesięcy.

Bóg w tym błogosławionym miesiącu nałożył na nas obowiązek [*fard*] poszczenia w ciągu dnia, a na noc ustanowił wykonywanie dodatkowych [*nafl*] modlitw. Kto w tym miesiącu spełni chociaż jeden dobry uczynek [*hasanat*], zasłuży na taką samą nagrodę, jak za tysiąc obowiązkowych aktów czci wykonanych w innym terminie. A jedna obowiązkowa modlitwa [*fard*] wykonana w tym miesiącu jest równoważna z siedemdziesięcioma obowiązkowymi modlitwami odprawionymi w innym czasie. Jest to miesiąc, w którym dla osiągnięcia zadowolenia Boga znosimy głód i pragnienie, trud posłuszeństwa i uwielbienia. Nagrodą za cierpliwość będzie Raj. Jest to miesiąc miłosierdzia i wzajemnej pomocy, a zaopatrzenie [*rizk*] wierzących w tym miesiącu zwiększa się. Grzechy osoby, która w tym miesiącu ugości *iftarem* jedną osobę poszczącą, zostaną przebaczone i to oszczędzi mu kary w Piekło. Co więcej, osoba ta otrzyma taką samą nagrodę jak człowiek poszczący. A nagroda [*hasanat*] osoby poszczącej nie zmniejszy się”.

Jeden z *sahabów* powiedział:

– O Wysłanniku Boga, nie każdy z nas jest w stanie nakarmić w ramach *iftaru* jedną osobę.

Wysłannik Boga (saat) odpowiedział:

– Bóg da wynagrodzenie, nawet jeśli nakarmicie poszczącego chociażby jednym daktylem i podacie mu łyk wody lub mleka.

I kontynuował swoją *chutbę*:

„Początek tego miesiąca to miłosierdzie, środek – odpuszczenie grzechów, a koniec – zbawienie od Piekła. Jeśli tak jest, to w miarę możliwości wykonujcie w tym miesiącu cztery rodzaje czynów. Z dwóch z nich wasz Pan będzie zadowolony, a o dwóch z nich nigdy nie możecie powiedzieć, że ich nie potrzebujecie. Te dwa czyny, które sprawią zadowolenie Wszechmogącego, to zaświadczenie, że nie ma nikogo godnego czci oprócz Boga i pragnienie Jego przebaczenia. Jeśli chodzi o dwie rzeczy, których nie możecie nie potrzebować, to proszenie Boga o miłosierdzie i szukanie u Niego schronienia przed Ogniem. Jeśli ktoś poda wodę poszczącemu, wówczas Bóg da mu coś do picia z mojego źródła (*Kausar*), po czym ta osoba nie będzie odczuwać pragnienia, dopóki nie wejdzie do Raju”⁵.

2. *Chutba* Wysłannika Boga ogłoszona po wyzwoleniu Mekki

Kiedy Wysłannik Boga (*saat*) przybył do Mekki, udał się do Kaaby i odprawił w niej modlitwę. Wychodząc z Kaaby, oparł się dłońmi o framugę drzwi i zwrócił się do mieszkańców Mekki, którzy zebrali się, aby wysłuchać jego decyzji ich dotyczących:

„Nie ma nikogo godnego czci oprócz Boga, który nie ma towarzysza! Spełnił Swoją obietnicę i okazał pomoc Swojemu słudze, który pokonał hordy wrogów.

Wiedziecie, że odtąd wszelkie zwyczaje czasów niewiedzy [*dżahilijji*] zostają zlikwidowane, podobnie jak zniesione są roszczenia za popełnione wcześniej morderstwa i długi wynikające z lichwiarskich transakcji. Nie uchyla się wszakże służenia Kaabie i zaopatrzenia pielgrzymów w wodę.

O Kurajszyci, zaprawdę, Bóg usunął z was manię wielkości i arogancję czasów *dżahilijji*, związane z rangą rodu. [Wszyscy] ludzie [pochodzą] od Adama, a Adam [został stworzony] z ziemi”.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ
لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَىٰكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ

5. Ibn Huzajma, *Sahih*, III, 191, 192, (Bejrut, 1975).

Jaa ajjuhan naasu innaa chalaknaakum min zakarin la unsaa la dza'alnaakum szu'uuban la kaba'a'ila lita'arafuu. Inna akramakum indallaahi atkaakum. Innallaaha aliimun chabiir.

O ludzie! My stworzyliśmy was z mężczyzny i kobiety i uczyniliśmy was narodami i plemionami, abyście się wzajemnie znali. Zaprawdę, najbardziej szanowanym z was jest dla Boga ten, kto jest najbardziej bogobojny. Zaprawdę, Bóg jest Wiedzący, Świadomy!⁶

3. Pożegnalne kazanie Wysłannika Boga

Zostało ogłoszone w roku 532 przez Wysłannika Boga (*saat*) na oczach ponad stu dwudziestu tysięcy ludzi:

„O ludzie! Posłuchajcie moich słów, gdyż nie wiem, czy w przyszłym roku znów będę tu pośród was.

O ludzie! Zaprawdę, wasza krew, wasza własność i wasz honor są święte i nienaruszalne, tak jak święte są dla was wszystkich ten dzień, ten miesiąc i to miasto [Mekka].

O towarzysze! Zaprawdę, spotkacie się ze swoim Panem i będziecie rozliczeni ze wszystkich swoich czynów. Nie wracajcie po mnie do starych błędnych przekonań i nie podcinajcie sobie karków! Niech obecni tutaj przekażą te słowa tym, których tu nie ma. I, być może, wielu z tych, którym to przesłanie zostanie przekazane, zrozumieją je lepiej niż ci, którzy dzisiaj go słuchali.

O towarzysze! Kto ma coś powierzonego na przechowanie, niech natychmiast zwróci to właścicielowi. Wiedźcie, że lichwa jest zabroniona. Bóg tak zdecydował, więc zacznę od anulowania odsetek, które powinien otrzymać mój wujek Abbas ibn Abdul-Muttalib. Ale możecie odzyskać pierwotną kwotę długu. Nie czyńcie nikomu niesprawiedliwości, a niesprawiedliwość was ominie.

O towarzysze! Powiadam wam, że pogaństwo i niewiedza są pod moimi stopami, a krwawa waśń z czasów *dżahilijji* stała się przeszłością. Pierwszym żądaniem krwi, które zniósłem, było żądanie krwi Ibn Ra-bi'a Harisa.

6. Sura Al-Hudżuraat, *Komnaty*, 49:13.

O ludzie! Zaprawdę, szatan stracił już nadzieję, że będzie czczony na tej ziemi, może się jednak zdarzyć, że podporządkujecie się mu w czymś innym, a nie w wielbieniu. Będzie zadowolony, jeśli uwiedzie was nawet w najmniejszych rzeczach. Uważajcie więc na to, aby ochronić swoją wiarę.

O ludzie! Bójcie się Boga w relacjach z kobietami. Zaprawdę, bierzecie je pod opiekę, są bowiem dla was dozwolone za pozwoleniem Boga! Zaprawdę, powiadam wam – macie prawa do swoich kobiet i wasze kobiety mają prawa do was. Macie prawo wobec kobiet, aby nie bezcześciły waszego łoża i nie wpuszczały do domu osoby, której nie lubicie. A prawo kobiety w stosunku do was jest takie, żebyście zapewnili im odpowiednie jedzenie i odzież.

O wierzący! Zaprawdę, zostawiłem wam dwa *amanaty* [depozyty] i jeśli będziecie ich się trzymać, nigdy nie zejdziecie z prawdziwej drogi. Jest to Księga Boga i moja sunna.

O ludzie! Posłuchajcie moich słów i zrozumcie ich sedno! Wiedźcie, że muzułmanin jest bratem muzułmanina i łączy ich braterstwo. Nie jest dozwolona muzułmaninowi ani krew, ani własność jego brata w wierze, chyba że z własnej woli mu na to pozwoli.

O ludzie! Zaprawdę, Bóg wyznaczył każdemu część dziedzictwa. Dzieci są poczęte w małżeńskim łożu, a sprawca naruszenia węzła małżeńskiego będzie ukamienowany. Każdy, kto twierdzi, że jego ród pochodzi od kogoś innego niż jego rodzice, jest przeklęty przez Boga, aniołów i ludzi.

O ludzie! Zaprawdę, macie jednego Pana i jednego ojca. Wszyscy jesteście potomkami Adama, a Adam został stworzony z gliny. I nie ma żadnej przewagi Araba nad nie-Arabem, ani nie-Araba nad Arabem. I nie ma żadnej przewagi osoby białej nad czarnoskórą i czarnoskórej nad białą, może tylko w pobożności. Zaprawdę, zaprawdę mówię wam, najlepszym spośród was przed Bogiem jest człowiek najbardziej bogobojny.

Słuchajcie i bądźcie posłuszni nawet kalekiemu niewolnikowi abisyńskiemu, który będzie waszym *amirem* [przywódcą], jeśli wam zostanie wyznaczony i wypełni nakazy Księgi Boga. I pamiętajcie, nikt nie jest odpowiedzialny za przestępstwo oprócz osoby, która je popełniła. Syn nie odpowiada za zbrodnie swojego ojca, a ojciec nie ponosi odpowiedzialności za przewinienia swojego syna!

Ludzie! Jeśli zapytają was o mnie, co powiecie?”.

Towarzysze odpowiedzieli jednym głosem:

– Zaświadczamy, że przekazałeś nam przesłanie i wypełniłeś swoją misję, zostawiłeś nam testament i pouczenie.

Następnie Wysłannik Boga (*saat*) podniósł palec wskazujący, kierując go ku zgromadzonemu, po czym opuścił i powiedział:

„Bądź świadkiem, o Panie! Bądź świadkiem, o Panie! Bądź świadkiem, o Panie!”.

PIĄTKOWE KAZANIA

1. BRATERSTWO W ISLAMIE

Data -.- 20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى يُحِبَّ لِأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Innamal mu'minuuna ichlattan fa aslihuu bajna achalajkum lat takullaaha la'allakum turhamuuna kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ta sallaam laa ju'minu ahadukum hattaa juhibbal juhiihi maa juhibbu linafsih.

Drodzy bracia i siostry!

W przeczytanym ajacie Bóg Wszechmogący, ogłaszając wszystkich muzułmanów braćmi, nakazuje: **Wierzący są bowiem dla siebie braćmi! Zaprowadźcie więc pokój między braćmi i bójcie się Boga! Być może, dostąpicie miłosierdzia!**⁷

W dniu Arafa, kończąc swoją pielgrzymkę, Wyśłannik Boga (*saat*), wygłosił w swojej Pożegnalnej chutbie:

O ludzie, słuchajcie mnie uważnie, gdyż nie wiem, czy będę wśród was w przyszłym roku. Posłuchajcie, co mam do powiedzenia i przekażcie moje słowa tym, którzy nie mogli być dzisiaj obecni. O ludzie, tak jak czcicie świętość

7. Sura Al-Hudžuraat, Komnaty, 49:10.

*tego miesiąca, tego dnia, tego miasta, czcijcie i uważajcie za święte życie i majątek każdego muzułmanina. Zwracajcie to, co zostało wam powierzone, jego prawowitym właścicielom. Nie uciskajcie innych, wówczas i wy nie będziecie uciskani. Pamiętajcie, że na pewno spotkacie się ze swoim Panem, a On bezwzględnie zapyta was o wasze uczynki*⁸.

Drodzy muzułmanie!

Braterstwo w islamie pochodzi z Bożego przykazania:

Trzymajcie się wszyscy mocno liny Boga, nie rozdzielajcie się i wspominajcie przychyłność Boga nad wami! Byliście sobie wrogami, a On napełnił przyjaźnią wasze serca i dzięki Jego łasce staliście się braćmi⁹, które wzywa nas, jako zjednoczoną wspólnotę Muhammada (*saat*), do współdziałania po osłonę Świętego Koranu.

Jak powiedziano w *hadisach* Wysłannika Boga (*saat*) **braterstwo w islamie** oznacza wzajemne miłowanie w imię zadowolenia Najwyższego:

*Nie wejdziecie do Raju, dopóki nie uwierzycie, i nie uwierzycie, dopóki nie będziecie się miłować*¹⁰.

Braterstwo w islamie – oznacza miłowanie muzułmanów bez względu na ich narodowość, język, kolor skóry, miejsce zamieszkania i styl życia.

Braterstwo w islamie, według *hadisu* Wysłannika Boga (*saat*): *Nikt z was nie uwierzy, dopóki nie będzie życzył swojemu bratu tego, czego pragnie dla siebie*¹¹, oznacza w życiu życzenie braciom w wierze tego samego, czego życzymy sobie samym, najbliższej rodzinie i bliskim.

Braterstwo w islamie wyraża odczuwanie bólu i cierpienia swoich braci w wierze, którzy doświadczają trudności lub mają kłopoty, jak mówił o tym nasz Prorok (*saat*): *Wierzący we wzajemnej miłości, miłosierdziu i wzajemnym współczuciu są jak jedno ciało. Jeśli jeden z jego organów zachoruje, całe ciało reaguje bezsennością i gorączką*¹².

8. Buchari, *Hadżdż*, 132.

9. Sura *Ali Imraan*, *Rodzina Imrana*, 3:103.

10. Muslim, *Iman*, 93–94.

11. Buchari, *Iman*, 7.

12. Buchari, *Adab*, 27.

Braterstwo w islamie oznacza bycie razem z braćmi w wierze w radości i w smutku, pomaganie w potrzebie, zgodnie z Bożym przykazaniem:

Wspomagajcie się nawzajem w pobożności i bogobożności, ale nie wspomagajcie się nawzajem w grzechu i wrogości. Bójcie się Boga! Zaprawdę, Bóg jest surowy w karaniu¹³.

Bracia i siostry!

Nasza święta religia, islam, nakazuje nam czynić dobre i prawe uczynki i nie być źródłem zła, nienawiści i ucisku. Nasza wiara uczy nas wzywania ludzi do pokoju i wzajemnego zrozumienia, a nie do wszczynania niezgody i zamieszania.

Proszę Wszechmogącego Boga, aby wzmocnił jedność i siłę muzułmanów! Niech miłosierdzie Boga będzie z nami, niech umocni nasze braterstwo i uczyni je nierozzerwalnym! Amiin!

13. Sura *Al-Maa'ida*, Stół zastawiony, 5:2.

2. PRZEBYWANIE WŚRÓD WSPÓŁWYZNAWCÓW

Data -. -20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ
كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَى شَفَا
حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

مَا مِنْ ثَلَاثَةٍ فِي قَرْيَةٍ، وَلَا بَدْوٍ، لَا تَقَامُ فِيهِمُ الصَّلَاةُ إِلَّا قَدْ اسْتَحْوَذَ
عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ، فَعَلَيْكُمْ بِالْجَمَاعَةِ، فَإِنَّمَا يَأْكُلُ الذَّنْبُ مِنَ الْغَنَمِ الْقَاصِيَةَ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Laa'tasimuu bi hablillaahi dzamii'an lala tafarrakuu lazkuruu bi'matalla-
ahi alajkum iz kuntum a'daa'an fa'allafa bajna kuluubikum fa'asbahtum bini-
matihi ichlaanan la kuntum alaa szafaa huftratim minan naari fa'ankazakum
minhaa kazaliha jubajjinullaahu lakum aajaatihi la'allakum tahtaduun.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

*Maa min salasatin fii karjatin la laa badlin laa tukaamu fii himus salaatu
illa kad astahlaza alajhimusz szajtaanu fa'alajkum bial dzamaa'ati fa'inna-
maa ja'kuluz zi'bu minal ganamil kaasijah.*

Drodzy bracia i siostry!

Ludzie są stworzeni słabymi i potrzebują siebie nawzajem. Zachęcając
ludzi do podążania prawdziwą ścieżką i zachowania jedności, Wszech-
mogący Bóg nakazuje:

Trzymajcie się wszyscy mocno liny Boga, nie rozdzielajcie się¹⁴.

Abud Darda (ra) przekazał następującą informację: „Słyszałem, co powiedział Wysłannik Boga (saat):

Jeśli nie wykonają [obowiązkowej] modlitwy trzy dowolne [osoby, mieszkające] na wsi lub na pustyni, szatan z pewnością ich pokona, dlatego powinniście wspólnie wykonywać namaz: wilk zjada tylko tę owcę, która oddala się [od stada]”¹⁵.

Wysłannik Boga (saat) na temat wartości przebywania we wspólnocie (dżamaat) powiedział, co następuje:

Modlitwa wykonywana we wspólnocie przewyższa dwadzieścia siedem razy modlitwę indywidualną¹⁶.

Dżamaat – to miłosierdzie, separacja – męka¹⁷.

Nakazane w islamie modlitwy piątkowe i świąteczne, pielgrzymka, jałmużna, składanie ofiary, pogrzeb, zawieranie małżeństwa, utrzymywanie więzi rodzinnych, pomoc potrzebującym – wszystko to wymaga zbiorowego wykonania i pomaga ludziom w komunikacji społecznej.

Nawet gdy Prorok (saat), będący wzorem wyrozumiałości i delikatności, zetknął się z grubiaństwem ignorantów, nie zmieniał swojego dobrego stosunku do nich. Jego wuj, szlachetny Abbas (ra), powiedział mu kiedyś ze współczuciem:

– O Wysłanniku Boga! Widzę, że ludzie sprawiają ci kłopoty. Pył, który wznoszą, wywołuje nieprzyjemne dla ciebie zdarzenia. A gdyby tak stworzyć osobne, zamknięte miejsce i stamtąd rozmawiać z ludźmi?

Wysłannik Boga (saat), posłany jako miłosierdzie dla światów, wykrzyknął:

– *Nie! Dopóki Bóg nie zabierze mnie od was i nie obdarzy pokojem, będę wśród was. Niech deptczą mi po piętach, ciągną za ubranie i sprawiają kłopoty wzniesionym pyłem!*¹⁸

14. Sura Ali Imraan, Rodzina Imrana, 3:103.

15. Abu Dawud.

16. Buchari, Azan, 30; Muslim, Masadzid, 249.

17. Ahmad, 4/278.

18. Darimi, Mukaddima, 14; Ibn Abu Szajba, Musannaf, 7/90; Ibn Sad, 2/193.

Radził swojej wspólnotcie, aby miała taki sam stosunek do ludzi:

*Muzułmanin, który jest wśród ludzi i z ich powodu cierpi niedogodności, jest o wiele lepszy niż ten, który nie jest wśród ludzi i nie odczuwa z ich strony żadnych uciążliwości*¹⁹.

Choć muzułmanie cierpliwie znoszą niedogodności powodowane przez ludzi, jednocześnie sami powinni starać się nie sprawiać nikomu kłopotów. Ich dobre nastawienie, współczucie i gotowość pomocy powinny być uzdrawiającym balsamem dla zranionych dusz. Wyśłannik Boga (*saat*) powiedział:

*W swojej miłości, miłosierdziu i współczuciu wobec siebie wierzący stanowią jedno ciało: kiedy jedna z jego części zostaje dotknięta chorobą, całe ciało reaguje bezsennością i gorączką*²⁰.

*Zaprawdę, we wzajemnych relacjach wierzący są jak budynek, którego poszczególne części wzmacniają się nawzajem, wypowiedziawszy te słowa, splótł palce swoich rąk*²¹.

*Każdy, kto nie martwi się o muzułmanów, nie jest jednym z nich*²².

*W stosunku do ludzi szatan jest naprawdę jak wilk, który chwytą owcę oddzieloną od stada. Strzeżcie się podziałów, trzymajcie się drogi większości muzułmanów i trwajcie przy meczetach*²³.

Wynika z tego, że wezwanie do bycia razem we wspólnotcie współwyznawców wiąże się z koniecznością wzajemnej pomocy duchowej i materialnej oraz ochrony przed krzywdą wyrządzaną przez złych ludzi. Prorok (*saat*) zawsze zachęcał swoich towarzyszy, aby wzajemnie interesowali się swoimi problemami. Któregoś dnia zapytał:

- *Kto dzisiaj pości?*
- *Kto dzisiaj uczestniczył w modlitwie pogrzebowej [dżanaza]?*
- *Kto dzisiaj nakarmił biednego człowieka?*
- *Kto dzisiaj odwiedził chorego?*

19. Tirmizi, *Kijamat*, 55/2507.

20. Buchari, *Adab*, 27; Muslim, *Birr*, 66.

21. Buchari, *Salat*, 88; *Mazalim*, 5; ; Muslim, *Birr*, 65.

22. Tabarani, *Sagyr*, 131/907; Bajhaki, *Szuab*, 8/361.

23. Ahmad, 5/232, 233.

I tylko szlachetny Abu Bakr (*ra*) odpowiedział na wszystkie pytania:

– Ja!

W odpowiedzi Wysłannik Boga (*saat*) rzekł:

– *Osoba, która spełniła wszystkie te dobre uczynki, na pewno wejdzie do Raju!*²⁴

Abdullah ibn Omar (*ra*) opowiedział następującą historię:

„Za rządów mojego ojca, szlachetnego Omara, nastał straszny głód. Tak właśnie nazwano ten rok – »rok głodu«. Mój ojciec zrobił wszystko, co mógł, aby pomóc Beduinom, starając się zapewnić im wielbłądy, oliwę z oliwek i pszenicę, zebraną ze wszystkich urodzajnych plantacji. Susza była tak dotkliwa, że cała roślinność wyschła. Szlachetny Omar (*ra*) zwrócił się do Wszechmogącego Pana z modlitwą: »O mój Panie, ześlij im żywność«.

Bóg Wszechmogący wysłuchał jego modlitw oraz modlitw muzułmanów. Kiedy po ich modlitwach zaczął padać deszcz, szlachetny Omar powiedział:

»Chwała Panu Wszechmogącemu! Przysięgam na Boga, gdyby On nie uratował od tej klęski, wysłałbym po jednej osobie do każdego domu, aby żywnością przeznaczoną dla jednej osoby nakarmić dwie«²⁵. Okazało się, że między ludźmi odbywały się rozmowy: »Gdyby Bóg nie okazał nam Swojego miłosierdzia w roku głodu, kalif Omar zmarłby z powodu współczucia muzułmanom«²⁶.

Poniższa wypowiedź szlachetnego Alego (*ra*) pokazuje, jak ważne były sprawy wspólnoty w życiu prawych muzułmanów: „Są dwa rodzaje miłosierdzia od Boga i nie wiem, za które z nich powinienem okazywać większą wdzięczność. Pierwsze – wizyta danej osoby u mnie z nadzieją, że pomogę w zaspokojeniu jej potrzeb, i szczerza prośba o pomoc. Drugie – spełnienie pragnień człowieka. Wolę szanować sprawy muzułmanów i być dla nich użytecznym, niż posiadać złoto i srebro całego świata”²⁷.

24. Muslim, *Fadailul mufrad*, nr 562.

25. Buchari, *Adabul muhrad*, nr 562.

26. Ibn Sad, 3/315.

27. Ali al-Mutakki, 6/598/172049.

Wierzący powinien szukać każdej okazji, aby sprzyjać religii Boga i Jego sługom. Islam wzywa do jedności muzułmanów, ale nie przeszkadza w oddawaniu czci i medytacjom w samotności. Jednak w tym celu nie ma potrzeby opuszczania świata i życia w odosobnieniu. Współczesny muzułmanin powinien nauczyć się „być sam na sam ze Stwórcą, będąc wśród ludzi” (*hałlat dar anjuman*). Prawi ludzie mówili: „Ręce w trudzie, dusza ze Stwórcą”.

Kiedy jednak moralność traci w społeczeństwie swoją wartość i ginie w występkach oraz bezprawiu, muzułmanin samotnie nie może nic zrobić dla dobra ludzi, wręcz przeciwnie, ma to negatywny wpływ na jego duchowość. W takim przypadku, unikając społeczeństwa, wolno mu żyć w samotności. Kiedy człowiek widzi, że z bycia w społeczeństwie doświadcza więcej szkody niż pożytku i nie jest w stanie tego zmienić, to aby uniknąć kłopotów i niezgody, w imię zbawienia swojej duszy, musi preferować samotność. Jeśli jednak zmuszony jest przebywać wśród ludzi, duszą powinien być z Wszechmogącym.

O nasz Panie! Przebacz i chroń *ummę* Proroka Muhammada (*saał*)!

O nasz Panie! Zjednocz i uczyn spójną *ummę* Proroka Muhammada (*saał*)!

O nasz Panie! Ulżyj w trudach i ochroń od bied *ummę* Proroka Muhammada (*saał*)!

O nasz Panie! Uczyn pobożną i uhonoruj szczęściem świata ziemskiego i wiecznego *ummę* Proroka Muhammada (*saał*)!

3. ZADOWOLENIE WSZECHMOGĄCEGO BOGA W ZADOWOLENIU RODZICÓW

Data -.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا إِمَّا يَبْلُغَنَّ عِنْدَكَ
الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٌ وَلَا تَنْهَرُهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا
كَرِيمًا

وَاخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي
صَغِيرًا

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

رضا الله في رضا الوالدين، وسخطُ الله في سخطِ الوالدين

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*La kadaa rabbuka allaa ta'buduu illaa ijjaahu bil taalidajni ihsaanaa.
Immaa jabluganna indakal kibara ahaduhumaa at kilaahumaa falaa takul
lahumaa uffin laa laa tanharhumaa la kul lahumaa katlan kariimaa. Eachfid
lahumaa dzanaahaz zulli minar rahmati la kur rabbir hamhumaa kamaa rab-
bajaanii sagiiraa.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

Ridallaahi fii ridal taalidajni la sachatullaahi fii sachatil taalidajn.

Drodzy bracia i siostry!

To nasi rodzice sprawili, że przyszliśmy na ten świat i to oni od pierw-
szej chwili naszego życia otaczają nas swoją miłością i ogrzewają ciepłem

swoich serc. To ich troska i uwaga pomogły nam stać się tym, kim teraz jesteśmy. Bez względu na wiek, w jakim jesteśmy, dla nich zawsze pozostajemy dziećmi, a ich myśli i troski wciąż nas dotyczą. Poświęcili swoje młode lata na nasze wychowanie i edukację. Niestrudzenie pracowali, aby zapewnić nam godne warunki życia i dobre wykształcenie.

Święta religia islam nakazuje nam szanować rodziców i służyć im przez całe życie, zwłaszcza gdy osiągną podeszły wiek:

Twój Pan nakazał, abyście nie czcili nikogo innego oprócz Niego! I rodzicom okazuj dobroć, a jeśli jedno z nich lub oboje dojdą za twego życia do wieku sędziwego, to nie mów im: „Fuj!” i nie odpychaj ich, ale zwracaj się do nich słowami szlachetnymi. I pochyl ku nim miłosiernie skrzydło pokory, i mów: „Panie mój, obdarz ich Swym miłosierdziem, podobnie jak oni mnie, gdy byłem mały”²⁸.

Drodzy muzułmanie!

Nasz Pan, dając nam życie, powierzył nas naszym rodzicom do czasu, aż osiągniemy wiek, w którym jako wierzący będziemy mogli być odpowiedzialni za siebie. Nasi rodzice wychowywali nas przez cały ten czas z cierpliwością i poświęceniem, z miłością i troską, czasami ze łzami i modlitwami, nieraz w nieustannej pracy, nie zaznając odpoczynku.

Zapytano kiedyś Proroka Muhammada (*saaf*): „Jaki uczynek jest najlepszy?”. Odpowiedział następująco: *Modlitwa wykonana w wyznaczonym czasie, dobry stosunek do rodziców i gorliwość na drodze Boga*²⁹.

Bracia i siostry!

Nie szczędźmy więc miłości, troski, dobroci i ciepłych słów naszym rodzicom. Szanujmy ich i bądźmy cierpliwi. Starajmy się każdego dnia czynić ich szczęśliwymi i pozyskiwać ich błogosławieństwo i *dua*. Pamiętajmy zawsze, że błogosławieństwa i dobre *dua* naszych rodziców są źródłem naszego dobrobytu na tym świecie i środkiem zbawienia w Dniu Sądu. Zawsze pamiętajmy słowa naszego Proroka (*saaf*):

*Zadowolenie Boga – w zadowoleniu rodziców, a gniew Boga – w gniewie rodziców*³⁰.

28. Sura *Al-Israa*, *Podróż nocna*, 17:23–24.

29. Buchari, *Taḥid*, 48.

30. Tirmizi, *Birr*, 3.

4. MŁODZIENIEC ZACHWYCONY PRZEBYWANIEM POD OSŁONĄ TRONU BOGA (AL-ARSZ)

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمْ اللَّهُ فِي ظِلِّهِ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ الْإِمَامُ الْعَادِلُ ، وَشَابٌّ
نَشَأَ فِي عِبَادَةِ رَبِّهِ ، وَرَجُلٌ قَلْبُهُ مُعَلَّقٌ فِي الْمَسَاجِدِ ، وَرَجُلَانِ تَحَابَّا فِي
اللَّهِ اجْتَمَعَا عَلَيْهِ وَتَفَرَّقَا عَلَيْهِ ، وَرَجُلٌ طَلَبَتْهُ امْرَأَةٌ ذَاتُ مَنْصِبٍ وَجَمَالٍ
فَقَالَ: إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ . وَرَجُلٌ تَصَدَّقَ أَخْفَى حَتَّى لَا تَعْلَمَ شِمَالُهُ مَا تُنْفِقُ
يَمِينُهُ ، وَرَجُلٌ ذَكَرَ اللَّهَ خَالِيًا فَفَاضَتْ عَيْنَاهُ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Nahnu nakussu alajka naba'ahum bil hakki innahum fitjatun aamanuu bi
rabbihim ta zidnaahum huda*³¹.

31. Siedem osób zostanie ukrytych w cieniu Arsza w Dniu, w którym nie będzie innego cienia: sprawiedliwy władca, młodzieniec dorastający w czczeniu swego Pana, osoba, serce której związane jest z meczetem, dwie osoby, które miłują się wzajemnie w imię Boga, spotykając się i rozstając (tylko) ze względu na Niego, mężczyzna, którego pożądała szlachetna i piękna kobieta i który powiedział: „Zaprawdę, boję się Boga!”, ten, który (tak) tajemniczo daje jałmużnę, że jego lewa ręka nie wie, ile wydaje prawa, a (także) ten, którego oczy napełniają się łzami, kiedy w samotności wspomina Boga.

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ʔa sallaam:

Sabʔatun juzillu humullaahu fii zillihii jaʔma laa zilla ilaa zilluhul iimaamul aadilu, ʔa szabbun naszaʔa fii ibaadatai rabbihi, ʔa radʔulun kalbuhu muʔallakum fil masaadʔidi, ʔa radʔalaani tahaabbaa fillaahi adʔtaamaa alajhi ʔa tafarrakaa alajhi, ʔa radʔulun talabathum raʔatun zaatu masibin ʔa dʔamaalin fakaala: innii achaafullaah. ʔa radʔulun tasaddaka achfa hatta laa taʔlama szimaaluhu maa tunfiku jamiinuhu, ʔa radʔulun zakarallaaha chaalijan fafaadat ajnnah.

Drodzy bracia i siostry!

Młodość jest jednym z najcenniejszych darów, którymi Wszechmogący Bóg pobłogosławił człowieka. Młodość stanowi okres w życiu człowieka pomiędzy dzieciństwem a dorosłością, kiedy jest on u szczytu sił duchowych i fizycznych. To najbardziej wydajny czas w jego życiu.

Młodość wiąże się z wieloma pragnieniami, aspiracjami i planami, energią i witalnością, szeregiem fizycznych zmian w organizmie i wyjątkowym stanem umysłu. Chłopcy i dziewczęta poszukują odpowiedzi na wiele pytań, nieustannie myślą o sensie życia i celu, jaki mają na tym świecie. Z tego powodu w młodości zdarza się często, że człowiek sprzeciwia się ogólnie przyjętym normom, chce udowodnić swoje racje i odrzuca wszelkie zasady.

Drodzy muzułmanie!

Wyśłannik Boga (*saaf*), najlepszy mentor całej ludzkości, nauczył wierzących z troską i zrozumieniem odnosić się do młodych, pokazał, jak wychowywać nowe pokolenie, aby przynosiło pożytek społeczności muzułmańskiej i całemu społeczeństwu. Szczególną uwagę poświęcał dzieciom, znajdował czas na rozmowy z nastolatkami i młodzieżą, bardzo cenił ich zdanie. Stosunki Proroka Muhammada (*saaf*) z młodymi muzułmanami były szczere i pełne zaufania. To właśnie młody Musʔab ibn Umajr (*ra*) był pierwszym z tych, których Wyśłannik Boga (*saaf*) wysłał do Medyny, aby nauczali muzułmanów islamu. Po przesiedleniu muzułmanów z Mekki do Medyny Musʔab ibn Umajr (*ra*) kontynuował swoją oddaną służbę na rzecz wzmacniania społeczności muzułmańskiej. Był sztandarowym w armii muzułmańskiej w bitwie pod Badrem, a także pod Uhudem, w której zginął.

Prorok Muhammad, (*saaf*) opuszczając Mekkę, zostawił na swoim miejscu młodego Alego (*ra*), aby ten zwrócił właścicielom majątek prze-

chowowany w domu Wysłannika Boga (*saaʿ*). Ilu wybitnych towarzyszy mimo młodego wieku zostało przewodnikami gwiazdami na firmamencie duchowości i prawości! Wśród nich Muʿaz ibn Dżabal – namiestnik Wysłannika Boga (*saaʿ*) w Jemenie i najlepszy znawca Świętego Koranu; Osama ibn Zajd – mianowany przez Wysłannika Boga (*saaʿ*) dowódcą armii muzułmańskiej w kampanii przeciwko Bizancjum; Attab ibn Asid – dwudziestoletni gubernator Mekki po jej podboju przez muzułmanów.

Bracia i siostry w wierze!

Młodsze pokolenie muzułmanów, chłopcy i dziewczęta, chcą być ramieniem w ramię ze starszymi muzułmanami, inwestując swoje siły i energię we wspólną sprawę, a nie tylko stanowić publiczność wysłuchującą pouczeń starszych. Pragną, żeby starsze pokolenia miały do nich zaufanie i brały pod uwagę ich opinie, udzielały pomocy, jeśli nie wszystko im wychodzi i nie były surowe w kwestii błędów z powodu młodego wieku i braku doświadczenia.

Szanowni ojcowie i matki!

Zachęcam was, abyście przede wszystkim zaczęli od siebie. Stańcie się przykładem dla swoich dzieci w służeniu na drodze Boga i zróbcie wszystko, co w waszej mocy, aby pomóc swoim dzieciom znaleźć tę właściwą drogę. Przecistawiajcie się tym, którzy popychają naszych synów i córki do grzechu lub próbują wykorzystać ich do własnych, niegodziwych celów. Pokładajmy nadzieje na świetlaną przyszłość naszej wspólnoty w młodych muzułmanach, doceniajmy ich i wspierajmy na wszelkie możliwe sposoby we wszystkich dobrych uczynkach. Na ile im zaufamy, na tyle będą odporni na niewiarę i ignorancję jak młody prorok Ibrahim (*alajhis salaam*, pokój z nim, *as*); uczciwi i czysti jak prorok Jusuf (*as*); pobożni, niewinni i ufający Stwórcy jak czysta Marjam (*salaamullaahi alajha*, pokój Boga niech będzie z nią, *saa*), aby zyskali stopień chłopców i dziewcząt, których Wszechmogący Bóg uchroni w cieniu Swego Świętego Tronu Al-Arsz w Dniu Sądu³².

Droga młodzieży!

Pamiętajcie, że wasza młodość jest *amanatem* Wszechmogącego Boga. Zapytajcie siebie ponownie: jak upływa moja młodość? Pomyślcie jeszcze raz: czy nie będę żałować swojego dzisiejszego życia w Dniu, w którym

32. Buchari, *Azan*, 36.

rozpacz, modlitwy i skrucha nie przyniosą żadnego pożytku? Przecież ta energia i siła waszych ciał, zachwyty i radość waszych serc, są dane przez Potężnego Stwórcę nie tylko po to, aby zyskać status społeczny i materialny, ale żeby poznać religię i rozwinąć ukryty potencjał waszej duszy.

Zakończę moje kazanie słowami chwalebnyymi Wszechmogącego Boga (*subhanahu ła ta'ala*, niechaj będzie uwielbiony i wywyższony, *słt*) o młodzieńcach, którzy trzysta dziewięć lat ukrywali się przed ludźmi w jaskini:

My przekazujemy ci tę historię zgodnie z prawdą: byli to młodzieńcy, którzy uwierzyli w swego Pana. I My powiększyliśmy ich przewodnictwo³³.

33. Sura *Al-Kahf*, Grot, 18:13.

5. DOSKONAŁOŚĆ WIARY (IMAN) W SZLACHETNYCH UCZYNKACH I MORALNOŚCI

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يَتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
إِتَّقِ اللَّهَ حَيْثُمَا كُنْتَ وَأَتَّبِعِ السَّبِيلَ الْحَسَنَةَ تَمَحُّهَا وَخَالِقِ النَّاسَ بِخُلُقٍ
حَسَنٍ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Ahasiban naasu an jutrakuu an jukuuluu aamannaa la hum laa juftanuun.

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

*Ittakillaahi hajsumaa kunta lattabi'is sajj'atal hasanata tamhuhaa la
chaalikin naasa bichulukin hasan.*

Drodzy bracia i siostry!

Wszechmogący Bóg (słt) ostrzega nas ajatem: **Czyżby ludzie sądzili, że zostawimy ich, jeśli powiedzą: „Uwierzyliśmy!”, i nie będą poddani próbie?**³⁴

Należy zwrócić uwagę, że słowa Boga:

أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يَتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ

34. Sura Al-Ankabuut, Pajqk, 29:2.

Ahasiban naasu an jutrakuu an jukuuluu aamannaa la hum laa juftanuun

Czyżby ludzie sądzili, że zostawimy ich, jeśli powiedzą: „Uwierzyliśmy!”, i nie będą poddani próbie? – podane są w formie pytań. Oznacza to, że Wszechmogący Bóg z pewnością podda próbie Swoje wierzące sługi zgodnie z ich wiarą.

Jak jest powiedziane w niezaprzeczalnym *hadisie*:

أَشَدُّ النَّاسِ بَلَاءَ الْأَنْبِيَاءِ، ثُمَّ الصَّالِحُونَ، ثُمَّ الْأَمْثَلُ فَأَلْأَمْثَلُ، يُتَلَى
الرَّجُلُ عَلَى حَسَبِ دِينِهِ، فَإِنْ كَانَ فِي دِينِهِ صَلَابَةٌ زِيدَ لَهُ فِي الْبَلَاءِ

*Aszaddun naasi balaa'al anbijaa'u summas saalihuuna, summal amsalu faal amsalu jubtalar radzulu alaa hasabi diinihi, fa'in kaana fii diinihi salaa batun ziida lahu fiil balaa (Najcięższe próby wśród ludzi spotykają proroków, następnie przywódców i tak dalej, zgodnie [z ich prawością]. Człowiek jest poddawany próbie według swojej wiary. Jeśli jego wiara jest silna, czeka go więcej prób)*³⁵.

Jest o tym również powiedziane w *hadisie* przywołanym na początku kazania:

*Bój się Boga gdziekolwiek jesteś, po złym uczynku zrób dobry, który wymaże zły, i trzymaj się moralności w relacjach z ludźmi*³⁶.

Szanowni muzułmanie!

Nasza święta religia islam jest połączeniem prawdziwej wiary, prawych uczynków i wysokiej moralności, tworząc jedną całość. Islam jest jak drzewo, którego korzeniami jest wiara, pniem dobre uczynki, a owocami przepiękna moralność.

Tylko prawdziwa wiara i bojaźń Boża mogą wynieść człowieka do poziomu doskonałego sługi Wszechmogącego Pana. Istotą *imanu* jest szczerze uznanie Boga i zaświadczenie o Jego Istnieniu, Jedyności, że nie ma Sobie równych i podobnych, wiara w aniołów, w święte księgi, w proroków, w Dzień Sądu, w przeznaczenie i w to, że dobro i zło są stworzone przez Najwyższego.

35. Tirmizi, nr 2397; Ibn Madża, nr 4024.

36. Ahmad, 5/153, *Ad-Darimi* 2791, *Al-Hakim*, 1/121.

Bracia i siostry w islamie!

Wierzący osiągają doskonałość duszy jedynie czyniąc prawe uczynki. Prawymi uczynkami są wszelkie działania podejmowane ze szczerą intencją i pragnieniem osiągnięcia tylko zadowolenia Boga Wszechmogącego.

Muzułmanin, ściśle przestrzegając Bożego przykazania:

وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّى يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ

Ła'bud rabbaka hattaa ja'tijakal jakiin, **I czcij twego Pana, aż przyjdzie do ciebie pewność!**³⁷, jest zobowiązany żyć tak, jak przystało na prawdziwego muzułmanina: ściśle przestrzegać obowiązkowych nakazów islamu (modlitwa, post w *ramadanie*, jałmużna i pielgrzymka), w najlepszy możliwy sposób wypełniać swoje doczesne obowiązki, unikać marnotrawstwa, kłamstw, plotek, łapówek, zawłaszczania majątku sierot, lichwy itp.

Drodzy wierzący!

Oznaką doskonałości wiary muzułmanina jest wysoka moralność. Wysłannik Boga (*saal*) powiedział:

إِنَّمَا بُعِثْتُ لِأَتَمِّمَ صَالِحَ الْأَخْلَاقِ

Inna maa bu'istul utammima makaarimal achlak.

*Zostałem wysłany, aby dopełnić piękną moralność*³⁸.

Każdy muzułmanin, który ma zaszczyt stać się częścią społeczności Wysłannika Boga (*saal*), idąc za jego wzorowym przykładem, jest źródłem dobroci i miłosierdzia. Wyróżniają go piękne cechy, takie jak hojność, skromność, uprzejmość, uczciwość i prawdziwość; jest wrażliwy i opiekuńczy w stosunku do swojej rodziny i otoczenia; daleki od jakichkolwiek przejawów arogancji, grubiaństwa, skąpstwa i niesprawiedliwości; uważa, że każde naruszenie praw kogokolwiek stanowi wielki grzech.

37. Sura *Al-Hidżr*, *Kamienna*, 15:99.

38. Ibn Hanbal, II, 381.

Szanowni bracia i siostry!

Proszę Najwyższego Boga (*słt*), aby dał nam taki stopień wiary, żeby we wszystkich aspektach naszego życia prowadziła nas do dobrych uczynków i osiągnięcia stopnia Jego prawych sług! Proszę Wszechmogącego Boga, aby obdarzył wszystkich muzułmanów piękną moralnością i kończę dzisiejszą *chutbę* słowami Wysłannika Boga (*saat*):

اللَّهُمَّ اهْدِنِي لَأَحْسَنِ الْأَعْمَالِ وَأَحْسَنِ الْأَخْلَاقِ لَا يَهْدِي لِأَحْسَنِهَا إِلَّا أَنْتَ وَقِنِي سَيِّئَ الْأَعْمَالِ وَسَيِّئَ الْأَخْلَاقِ لَا يَقِي سَيِّئَهَا إِلَّا أَنْتَ

Allaahumma ahdinil ahsanil aa'maali ta ahsanil achlaaki laa jahdili ahsanihaa illaa anta ta kinii sajjil'al aa'maali ta sajjil'al achlaaki laa jakii sajjil'ahaa illaa anta.

Boże, prowadź mnie do lepszych czynów i lepszych skłonności! Nikt nie prowadzi do tego, co najlepsze, tylko Ty. Chroni mnie od złych uczynków i złych skłonności! Nikt przed nimi nie uratuje, tylko Ty³⁹.

39. Nasai, *Iftitah*, 16.

6. CZYSTOŚĆ I SKROMNOŚĆ

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّي الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ
بِغَيْرِ الْحَقِّ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
آخِرُ مَا أَدْرَكَ النَّاسُ مِنْ كَلَامِ النُّبُوَّةِ الْأُولَى: إِذَا لَمْ تَسْتَخِرْ فَاصْنَعْ مَا
شِئْتَ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Kul innaamaa harrama rabbijal fataahisza maa zahara minhaa la maa batana tal isma tal bagja bi gajril hakk.

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

Aachiru maa adrakan naasu min kalaamin nubullatil uulaa: izaa tastahi faasna'maa.

Drodzy bracia i siostry!

Na początku kazania został odczytany ajat Boga (ślt): **Powiedz: „Pan mój zakazał czynów haniebnych popełnianych jawnie i skrycie, poczynąń bezprawnych [...]”⁴⁰.**

Bóg informuje o grzesznych czynach, które są zakazane we wszystkich Świętych Księgach. Zabronił popełniania haniebnych czynów, wywołujących obrzydzenie i zaliczanych do grzechów ciężkich. Należą do nich cudzołóstwo, sodomia itp. Wśród niego-

40. Sura Al-A'araaf, Przestrody, 7:33.

dziwów czynów są jawne, popełniane przez ciało i skryte, popełniane w duszy. Do grzechów skrytych zalicza się arogancję, zazdrość, próżność, obłudę i inne podobne przewinienia. Ponadto Bóg zakazał grzechów zaniedbywania obowiązków wobec swego Pana. Zakazał odbierania ludziom życia, majątku i godności.

Sens przeczytanego hadisu Wysłannika Boga (saat) jest następujący: „Zaprawdę, dotarły do ludzi słowa pierwszego proroctwa [następujące]: jeśli nie czujesz wstydu, rób co chcesz”⁴¹.

Czystość oznacza, że musimy być jak najdalej od tego, co zabronione. Czystość jest cnotą przejawiającą się w równowadze i powściągliwości człowieka, który potrafi kontrolować nadmierne pragnienia swojej natury dotyczące jedzenia, picia, pożądania seksualnego, pozostając w granicach wyznaczonych przez religię.

Skromność stanowi cechę charakteru i uczucie, wyrażające się w staraniu unikania tego, co wywołuje w duszy uczucie niezręczności. Najczęściej oznacza wstydlivość w stosunku do własnego ciała, chęć ukrycia nagości itp. Jednak z punktu widzenia islamu skromność jest cechą moralną, która zachęca człowieka do dystansowania się od wszystkiego, co podle i nieprzyzwoite, chroniąc go przed naruszeniem czyichś praw. Ten nawyk, ugruntowany w duszy człowieka, kieruje go do wypełniania swoich obowiązków wobec innych i unikania nieporozumień z nimi.

قال صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْحَيَاءُ لَا يَأْتِي إِلَّا بِخَيْرٍ». وفي رواية: «الْحَيَاءُ خَيْرٌ كُلُّهُ» أو قال: «الْحَيَاءُ كُلُّهُ خَيْرٌ».

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam: alhajaa'u laa ja'tii illaa bi chajr. La fii ritaajat: alhajaa'u chajrun kulluh: alhajaa'u kulluhu chajr.

Wysłannik Boga (saat) powiedział: **Skromność nie przynosi niczego oprócz dobra**. Znana jest inna wersja tego hadisu: **Wszelka skromność jest dobrem**. Powodem tej wypowiedzi Wysłannika Boga (saat) była sytuacja, podczas której pewien człowiek zganił swego brata za jego skromność i zabronił mu takiego zachowania. Wówczas Prorok (saat) powiedział mu te słowa.

41. Al-Buchari, *Adab*, 78.

Szanowni wierzący!

Czystość i skromność – to dwie obowiązkowe cechy moralności wierzącego. Czystość i skromność stanowią rdzeń każdego prawego czynu. Czystość i skromność są cechami chroniącymi ludzkie życie i każdy powinien dążyć do ich posiadania. Czystość i skromność – to świadomość standardów życia ustanowionych przez Wszechmogącego, uzmysłowienie sobie odpowiedzialności za cały otaczający nas świat i za wszystko, co w nim istnieje. Życie wierzącego, który cechuje się czystością i skromnością, wypełnia pomyślność i dostatek. Czystość i skromność – to cechy właściwe szczerym sługom Najwyższego Boga.

Bracia i siostry w islamie!

Honor, czystość, skromność i powściągliwość zdobią nie tylko kobiety, ale także mężczyznę. Nieprzyzwoite zachowanie i prowokacyjne maniery poniżają zarówno mężczyzn, jak i kobiety. Bóg Wszechmogący nakazuje Swoim sługom zachowanie czystości, która jest jedną z piękniejszych cech moralnych człowieka.

Powiedz wierzącym mężczyznom, aby skromnie opuszczali swój wzrok i strzegli swej intymności. To będzie dla nich czystsze. Zaprawdę, Bóg jest świadomy tego, co oni czynią. Powiedz wierzącym kobietom, aby skromnie opuszczały swój wzrok i strzegły swej intymności. Niech nie wystawiają na pokaz swych ozdób⁴².

Wysłannik Boga (saat) przekazał: *Temu, kto da mi słowo, że będzie chronił swój język i czystość, dam słowo, że będzie w Raju⁴³.*

Szanowni bracia i siostry!

Czystość i skromność przez cały czas w tradycji wszystkich narodów, a także w religii były uważane za oznaki doskonałej moralności. Jednak współcześnie te dwie cechy zaczęły tracić na wartości. Jeśli dawniej ceniono cnotliwość mężczyzn i kobiet, to obecnie wypowiadanie wulgarnych słów lub popełnianie nieprzyzwoitych czynów w pewnych kręgach społeczeństwa uważa się niemal za oznakę bohaterstwa i niezależności myślenia. W rzeczywistości, gdy człowiek traci skromność, wyzybywa się pozycji najbardziej uhonorowanego i szlachetnego stworzenia Wszech-

42. Sura An-Nuur, Światło, 24:30–31.

43. Bucharī, Rikak, 23.

mogącego Boga i podważa moralne podstawy społeczeństwa. Właśnie dlatego Wysłannik Boga (*saaf*) mówił: *Jeśli nie czujesz wstydu, rób co chcesz*⁴⁴.

Drodzy wierzący!

Żyjemy w epoce nowych technologii informatycznych. Oczywiście poprawiły one warunki życia ludzi i ułatwiły dostępność komunikacji i informacji, ale z drugiej strony wniosły do społeczeństwa wiele negatywnych aspektów. Od tego czasu powszechne stało się komunikowanie za pośrednictwem różnych portali społecznościowych i komunikatorów internetowych, bez przestrzegania ogólnie przyjętych w społeczeństwie zasad zachowania i ignorowanie norm *szariatu* dotyczących tego, co jest dozwolone, a co zabronione w relacjach między mężczyznami i kobietami. Jesteśmy zobowiązani chronić nasze dzieci przed niebezpieczeństwami, jakie wirtualny świat niesie za sobą wraz z pożytecznymi rzeczami. Naszym głównym obowiązkiem było i pozostaje wyjaśnianie młodemu pokoleniu, że dobro rodziny i całego społeczeństwa opiera się na miłosierdziu i współczuciu, miłości i oddaniu, czystości duchowej każdego członka rodziny, a także społeczeństwa jako całości. Nie mamy prawa pozostawać obojętni na karygodne zachowania dzieci, uważając je za dziecięce żarty, tym samym pchając je w stronę bezwstydu.

Proszę Wszechmogącego Boga, aby chronił nas, nasze dzieci i wnuki przed wszystkim, co złe i nieprzyzwoite i ozdobił nasze serca najpiękniejszymi cnotami, przykładem których jest błogosławione życie Wysłannika Boga (*saaf*)! Amiin!

44. Buchari, *Anbija*, 54. Z komentarzy wynika, że słowa te można odczytywać jako zachętę do podjęcia jakichkolwiek działań, jeśli człowiek nie odczuwa wstydu przed Bogiem i ludźmi, co wskazuje na jego dopuszczalność. Z drugiej strony można je rozumieć jako ostrzeżenie: jeśli nie masz poczucia wstydu, możesz robić, co chcesz, ale wówczas Bóg rozliczy cię z wszystkiego, co zrobiłeś.

7. CZY KOBIETA WSCHODU JEST ZNIEWOLONA?

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

إِنَّ الْمَرْأَةَ خُلِقَتْ مِنْ ضِلَعٍ، وَإِنَّكَ إِنْ تَرَدَّ أَنْ تُقِيمَهَا تَكْسِرُهَا، وَإِنْ تَدَارَهَا فَإِنَّ فِيهَا أَوْدًا وَبُلْعَةً

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Jaa ajjuhan nasuttakuu rabbakumul lazii chalakakum min nafsina laahidatin la chalaka minhaa zaladzahaa la bassa minhumaa ridzaalan katiiran la nisa'aa. Lattakullaahal lazii tasaa aluuna bihi la arhaam: innallaaha kaana alajkum rakiibaa.

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

Innal mar'ata chulikat min dila'in, la innaka inturid an tukiimahaa taksi-ruhaa, la in tudaarahaa fa'inna fihaa aladan la bulgat.

Drodzy bracia i siostry!

Dziś dla wielu ludzi wyobrażenia o stylu życia muzułmańskiej kobiety opierają się na szeregu uprzedzeń i domysłów. Niektórzy postrzegają ją jako bajeczną Szeherazadę, spędzającą dni w beczynności wśród nie-

zwykłego luksusu, a inni – jako „zniewoloną kobietę Wschodu”, niewolnicę domową, zmuszoną do noszenia burki lub hidżabu.

Z jakiegoś powodu uważa się, że w islamie kobieta jest uciskana i nie ma żadnych praw. Jeśli nosi hidżab, to na pewno zmusił ją do tego ojciec, mąż lub brat. Wydają ją za mąż bez pytania o zgodę. Jej mąż bez wątpienia jest tyranem i despotą. Nie może się kształcić, pracować ani realizować w jakiegokolwiek działalności. Ten stereotyp jest szeroko reprezentowany w literaturze, kinematografii, publicystyce i środkach masowego przekazu, mocno zakorzenił się w umysłach ludzi, dalekich od islamu.

Ale czy tak jest faktycznie? Czy to prawda, że kobiety w islamie są pozbawione wszelkiego szacunku, a zasady stanowiące istotę tej religii gwałcą ich prawa w najbardziej rażący sposób?

Drodzy muzułmanie!

Narodziny cywilizacji muzułmańskiej rozpoczęły się w VII wieku na Półwyspie Arabskim. W tym czasie ludność Arabii pogrążona była w dzikości, silni łamali prawa słabych, trwały waśnie plemienne i wojny. Morale spadło do najniższego poziomu. Brak umiaru w cielesnych przyjemnościach, wielość żon jednego mężczyzny i mężów jednej kobiety stanowiły normę życia. Pozycja kobiet w społeczeństwie arabskim była niezwykle upokarzająca, traktowano je z pogardą, przedmiotowo. Narodziny dziewczynki uznawano za wielką hańbę i grzebano je żywcem w ziemi. Kobiety w okresie przedmuzułmańskim nie miały żadnego statusu społecznego.

Religia islamu, która rozpoczęła się wraz z nadejściem Proroka Muhammada (*saal*), głosiła równość wszystkich ludzi, mężczyzn i kobiet, w oparciu o wspólną istotę ich stworzenia:

O ludzie! Bójcie się waszego Pana, który stworzył was z jednej istoty i stworzył podobną jej do pary. Z nich dwójga rozprowadził wielu mężczyzn i kobiet. Czcijcie Boga, w imię którego zwracacie się do siebie wzajemnie, i szanujcie węzły pokrewieństwa. Zaprawdę, Bóg zawsze was pilnuje⁴⁵.

Mężczyzna i kobieta są równi przed Bogiem. Kobieta, podobnie jak mężczyzna, musi codziennie wykonywać pięć modlitw, pościć w *ramadanie*, przekazywać jałmużnę i odpowiadać przed Bogiem w życiu wiecz-

45. Sura *An-Nisaa*, *Kobiety*, 4:1.

nym za swoje czyny. Ale kobieta ma wyjątkowe przeznaczenie. Jest fundamentem rodziny i społeczeństwa.

Szanowni wierzący!

Islam przypisał kobiecie ważne obowiązki i zagwarantował wielkie prawa. W każdej sytuacji cieszy się wysokim statusem i zaszczytami.

Kiedy jest córką – chroni ojca przed ogniem Piekła.

Dziewczynki są błogosławionymi istotami. Nasz Prorok (saaf) powiedział:

Kiedy przychodzi na świat dziewczynka, Wszechmogący Bóg wysyła tam aniołów, które pozdrawiają: „Pokój niech będzie z wami, mieszkańcy tego domu!”. Następnie aniołowie okrywają nowo narodzoną dziewczynkę swoimi skrzydłami, głaszczą po głowce i mówią: „Jakże ona jest słaba i bezradna i wyszła z wątłego ciała. Jeśli ojciec wychowa ją, to do Dnia Sądu będzie miał pomoc Boga”⁴⁶.

*Ci, którzy będą wychowywać swoje córki, niech zatroszczą się o nie, ponieważ staną się one barierą chroniącą ich przed ogniem Piekła*⁴⁷.

Kiedy jest żoną – wypełnia połowę wiary męża.

Wysłannik Boga (saaf) rzekł: *Wszystko, co ziemskie jest przemijającym (tymczasowym) dobrem, a najlepszym z doczesnych błogosławieństw jest pobożna kobieta*⁴⁸; *Komu Bóg dał pobożną żonę, temu pomógł w połowie religii*⁴⁹.

Kiedy jest matką – Raj leży pod jej stopami.

Wśród wszystkich zaszczytów kobiety najważniejszą godnością i odpowiedzialnością jest macierzyństwo. Matka – opiekunka narodu – jest zdolna zarówno wywyżżyć społeczeństwo, jak też je zniszczyć. Zbawienie i dobrobyt społeczeństwa zależy od pobożnych matek.

Islam nakazuje traktować rodziców z szacunkiem, zwłaszcza matkę. Matka przez całe swoje życie oddaje dziecku siły i serce. Nosi swoje dziecko najpierw w łonie, potem na rękach, a następnie w sercu aż do samej swojej śmierci.

46. At-Tabarani.

47. Al-Buchari, Muslim, At-Tirmizi.

48. Muslim.

49. Al-Hakim.

Święty Koran nakazuje: **I nakazaliśmy człowiekowi wobec jego rodziców: matka nosiła go w słabości uciążliwej, a odstawiła od piersi po dwóch latach. „Bądź wdzięczny Mnie i twoim rodzicom. Do mnie powróćcie!”**⁵⁰.

Nasz Prorok (*saat*) nieustannie przypominał swoim wyznawcom o wysokiej pozycji matki i obowiązku jej szanowania, kochania i troski o nią. Towarzyszowi, który przyszedł do niego z prośbą o zabranie na wyprawę wojenną, Wysłannik Boga (*saat*) odpowiedział, że lepiej, aby został z matką, *gdyż Raj jest pod stopami matki*⁵¹.

Szanowni bracia i siostry!

Islam nakazuje troskliwe traktowanie kobiety, nie powierza się jej niczego ponad jej możliwości. Pewnego dnia w podróży Prorok (*saat*) spotkał grupę kobiet siedzących na wielbłądach. Przewodnik pędził wielbłądy zbyt szybko, nie myśląc, że taką jazdą sprawia kobietom wiele niedogodności. Prorok (*saat*) powiedział mu: *Wiesz krysztalowe szkatułki, bądź z nimi ostrożny!*⁵²

Tak więc największy z ludzi, Prorok Muhammad (*saat*), przyrównując kobietę do kruchego, przezroczystego krysztalu, uczył delikatnego i ostrożnego jej traktowania.

Dla muzułmanów życie, słowa i czyny Proroka (*saat*) są ważnym przykładem i przewodnikiem, zaś on sam był wzorem życzliwego traktowania swoich żon. Prorok Muhammad (*saat*) często pomagał żonom w obowiązkach domowych, był bardzo uważny i wrażliwy wobec nich. Wzywał do dobrego traktowania kobiet, niekrzywdzenia, przestrzegania ich praw, szanowania i prowadzenia do dobra:

*Najdoskonalszą wiarę posiada ten wierzący, który ma najlepsze morale, a najlepszymi spośród was są ci, którzy najlepiej traktują swoje żony*⁵³.

Prorok Muhammad (*saat*) nigdy nie lekceważył rad swoich żon, czasami na ich podstawie podejmował ostateczną decyzję w różnych kwestiach, w tym w sprawach państwowych. W każdej sytuacji opinia kobiety jest ważna, jednak ostatnie słowo należy do mężczyzny jako głowy rodziny i odpowiedzialnego za powierzone mu osoby.

50. Sura *Lukmaan*, *Lokman*, 31:14.

51. Imam Ahmad, *An-Nasai*.

52. Al-Buchari.

53. Ibn Hibban, *At-Tirmizi*.

Kobieta jest zawsze chroniona, będąc pod opieką – najpierw ojca, potem – męża.

Wymuszone małżeństwo nie ma nic wspólnego z religią Boga. Podczas zawierania małżeństwa, oprócz *mahr*u (dar ślubny kobiecie), obecności świadków i innych warunków, obowiązkowa jest dobrowolna zgoda obu małżonków.

W islamie rozwód pozostaje dozwolony, chociaż jawi się *najbardziej znienawidzonym z tego, na co zezwala Bóg Wszechmogący*⁵⁴. Tymczasem w chrześcijaństwie rozwód jest zabroniony.

Drodzy muzułmanie!

Jednym z rozpowszechnionych mitów jest to, że muzułmańskie kobiety nie uczą się i nie pracują. W rzeczywistości kobiecie nie tylko nie zabrania się, lecz wręcz nakazuje zdobywanie wiedzy i przekazywanie jej innym. Aby wychować światłe, posiadające wiedzę pokolenie, muzułmanka sama musi być wykształcona. Jednocześnie, jeśli kobieta chce pracować, nie ma ku temu przeszkód, pod warunkiem, że nie będzie to kolidowało z jej głównymi obowiązkami – prowadzeniem domu i wychowaniem dzieci. Jeśli sobie z tym poradzi i mąż będzie zadowolony – nikt nie będzie miał nic przeciwko jej pracy. W przeciwieństwie do wolnych Europejek zarabianie pieniędzy nie stanowi obowiązku muzułmanki. Ta odpowiedzialność spoczywa wyłącznie na mężczyźnie. Co więcej, zarobionymi pieniędzmi kobieta może dysponować swobodnie, według własnego uznania.

Pozycja kobiet w islamie i ich status – to temat szeroko dyskutowany na całym świecie. Wzbudza wiele mitów i spekulacji z powodu braku prawdziwych informacji. Najlepszym wskaźnikiem statusu kobiety w islamie jest Koran i *sunna* naszego Proroka (*saal*), które przedstawiają prawdziwą pozycję i wysoki status muzułmanki.

54. Zob. Abu Dawud.

8. NIE PODĄŻAĆ ZA ŻYCZENIAMI TYCH, KTÓRZY NIE MAJĄ WIEDZY

Data -.- .20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا
يَعْلَمُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

مَنْ تَشَبَهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Summa dža'alnaaka alaa szarii'atii minal amri fattabi'haa la laa tattabi
ahlaa'al laziina laa ja'lamuun.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

Man taszabbaha bi kałmin fa huła minhum.

Drodzy bracia i siostry!

Głównym celem i istotą świętej religii islamu, której jesteśmy wyznawcami, pozostaje danie człowiekowi możliwości znalezienia szczęścia i dobrobytu w życiu ziemskim oraz wiecznym. Islam zdefiniował charakterystyczne tylko dla niego podstawy i zasady, surowo przestrzegając przed asymilacją do obyczajów i czynów niemuzułmanów.

Bóg (*słt*), zwracając się do swego Wysłannika (*saal*) mówi: **Potem wskazaliśmy ci drogę prawa, abys nią podążał, ale nie podążaj za namiętnościami tych, którzy nie wiedzą**⁵⁵.

55. Sura Al-Džaasija, Przyklekająca, 45:18.

Znaczenie tego ajatu jest następujące: „O Muhammadzie! Zesłaliśmy tobie, wyrażając naszą wolę, doskonałe prawo [szariat], które zachęca ludzi do czynienia dobra i chroni ich przed złem. Kierując się tym prawem, odnajdziesz wieczne szczęście i osiągniesz sukces. I nie poddawaj się intencjom ignorantów, których pragnienia nie opierają się na wiedzy. Są to nieświadomi ludzie, którzy sprzeciwili się prawu Boga i Jego Wysłannika (saat)”.

Muzułmanie nie potrzebują obcego przykładu w kwestii kultu religijnego. Wszechmogący Bóg zakończył Swoją religię, całkowicie zaprowadził Swoje Miłosierdzie i zatwierdził islam jako religię. Bóg Najwyższy nakazał:

الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا

Aljałma akmaltu lakum diinakum la atmamtu alajkum ni'matii la radiitu lakumul islaama diinaa.

Dzisiaj udoskonaliłem dla was waszą religię i dopełniłem Moją łaskę nad wami: wybrałem dla was islam jako religię⁵⁶. Szariat zabrania muzułmanom upodobniania się do niemuzułmanów, zwłaszcza do żydów i chrześcijan. Zakaz ten nie dotyczy absolutnie wszystkich spraw ziemskich, ale działań związanych z religią i rytuałami, a także znaków odróżniających muzułmanów od niemuzułmanów.

Wysłannik Boga (saat) ostrzega:

مَنْ تَشَبَهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ

Man taszabbaha bi kałmin faħuła minhum, Ten, kto upodabnia się do innego narodu, jest jednym z nich⁵⁷.

Sa'id al-Chudri (ra) przekazał następującą wypowiedź Proroka Muhammada (saat):

«لَتَتَّبِعَنَّ سَنَنَ مَنْ قَبْلَكُمْ شَبْرًا بِشَبْرٍ ، وَذِرَاعًا بِذِرَاعٍ ، حَتَّى لَوْ سَلَكَوا جُحْرَ ضَبٍّ لَسَلَكَتُمُوهُ » . قُلْنَا: يَا رَسُولَ اللَّهِ ، الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى ؟ قَالَ: «فَمَنْ»

56. Sura Al-Maa'ida, Stół zastawiony, 5:3.

57. Abu Dawud, 3512.

*Latattabi'unna sanana man kablakum szibran biszibrin, la zira'a'an bizi-
raa'in, hattaa la' salakuu dzuhra dabbin lasalaktumuuh. Kulnaa: jaa rasuulal-
laahi, aljahuuda lan nasaaraa? Kaala: faman.*

*Zaprawdę, zaczniecie naśladować żyjących przed wami piędz po piędzi,
łokieć po łokciu, i (nawet) jeśli oni weszli do nory jaszczurki, to i wy na pewno
podążycie za nimi! Zapytaliśmy: „O Wysłanniku Boga, [masz na myśli] ży-
dów i chrześcijan?”. Odpowiedział: A kogóż jeszcze?⁵⁸*

*Hadis ten wskazuje na zakaz naśladowania żydów i chrześcijan i po-
tępia tych, którzy za nimi podążają. Osoba, która się z nimi utożsamia,
staje się jedną z nich. Każdy, kto naśladuje niewierzących, uważa ich za
lepszyc i silniejszych i dlatego zaczyna okazywać słabość oraz ustępli-
wość wobec nich, stara się zdobyć ich uwagę i aprobatę, podziwiając ich
i zwyczaje. Gdyby jednak tacy muzułmanie głęboko zastanowili się nad
wielkością i doskonałością islamu, zrozumieliby, że zamienili prawdę
i doskonałość na coś fałszywego i bezużytecznego.*

Od tego dnia, kiedy rozpoczęło się wezwanie do islamu, jedynej re-
ligii zaakceptowanej przez Boga Wszechmogącego, wszystkie akty czci
i rytuały, z wyjątkiem zalecanych przez Święty Koran i *sunnę*, straciły
swoją ważność. Drogę muzułmanina nakreśla następujący ajat Boga Naj-
wyższego: **To jest Moja droga prosta. Idźcie nią i nie podążajcie
innymi drogami, aby nie oddaliły was od Jego drogi. To zostało
wam nakazane, abyście byli ostrożni!**⁵⁹

Znaczenie tego ajatu jest następujące: „O ludzie! Musicie podążać tą
drogą, aby znaleźć szczęście, osiągnąć sukces i spełnienie swoich pra-
gnień. Nie powinniście podążać ścieżkami, które nie pokrywają się z tą
prostą drogą, w przeciwnym razie popadniecie w zbłądzenie i zejdziecie
z niej w prawo lub w lewo. Jeśli zejdziecie z właściwej drogi, z pewnością
znajdziecie się na jednej z dróg prowadzących do Piekła. Bóg nakazał
wam to, abyście się Go bali. Jeśli będziecie kierować się Jego przykaza-
niami, poznawać je i wprowadzać w życie, staniecie się bogobojnymi słu-
gami i z pewnością odniesiecie sukces. W tym objawieniu Bóg wspomniał
w liczbie pojedynczej o prostej drodze i nazwał ją Swoją drogą, gdyż jest
to jedyna droga prowadząca do Niego i On Sam pomaga ludziom nią po-
dążać”.

58. Buchari, 6889.

59. Sura Al-An'am, Trzody, 6:153.

Bracia i siostry w wierze!

Zakończę swoje kazanie *dua*, którego uczy nas sura *Al-Fatiha*, Otwierająca:

Prowadź nas drogą prostą, drogą tych, którym błogosławisz, a nie tych, którzy zasłużyli na Twój gniew, i nie tych, którzy błędzą. Amiin!

9. HUSNUZ ZANN – POZYTYWNE MYŚLENIE

Data -.- .20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
إِنَّ اللَّهَ تَجَاوَزَ لِأُمَّتِي عَمَّا حَدَّثْتُ بِهِ أَنْفُسَهَا مَا لَمْ تَتَكَلَّمْ أَوْ تَعْمَلْ بِهِ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Jaa ajuhal laziina aamanudż tanibuu kasiiram minaz zann: inna ba'daz zanni ism.

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ta sallaam:

Innallaaha tadżaałaza lu'immatii ammaa haddasat bihi anfusahaa maa lam tatakallam ał ta'mal bih.

Drodzy bracia i siostry!

Smutne to, ale zaczęliśmy zapominać o jednym z nakazów naszej świętej religii – *husnuz zann* – czyli o pozytywnym, dobrym stosunku do ludzi i życia w ogóle. Takie podejście do wszystkiego, co nas otacza, a także do siebie, stanowi przeciwieństwo podejrzliwości, niedowierzania i nieufności.

Pozytywne myślenie *husnuz zann* składa się z trzech elementów. Po pierwsze, wierzący powinien zawsze mieć o sobie dobre zdanie, to znaczy być pewnym swoich umiejętności, wyzbywać się niepotrzebnych kompleksów i nieśmiałości. Oczywiście nie oznacza to, że należy być za-

rozumiałym i aroganckim. Jednak słabość i zwątpienie w dużym stopniu uniemożliwiają człowiekowi osiągnięcie tego, co faktycznie może zdobyć w swoim życiu.

Szanowni muzułmanie!

Po pierwsze, aby pozbyć się niepewności i niepotrzebnego lęku, człowiek musi popracować nad sobą z wiarą, że Wszechmogący Bóg dał mu wystarczająco sił i umiejętności, aby wiele w życiu osiągnąć. Trzeba pamiętać tylko pozytywne doświadczenia (tzn. swoje dobre uczynki i sukcesy) i dążyć do pozbycia się negatywnych wspomnień, nie myśleć źle o ludziach, nie oczekiwać od nich jedynie zła i prosić Boga Najwyższego o usunięcie z duszy nieufności i zastąpienie jej siłą.

Pomoże nam w tym *dua* Wysłannika Boga (*saat*):

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْهَمِّ وَالْحَزَنِ، وَالْعَجْزِ وَالْكَسَلِ، وَالْبُخْلِ،
وَالْجُبْنِ، وَضَلَعِ الدِّينِ، وَغَلَبَةِ الرِّجَالِ

Allaahumma innii a'uuzu bika minal hammi łal hazani, łal adżzi łal kasali, łal buchli, łal dżubni, łal dala'id dajni, łal galabatir ridżaal.

Boże! Szukam u Ciebie ochrony przed niepokojem i smutkiem, przed słabością i lenistwem, przed tchórzostwem i bojaźliwością, przed skąpstwem i zadłużeniami, przed uciskiem ze strony ludzi.

Bracia!

Po drugie, prawdziwie wierzący człowiek powinien mieć dobre zdanie o innych ludziach, nie doszukiwać się w nich złych cech i nawyków, nie podejrzewać ich o zły stosunek do siebie, nie nastawiać się sceptycznie i nieufnie. Nadmierna podejrzliwość wobec innych ludzi wynika zwykle z pierwszego powodu – ze zwątpienia we własne siły i możliwości, a także z obniżonej samooceny. Kiedy człowiek boi się życia i nie wierzy w sukces, będzie bał się ludzi i stale oczekiwał od nich czegoś złego dla siebie. Co więcej, podejrzliwość może doprowadzić do tego, że zacznie śledzić inne osoby, posądzając je o planowanie czegoś złego przeciwko niemu.

Takie zachowanie nosi nazwę *su'iz zann* (w tłumaczeniu z języka arabskiego dosłownie oznacza „źle myśleć”) i niszczy przyjaźnie oraz szkodzi rodzinom. Religia muzułmańska zachęca nas do traktowania siebie nawzajem z szacunkiem i przestrzegania prywatności: **O wy, którzy wierzyacie! Wystrzegajcie się wielce podejrzeń, ponieważ niektóre podejrzenia są grzechem. I nie szpiegujcie się, i nie obmawiajcie się wzajemnie. Czy któryś z was chciałby jeść ciało swego brata, gdy on umrze? Przecież odczuwalibyście obrzydzenie! Bójcież się Boga! Zaprawdę, Bóg jest przebaczący dla skruszonych, miłośnicy!**⁶⁰

Drodzy bracia i siostry w islamie!

Prawdziwie wierzący nie wtrącają się w życie innych ludzi – nie szpiegują, nie podsłuchują, nie zadają zbędnych pytań, co więcej, nie pozwalają sobie na czytanie cudzej korespondencji, przeglądanie telefonów czy poczty elektronicznej innych osób. Niestety, bywa to często typowe dla podejrzliwych i zazdrosnych małżonków wobec siebie. Taka postawa wcale nie wzmacnia małżeństwa, a wręcz przeciwnie, niszczy zaufanie między małżonkami.

Dotyczy to także pochopnego oceniania innych ludzi, gdy na podstawie jednego słowa lub czynu spieszymy się z ich potępianiem, nazywaniem grzesznikiem lub złym człowiekiem, nie myśląc o tym, że nie znamy prawdziwych motywów jego czynu i nie widzimy jego serca. Nie bez powodu prawi ludzie radzili szukać siedemdziesięciu usprawiedliwień dla swojego brata. Być może uległ przypadkowej słabości i natychmiast pożałował swojego czynu? Nie bez powodu mówi się: „Widzicie czyjś grzech, ale nie widzicie czyjejś skruchy”. Być może jego działanie oznacza zupełnie coś innego. Być może na każdy jego grzech przypadają dziesiątki dobrych uczynków, o których nikomu nie mówi?

Drodzy muzułmanie!

Podejrzliwość i drażliwość nie zawsze oznaczają winę człowieka, najczęściej wynika to z jego kłopotów. Być może miał zbyt surowych rodziców, którzy rzadko go chwalili, a karcili i karali za każdy błąd. Czasami zbyt podejrzliwi stają się ludzie łatwowierni, ponieważ kiedyś popełnili błąd w stosunku do osoby, która zawiodła ich zaufanie i potem zaprzestali dobrze myśleć o ludziach. Na taką słabość podatni są ludzie samo-

60. Sura *Al-Hudżurat*, *Komnaty*, 49:12.

lubni, które obrażają się na najbardziej błahą uwagę pod ich adresem lub po prostu na spojrzenie rzucone w ich stronę.

Ale w każdym przypadku należy wyzbyć się takiego podejścia do życia oraz innych ludzi, gdyż psuje ono układ nerwowy i zdrowie, przeszkadza żyć pełnią życia, niszczy relacje z rodziną i bliskimi.

Szanowni wierzący!

Trzecią kwestią związaną z *husnuz zann* jest dobre myślenie o Bogu Najwyższym, wiara w Jego Miłosierdzie i pomaganie sobie. My, ludzie, jesteśmy stworzeniami niedoskonałymi, skłonnyymi do popełniania błędów i grzechów, po dokonaniu których możemy popaść w rozpacz, wierząc, że Pan nam nie wybaczy. Dlatego w takich przypadkach bardzo ważna jest wiara, że Pan nas kocha i zawsze jest gotowy przyjąć naszą skruchę.

Powiedz: „O słudzy Moi, którzy wystąpiliście przeciwko sobie samym, nie obawiajcie się o miłosierdzie Boga! Zaprawdę, Bóg odpuszcza wszystkie grzechy, On jest Przebaczający, Miłosiwy!”⁶¹.

Złe myślenie o Wszechmogącym Bogu jest niebezpieczne, gdyż człowiek może łatwo popaść w rozpacz i poddać się: „wszystko jedno, i tak nigdy się nie poprawię, więc nie warto się starać, będę dalej grzeszyć”. Imam Hasan al-Basri powiedział w tej kwestii: *Zaprawdę, wierzący myśli dobrze o swoim Panu i naprawia swoje uczynki, a grzesznik źle myśli o swoim Panu i popełnia złe uczynki.*

Drody muzułmanie!

Pozytywne myślenie (*husnuz zann*) jest bardzo ważne dla wierzącego człowieka, ponieważ pomaga mu uzyskać pewność w swoich możliwościach i zrozumieć, że z Bożą pomocą osiągnie w życiu sukces. Pozytywne nastawienie do życia pomaga nam traktować ludzi życzliwie, nie podejrzewając ich o złe zamiary i nie potępiając, nawet jeśli wydaje nam się, że postąpili źle. Jeśli ktoś popełnił błąd, wierzymy w niego i życzymy mu poprawy.

Niech Wszechmogący Bóg pomoże nam nigdy nie stracić nadziei w Jego Miłosierdzie, gdyż jest **Ar-Rahman i Ar-Rahim**. Bóg nas kocha i przebacza nam. Amiin!

61. Sura Az-Zumar, Grupy, 39:53.

10. O ZAUFANIU DO STWÓRCY

Data -.- 20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ
آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ
قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ
الْمُؤْمِنُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
لَوْ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَوَكَّلُونَ عَلَى اللَّهِ حَقَّ تَوَكُّلِهِ لَرَزَقْتُمْ كَمَا يُرزَقُ الطَّيْرُ
تَغْدُو خِمَاصًا وَتَرُوحُ بِطَانًا

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Innamal mu'minuunal laziina izaal zukirallaahu ladzilal kuluubuhum la
izaal tulijat alajhim aajaatuhuu zaadal hum iimaanan la alaa rabbihiim jata-
lakkaluun.*

*Kul lan jusiibanaa illaa maa kataballaahu lanaa. Huula matlaanaa: la alal-
laahi fal jatalakkalil mu'minuun.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

*Laal annakum kuntum talakkalunna alallaahi hakka talakkulihi laruzik-
tum kamaa jurzakut tajru tagduu chimaasan la tarruuu bi taanaa.*

Drodzy bracia i siostry!

Nasz Pan w Świętym Koranie powiedział:

Wierzącymi są ci, których serca zaczynają drżeć, gdy wspominają się Boga, a kiedy recytowane są im Jego znaki, wtedy powiększa się ich wiara. I pokładają ufność jedynie w swym Panu⁶².

Powiedz: „Dosięgnie nas tylko to, co przeznaczył nam Bóg. On jest naszym Panem i Opiekunem. W Bogu niech pokładają ufność wierzący!”⁶³.

Nasz Prorok (*saał*) przekazał:

*Gdybyście zaufali Bogu, zapewniłby wam pożywienie [rizk], tak jak daje je ptakom. Ptaki rano wylatują z gniazda z pustymi żołądkami, a wieczorem wracają najedzone. Jeśli ktoś się zwraca do Boga o pomoc, On pomaga mu we wszystkich jego sprawach i zapewnia mu środki do życia, których się nawet nie spodziewał. A jeśli ktoś polega na tym świecie, wtedy Bóg pozostawi go z nim samego*⁶⁴.

Drodzy wierzący!

Jednak zaufanie Bogu (*tałakkul*) nie oznacza, że powinniśmy biernie czekać na rezultat, nie robiąc nic w tej sprawie. Wręcz przeciwnie, musimy zrobić wszystko, co w naszej mocy i możliwościach, aby osiągnąć zamierzony cel.

Świat został stworzony przez Stwórcę w taki sposób, że wszystko w nim podlega prawu związków przyczynowo-skutkowych (*darul asbab*). Dlatego, aby osiągnąć jakiś rezultat, konieczne jest skorzystanie ze środków, które dał nam Bóg Wszechmogący. Bez tego nie możemy liczyć na Jego pomoc.

Ktoregoś dnia nasz Prorok (*saał*) zauważył, że pewien Beduin przyjechał do meczetu na wspólną modlitwę, zszedł z wielbłąda i nie przywiązał go. Zapytał Beduina: *Dlaczego nie przywiązujesz wielbłąda?* On odpowiedział: „Ufam Bogu”. Prorok (*saał*) rzekł: *Przywiąż wielbłąda i wtedy pokładaj zaufanie w Bogu*⁶⁵.

62. Sura *Al-Anfaal*, *Zdobycz*, 8:2.

63. Sura *At-Tałba*, *Skrucha*, 9:51.

64. *At-Tirmizi*.

65. *At-Tirmizi*.

Wykorzystanie dostępnych rozwiązań lub podejmowanie niezbędnych środków ostrożności nie jest sprzeczne z zaufaniem do Boga. Prorok (*saat*) podczas *hidzry* ukrywał się w jaskini, podczas choroby zażywał lekarstwa, raz w miesiącu upuszczał sobie krew, podczas bitwy nosił koliczkę itd.

Imam Gazali (*ra*) w swojej książce *Kimija Saadat* napisał:

„Niektórzy myślą, że pokładanie zaufania w Bogu oznacza wycofanie się ze wszystkiego i nierobienie tego, co konieczne. Niezajmowanie się pracą w celu zapewnienia utrzymania sobie i bliskim, nieoszczędzanie, niechronienie się przed wężami, skorpionami i drapieżnikami, niebranie leków w czasie choroby, niepoznawanie *szariatu*, niebronienie się przed wrogami religii. Pewność, że zaufanie zawiera się w tym, co zostało wymienione, jest zbłądzeniem niezgodnym z *szariatem* [zasadami religii]. A to, co nie odpowiada *szariatowi*, nie może być zaufaniem.

Warunkiem pokładania zaufania nie jest wyrzeczenie się racji, które chronią człowieka przed krzywdą. Nie jest z tym sprzeczne zamykanie drzwi w celu uniemożliwienia wejścia do domu złodziejom, a także noszenie broni, aby obronić się przed wrogami w niebezpiecznych miejscach”.

Drodzy muzułmanie!

Nie powinniśmy polegać na przyczynach zewnętrznych i myśleć, że są źródłem pomocy lub ochrony. Źródłem wszelkiego dobra jest Sam Bóg Wszechmogący, a środki i sposoby, które nam zapewnia w Swoim miłosierdziu, przyniosą niezbędny rezultat.

Przykładowo, aby zapewnić sobie środki do życia, należy podjąć pracę i sumiennie ją wykonywać. Jednocześnie nie trzeba myśleć, że twoja praca lub pracodawca są źródłem otrzymania udziału.

Podstawą pokładania zaufania nie jest oczekiwanie czegoś od ludzi, niepoleganie na powodach, ale świadomość, że wszystko pochodzi tylko od Boga. Prorok Muhammad (*saat*) powiedział;

*Taatakul [zaufanie] – to zawierzenie się Bogu*⁶⁶.

Pewnego razu prorok Musa (*as*) zachorował i odmówił przyjęcia leku, który mu podano:

66. Sulami, 239.

– Nie potrzebuję lekarstwa, leczenie zapewnia jedynie Bóg.

Jednak jego choroba stawała się coraz bardziej skomplikowana i długotrwała. Powiedziano mu:

– Na tę chorobę jest lekarstwo, weź je, a szybko wrócisz do zdrowia.

Jednak Musa (as) nadal odmawiał, co jeszcze bardziej pogorszyło jego chorobę. Wówczas otrzymał Boże objawienie:

Jeśli nie weźmiesz leku, nie dam ci uzdrowienia.

Musa (as) wziął lekarstwo i poczuł się lepiej. Bóg Wszechmogący zwrócił się do niego:

Aby wyrazić zaufanie, chciałeś zmienić Moje prawa i ustalenia. Kto dał tym lekom ich użyteczne właściwości? Oczywiście Ja je tworzę.

Drodzy wierzący!

Szejk Abdul Kadir Dżilani (ra) w jednym ze swoich pouczeń powiedział:

„Przekazuję relację Ibn Abbasa (ra), że Wysłannik Boga (saat) oznajmił:

Kto chce zostać najbogatszym człowiekiem, niechaj bardziej polega na mocy Wszechmogącego niż na tym, co ma w swoich rękach. Ktokolwiek chce stać się najsilniejszym z ludzi, niechaj zaufa Bogu Najwyższemu. Kto chce być najbardziej szanowanym człowiekiem, niechaj chroni się przed tym, czego za-bronił Bóg Wszechmogący.

Kto chce być silny w swojej religii, niech zaufa Bogu i polega tylko na nim. Nie ma bowiem wątpliwości, że zaufanie naprawia serce, wzmacnia je i moralnie ozdabia. Zaufanie przybliży nas do prawdy, odślaniając przed człowiekiem rzeczy niesamowite. Nigdy nie polegaj na pieniądzach ani na przyczynach, ponieważ prowadzi to do beznadziejnych sytuacji i bezsilności.

Ufaj Bogu Wszechmogącemu i polegaj na Nim. Wesprze cię, a Jego pomoc będzie szczodra. Otworzy przed tobą ścieżki, na które nawet nie liczyłeś i doda twemu sercu siły i mocy. Bóg nie lubi, gdy w sercu człowieka jest coś innego niż On. O zagubiony! Polegasz na tym, co trzymasz w rękach, a w każdej chwili możesz to stracić! Dlaczego nie pokładasz zaufania w Bogu?”.

O Boże, uczynź nas jednymi z tych, którzy prawdziwie Ci ufają i polegają na Tobie, którzy gorliwie podążają Twoją drogą i wykorzystawszy wszystkie swoje możliwości oraz uczyniwszy wszystko, co w ich mocy, oczekują rezultatów i pomocy tylko od Ciebie! Ześlij nam Swoją pomoc w naszych sprawach i obdarz nas dobrym udziałem, którego nawet się nie spodziewamy! Amiin!

11. NIEZAPOMINANIE O ŚMIERCI

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَيْنَمَا تَكُونُوا يُدْرِكَكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشِيدَةٍ وَإِنْ تُصِبْهُمْ
حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِكَ قُلْ
كُلُّ مَن عِنْدَ اللَّهِ فَمَالِ هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا

قال رسول الله صلى الله عليه وسلم

أَكْثَرُوا ذِكْرَ هَٰذِهِ اللَّذَاتِ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Ajnamaa takuunuu judrikkumul małtu ła lał kuntum fii buruudžim mu-
sazajadah, ła in tusibhum hasanatun jakuluu hazihii min indillaahi ła in tusi-
bhum sajjı'atun jakuuluu haazihii min indik, kul kullum min indillaahi famaa
lihaa'ulaa'il kałmi laa jakaaduuna jafkahuuna hadiisaa.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ła sallaam:

Aksiruu zikra haazimil lazzaat.

Drodzy bracia i siostry!

Bezgraniczna chwała Wszechmogącemu Bogu, który stworzył nas –
Swoje bezsilne sługi – z niebytu w najdoskonalszej formie (**ahsani ta-
kłim**), podniósł do najwyższego stopnia – bycia człowiekiem, obdarzył
łaską prowadzenia nas prawdziwą drogą poprzez zesłane Święte Księgi
i proroków!

Niekończące się błogosławieństwa niesłabnącej Dumie wszechświata, przywódcy proroków, miłosierdziu dla światów, największemu przewodnikowi na drodze prawdy, naszemu schronieniu w Dniu Sądu – Muhammadowi Mustafie (*saat*), jego szlachetnej rodzinie i wybranym towarzyszom!

Wszechmogący Bóg zaszczerpił w istotę natury ludzkiej skłonność do prawdy. Z tego powodu człowiek nie poddaje się w obliczu nieznanego. Dąży do poznania prawdy poprzez znane mu pojęcia i kryteria. Przecież to, co przekracza jego wiedzę, gnębi jego duszę i nie daje mu spokoju.

Szanowni muzułmanie!

Koran nakazuje:

Gdziekolwiek będziecie, śmierć was znajdzie, nawet gdybyście byli w wysokich wieżach. Jeśli spotyka ich jakieś dobro, oni mówią: „To pochodzi od Boga”, a jeśli spadnie na nich coś złego, oni mówią: „To pochodzi od ciebie [o Muhammadzie]”. Powiedz [im, o Proroku]: „Wszystko pochodzi od Boga [wedle Jego przeznaczenia i postanowienia]”. Cóż się stało z tymi ludźmi, że ledwie pojmują znaczenie słów?⁶⁷

Przez wszystkie czasy największą tajemnicą, która przyciąga i nurtuje świadomość oraz dusze ludzi, była i wciąż pozostaje kwestia śmierci i istnienia życia wiecznego.

Nikt z nas nie przyszedł na ten świat na zawsze. Nie wiemy, ile lat każdy z nas będzie żył na ziemi, ale dla wszystkich prawda jest taka sama: wszyscy opuścimy ten świat i każdy z nas będzie musiał rozliczyć się ze swoich czynów w Dniu Sądu Ostatecznego. Ludzie, niezależnie od tego, kim są i jaką pozycję społeczną zajmują, są równi w obliczu śmierci. Świadomość nieuchronnego zniknięcia za progiem śmierci, którym kończy się każdą podróż życia, dręczy ludzkie dusze.

Śmierć, która wtrąca człowieka w straszną, ognistą otchłań, odrywając go od przyjemności życia, stanowi bez wątpienia najtrudniejsze wydarzenie, jakie spotyka każdego na tym świecie. Z tego powodu próba podniesienia zasłony tajemnicy nad nieznanym, czyli śmiercią i życiem wiecznym, pozostaje jednym z głównych zadań człowieka.

67. Sura *An-Nisaa*, *Kobiety*, 4:78.

Drodzy wierzący!

Życie jest wzniosłą prawdą, której nie można zamknąć wyłącznie w okresie między kołyską a grobem. Umiejętność rozwikłania węzła przyszłości związanego ze śmiercią i życiem wiecznym, których nie da się poznać jedynie za pomocą ograniczonego ludzkiego umysłu, wiąże się z obowiązkowym pokonywaniem barier przewrotnej duszy (*nafs*) i ściśłym przestrzeganiem słowa Bożego Objawienia.

Jednak przez cały czas ci, którzy trzymali się z daleka od pouczeń Objawienia i proroków, różnymi fałszywymi praktykami starali się zagłuszyć powstające w nich myśli o śmierci i życiu wiecznym, które niczym wijący się jadowity wąż przy każdym ruchu wywoływał w nich panikę i przerażenie. Aby się ich pozbyć, pograżali się w „nieświadomości”.

Niewątpliwie takie zachowanie stanowi jeden z przejawów „psychologii unikania”, będącej formą obrony psychologicznej, kiedy człowiek unika przerażających go sytuacji, aby nie dać się zmiażdżyć pod duchowym ciężarem prawd, które przez jego lekkomyślność i niewiedzę są odrzucane przez przewrotną duszę (*nafs*) i za które nie chce brać odpowiedzialności.

Prawdziwej informacji o istocie śmierci i życia wiecznego nie są w stanie przekazać człowiekowi ani wiedza ludzka okryta nalotem niewiary, ani błędne poglądy filozoficzne pomieszane z wątpliwościami, ani fałszywe, sprzeczne wnioski. Ciemności śmierci nie sposób rozproszyć za pomocą takich „lamp krótkiego zasięgu”.

Próba pokonania doliny śmierci i życia wiecznego, opierając się na niewystarczającej wiedzy umysłu nienasyconego Bożym Objawieniem, oznacza narażenie życia na niebezpieczeństwo. Wszak ludzka wiedza i błędna logika, pozbawione Bożego wsparcia, dotyczące wędrówki do wieczności, rozbijają się o grobowe deski, stając się bezużytecznym kapitałem, który w ciemnościach mogły obrócić się w proch.

Drodzy muzulmanie!

Człowiek obojętny na Boże i prorocze pouczenia, kierujący się błędnymi i bezużytecznymi teoriami wymyślonymi przez ludzi, uważa swój zgubny stan za szczęście, samemu się w ten sposób oszukując. Nie zdoła uchronić się przed faktem, że pewnego dnia stanie przed obliczem śmierci bez wiedzy o niej i spotka się z aniołem Azrailem, nieprzygotowany na to spotkanie. I nawet jeśli tego nie pragnie lub odrzuca całym

swoim jestestwem, nieuchronnie czekają go straszliwe niespodzianki życia wiecznego. Beztroskie życie, bez zmartwień o wieczność, jest oszukiwaniem samego siebie, równoznacznym z uznaniem, że dzień i wieczór istnieją oddzielnie.

Imam Rabbani powiedział:

Śmierć nie jest katastrofą. Prawdziwą katastrofą jest brak wiedzy, co stanie się po śmierci.

Święty ajat mówi:

Czy równi są ci, którzy wiedzą, i ci, którzy nie wiedzą?⁶⁸

Wiedzący martwi się o życie wieczne.

Wiedzący w tych zmartwieniach postępuje zgodnie z nakazem swojego Pana.

Wiedzący, z powodu tych zmartwień, w porze przedświt pozostać w oczekiwaniu i w pokłonach do ziemi przed Panem Bogiem.

Wiedzący, pokładający nadzieję w miłosierdziu swego Pana, ceni uwielbienie i podporządkowanie się.

Wiedzący, mając czysty umysł, godnie słucha pouczeń o świecie wiecznym, jakie zesłane zostały od Boga, i wyciąga z tego lekcję.

Jedynym źródłem prawdy, zdolnym rozproszyć mrok nieznanego, który spowija wszystko, co wiąże się ze śmiercią i życiem wiecznym, staje się refleksja i wiedza oparta na Objawieniu. A ponieważ dla żyjących nie ma ważniejszego wydarzenia niż śmierć, należy odpowiednio nasycić się wielkością Bożych przesłań na jej temat. Przecież Święty Koran potwierdził to, o czym niezmiennie informowały wszystkie boskie religie, nazywając to Wielką Nowiną⁶⁹ i rozpatrując ją przez pryzmat dowodów logicznych, myślowych i moralnych.

Drodzy bracia i siostry!

Dusze, które dzięki wsłuchiowaniu się w głos Objawienia potrafiły godnie poznać wielkość przesłania o życiu wiecznym, uchronią się przed oszustwem ziemskim, przemijającymi dobrami. Oderwą się od beztroskich myśli, że te zwodnicze miraże i sny są prawdziwą przyszłością i skierują na drogę odnalezienia prawdziwej przyszłości – życia wiecznego.

68. Sura Az-Zumar, Grupy, 39:9.

69. An-Naba, 2.

Przecież właśnie z tego powodu Pan Bóg stworzył Swoje sługi i dał im błogosławieństwa tego śmiertelnego życia. Oznacza to, że Wszechmogący Pan chce, aby Jego sługi prowadziły życie w duchowej obfitości i umiłowaniu prawd Koranu i *sunny* oraz osiągnęły wieczne szczęście.

Nie należy zapominać, że życie jest błogosławieństwem danym tylko raz i na ograniczony czas, aby zasłużyć na wieczne szczęście. Człowiek przechodzi wyłącznie jedną próbę życia. Nie będzie miał kolejnej ani możliwości zmiany czegokolwiek. Jeśli nie zdamy egzaminu w instytucie, to możemy go poprawić. Jeśli znowu nie zdamy, możemy pójść kolejny raz. Ale egzamin życia możemy zdać tylko raz. Żyjemy raz i raz umieramy. Dlatego każdy rozsądny człowiek z pewnością będzie cenił darowane mu życie, od którego zależy stan, w jakim umrze i zmartwychwstanie do życia wiecznego.

Wysłannik Boga (*saat*) powiedział:

*Prawdziwym życiem jest tylko życie w achirze [Prawdziwym szczęściem jest tylko szczęście życia wiecznego]*⁷⁰.

Pomimo tych oczywistych prawd, we współczesnym kapitalistycznym świecie, z jego liberalizmem i merkantylizmem, w umysły i dusze ludzi wpajana jest koncepcja „świata bez życia wiecznego”. Pod wpływem fałszywej, natrętnej reklamy oraz Internetu, negatywnych programów i seriali telewizyjnych, ludzie, jakby wracając do epoki niewiedzy, kierują swój ograniczony jedynie materialnymi aspiracjami styl życia w stronę egoizmu, niepoohamowanej konsumpcji, przyjemności i beztroski. Ale tak naprawdę społeczeństwo żyjące w zapomnieniu o życiu wiecznym degraduje się i powraca do ery ignorancji. Czas i miejsce w tym przypadku nie mają znaczenia.

Sięgając do historii społeczeństw ignoranckich, do których przybywali prorocy, można zauważyć powszechną chorobę duchową, wyrażającą się w zaprzeczaniu życia wiecznego. To samo dotyczy okresu *dżahilijji*, który zakończył się wraz z nadejściem islamu. Najbardziej nieprzyjemną i odrzucaną przez pogan była wieść o przyszłym zmartwychwstaniu i rozliczeniu za popełnione czyny.

Współczesne społeczeństwo ignorancji, mające nadzieję na życie bez kontynuacji w wieczności, ugrzęzło w otchłani grzechów i niespra-

70. Buchari, *Dżihad*, 33; *Salat*, 48, *Rikak*, 1.

wiedliwości. Sprawujący władzę, którzy ani myślą o boskim rozrachunku, w imię swoich pragnień, korzyści i kaprysów, zamieniają obywateli kraju w niewolników, poddając ich bezlitosnemu uciskowi i wyzyskowi. A przecież człowiek oddalający się od Bożych prawd zapomina o sumieniu, sprawiedliwości i współczuciu. Zapomina o człowieczeństwie.

W czasach współczesnych słabość lub brak wiary większości ludzi prowadzi ich do ateizmu i błędnego światopoglądu. Jeśli nie ma wiary w życie wieczne, to serca niezajęte prawdą wypełniają się fałszywymi ideami.

Dlatego niezwykle ważne jest stałe kontrolowanie swojego stanu, głębokie zastanawianie się, jak bardzo nasze serca są przepojone wiarą w życie wieczne, i dążenie do korygowania swoich braków i niedociągnięć.

Szanowni wierzący!

Chwała Bogu, jesteście muzułmanami. Bierzymy sobie do serca podstawy naszej wiary i potwierdzamy je słowami. Jednak, gdy życie wystawia nas na próbę dobrami tego świata, czy potrafimy wybrać życie wieczne? Czy nasze serca mają dostatecznie silną odporność na wirusa wrastania w przyziemność, który w dzisiejszych czasach stał się epidemią? Czy świat wieczny, czyli realne życie, jest podstawą, na której budujemy gmach naszego tymczasowego życia? To znaczy, w jakim stopniu swoim stylem życia potwierdzamy naszą wiarę w życie wieczne?

Bez wątpienia w wieku bliskim Dnia Sądu potrzebujemy jeszcze więcej boskich i proroczych przypomnień o prawdzie śmierci, grobie, Dniu Sądu i życiu wiecznym, w częstym rozmyślaniu, że prawdziwe życie jest życiem wiecznym. Utrzymanie świeżości wiary w życie wieczne w naszych duszach jest najsilniejszą zbroją, która uchroni nas przed zanurzeniem się w życie doczesne, a w przyszłości przed bolesną karą.

Nie zapominajmy, że życie, w którym nie ma prawdziwej refleksji nad śmiercią, jest pogrążone w nieszczęściu ciemnej nocy. Słońce wiecznego szczęścia wznosi się na horyzoncie tego, kto poznał przejście do życia wiecznego ze spokojną duszą, krocząc ścieżką życia pod osłoną Bożych objawień. A tych, których wichry śmierci poniosły w niedbałości o Prawdziwie Istniejące, nie będzie opłakiwać przyziemny świat i nie przywita z uśmiechem świat wieczny.

Niebo nad nami jest tym samym niebem, z którego w historii ludzkości spadały kary i kłopoty na tych, którzy odrzucali Boga Wszechmogącego. Słońce nad nami jest tym samym słońcem, które oświeślał pałace i zamki tyranów, takich jak Faraon, Haman, Karun i Nimrod, a potem wschodziło nad ich ruinami.

Wszechmogący Bóg nie nada żadnego znaczenia temu, kto podporządkowuje swoją duszę światu, który przed Panem Bogiem nie ma wartości nawet na skrzydło komara, i zapomni o życiu wiecznym. A ci, którzy dziś zapominają o Bogu Wszechmogącym, pogrążeni w marności tego świata, jutro, gdy będzie rozdawane Boże miłosierdzie, znajdą się wśród zapomnianych przez Niego.

Dlatego nie zapominajmy, że przyszliśmy na ten świat, aby zasłużyć na szczęście życia wiecznego.

Drodzy bracia i siostry!

Przed nami bardzo trudne wyzwania. **Ostatnie tchnienie, grób, Dzień Sądu, zmartwychwstanie, Zgromadzenie, Mizan, Sirat...**

Niech Najwyższy Bóg umieści nas wśród prawowiernych sług, którym z pomocą światła Bożych objawień oświecającym ich dusze, staną się dostępne tajemnice śmierci i wiecznego świata, wśród prawowiernych sług, którzy osiągnęli bogobojność, starając się przyozdobić swoją śmierć i pozostawać w szczęśliwości w życiu wiecznym. Niech chroni nasze serca przed przywiązaniem do tego świata, w którym jesteśmy jedynie podróżnikami zmierzającymi do wieczności.

Niech nasze serca nie zostaną pozbawione mądrości i duchowej wiedzy, że pewnego dnia staniemy się częścią ziemi, po której dziś chodzimy!

12. MIŁOŚĆ DO BOGA I JEGO WYŚŁANNIKA (1)

Data -.- .20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ
وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ
إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ
لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَالِدِهِ وَوَلَدِهِ وَالنَّاسِ
أَجْمَعِينَ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Kul in kaana aabaa'ukum la abnaa'ukum la ichlaanukum la azlaadzukum
la asziiratukum la amlaalunik taraftumuuhaa la tidzaaratun tachszalna ka-
saadahaa la masaakinu tardaalnahaa ahabba ilajkum minallaahi la rasuulihii
la dzihaadin fii sabiiliihi fatarabbasuu hattaa ja'tijallaahu bi amrih. Lallaahu
laa jahdil kałmal faasikiin.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

*Laa ju'minu ahadukum hattaa akuuna ahabba ilajhi min laalidihi la lala-
dihi lan naasi adzma'iin.*

Drodzy bracia i siostry!

Temat naszej dzisiejszej *chutby* jest bardzo ważny i każdy z nas potrzebuje tu wyjaśnienia. Co więcej, jego poznanie i wdrożenie stanowi integralną część wiary, a zaniechanie oznacza *kuf*r. Temat ten to miłość do Boga Wszechmogącego i Jego Wysłannika (*saat*).

Największym sprawdzianem człowieka na tym świecie jest doświadczanie duszy miłością i pragnieniem poznania prawdy. Ci, którzy pomyślnie przejdą tę próbę, nie będą obciążeni ziemskimi nieszczęściami i problemami. Ich ziemskie życie stanie się natchnioną wędrówką na spotkanie z Panem, który Swoją Miłością wypełni każdą chwilę ich doczesnej egzystencji.

Miłość do Boga i Jego Wysłannika (*saat*) jest integralną częścią wiary. Człowiek nie będzie wierzącym, dopóki jego miłość do Boga i Jego Wysłannika (*saat*) nie stanie się silniejsza niż do kogokolwiek lub czegośkolwiek innego. Szczerość uwielbienia zależy od miłości do Boga i Jego Wysłannika (*saat*). Im silniejsza jest miłość do Boga i Jego Wysłannika (*saat*), tym bardziej szczerze i gorliwie będzie oddawanie czci Bogu, Wychwalanemu i Wyzwyższonemu.

Szanowni wierzący!

Bóg Wszechmogący mówi:

Powiedz: „Jeśli wasi ojcowie, synowie, żony i krewni, wasze majątki, które zdobyliście, i handel, którego upadku się obawiacie, i siedziby, w których macie upodobanie, są wam miłsze niż Bóg i Jego Wysłannik oraz walka na Jego drodze, to oczekujcie, aż Bóg przyniesie Swoje rozstrzygnięcie. A Bóg nie prowadzi ludu występnego!”⁷¹.

Kadi Ijad (*ra*) wskazuje:

Ten ajat jest wystarczający jako wskazówka, jako świadectwo i jako dowód na konieczność umiłowania Wysłannika Boga (saat), na jego obowiązek (tzn. konieczność umiłowania) i jego prawo [tzn. Proroka, saat]. Tak jak Wszechmogący czynił wyrzuty tym, którzy majątek, rodzinę i dzieci umiłowali bardziej niż Boga i Jego Wysłannika (saat). A także wypowiedział groźbę [tzn. Bóg] Swoimi słowami „Czekajcie, aż Bóg przyjdzie ze Swoim rozkazem”. Następnie Bóg (słt) na zakończenie ajatu nazwał ich występny i dał do zrozumienia, że należą do zagubionych i tych, których Bóg nie poprowadził prostą drogą.

71. Sura At-Taiba, Skrucha, 9:24.

Bóg Najwyższy mówi:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ
غَفُورٌ رَحِيمٌ

Kul in kuntum tuhibbuunallaaha fattabi'uunii juhib kumullaahu la jagfir lakum zunubakum: ɔallaahu gafuurur rahiim.

Powiedz: „Skoro kochacie Boga, to idźcie za mną, aby Bóg was pokochał i wybaczył wam wasze grzechy”⁷².

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ
سَمِيعٌ عَلِيمٌ

Jaa ajjuhal laziina aamanuu laa tukaddimuu bajna jadajillaahi la rasuuli-hii lattakullaah: innallaaha samii'un aliim.

O wy, którzy wierzycie! Nie wysuwajcie się przed Boga i Jego Wysłannika i bójcie się Boga! Bóg jest Słyszący, Wiedzący!⁷³

Istnieje przekaz Anasa (ra), że Prorok (sał) powiedział:

Nikt z was nie uwierzy, dopóki nie będę mu bardziej umiłowany niż jego ojciec, syn i wszyscy ludzie.

Anas (ra) zrelacjonował też inny przekaz Proroka (sał):

W tym, w którym obecne były [te] trzy [cechy], rozpoznał słodycz wiary: aby Bóg i Jego Wysłannik byli mu bardziej umiłowani niż wszystko inne; jeśli kocha [kogoś], to kocha tylko ze względu na Boga; i aby powrót do niewiary był dla niego zniechodzony tak bardzo, jak nienawidziłby wrzucenia w ogień.

Drođy muzułmanie!

Zaprawdę, jeśli chodzi o miłość do Boga Wszechmogącego i Jego Wysłannika (sał) istnieją znaki zaczerpnięte ze Świętego Koranu i sunny, o których wspominali uczeni, wyjaśniając ich zalety.

Obejmują one takie cechy, jak podążanie za Wysłannikiem (sał), przestrzeganie jego sunny i modlitwa, aby Bóg go błogosławił (recytowanie salaawatów).

72. Sura Ali Imran, Rodzina Imrana, 3:31.

73. Sura Al-Hudżraat, Komnaty, 49:1.

Bóg nakazuje nam:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ
غَفُورٌ رَحِيمٌ

Kul in kuntum tuhibbuunallaaha fattabi'uunii juhbib kumullaaha la jagfir lakum zunuubakum: lallaahu gafuurur rahiim.

Powiedz: „Skoro kochacie Boga, to idźcie za mną, aby Bóg was pokochał i wybaczył wam wasze grzechy. Bóg jest Przebaczący, Miłosiwy!”⁷⁴.

Prawdziwym i szczerym w swojej miłości do Proroka (*saal*) jest ten, na którym ta miłość pozostawia ślad.

Oznaki miłości do Proroka (*saal*) obejmują: uczynienie go swoim wzorem do naśladowania; słuchanie i podążanie za jego słowami i czynami; przestrzeganie jego zaleceń i unikanie jego zakazów; trzymanie się jego moralności we wszystkich sferach życia.

Bracia i siostry, pozwólcie, że podam wam przykład:

W tym momencie, gdy prorok Ibrahim (*as*), będący ucieleśnieniem boskiej miłości, został wrzucony przez pogan w ogromne ognisko, pojawili się przed nim aniołowie na czele z Dżibrilem i zapytali:

– O *Chalilullaahu* [Przyjacielu Boga]! Powiedz nam, co chcesz, abyśmy zrobili!

Ibrahim, posłuszny woli Boga Wszechmogącego i ufający tylko Jemu, zawołał:

– Nie wtrącajcie się w relacje przyjaciela z Przyjacielem!

Są to stopnie boskiej miłości i duchowego olśnienia, które wynoszą człowieka ponad aniołów.

Właśnie te dwie tajemnice: boska miłość i duchowe olśnienie pozwalają człowiekowi przezwyciężyć wszelkie ziemskie trudności i cierpienia. Są tajemniczym eliksirem, który nawet nieznosny ból zamienia w słodki miód.

74. Sura Ali Imran, Rodzina Imrana, 3:31.

Dlatego wszyscy prorocy pokornie znosili cierpienia zadawane im przez ich lud i osiągnęli wielkie duchowe wyżyny. Wysłannik Boga (*saat*), będący najlepszym ze wszystkich dzieł Boga, który w swoim życiu doświadczył najtrudniejszych i najbardziej bolesnych prób, jest imamem (przywódcą) wszystkich proroków i wysłanników i nosi tytuł *Habibullaaha* (Ulubieńca Boga).

Dusza tego, kto dostąpi chociaż niewielkiej części Bożej miłości, niewątpliwie rozwinie skrzydła i wzniesie się do niebios duchowości Wysłannika Boga (*saat*). Ale tym, którzy pozbawieni są dobrodziejstwa Bożej miłości, nawet słodki miód będzie wydawał się gorzką trucizną.

Potwierdzeniem tego jest ajat:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ

Kul in kuntum tuhibbuunallaaha kaattabi'uunii juhibbikumullaah.

Powiedz: „Skoro kochacie Boga, to idźcie za mną, aby Bóg was pokochał i wybaczył wam wasze grzechy”.

Przekazywane są słowa Anasa (*ra*), że Prorok (*saat*) powiedział:

لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَالِدِهِ وَوَلَدِهِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ

Laa ju'minu ahadukum hattaa akuuna ahabba ilajhi min taalidihi la tala-dihi lan naasi adzma'iin.

Nikt z was nie uwierzy, dopóki nie pokocha mnie bardziej niż swoich rodziców, swoje dzieci i wszystkich ludzi⁷⁵.

Ibn Hadżar powiedział: „Mamy tu na myśli miłość dobrowolną, a nie wrodzoną. Zauważył to Al-Chattabi. An-Na'afi powiedział: »To wskazuje na problem duszy, która rozkazuje złu (*nafs ammara*) i znalazła spokój (*nafs mutmainna*). Każdy, kto woli duszę, która znalazła spokój, najprawdopodobniej kocha Proroka (*saat*), a ten, kto woli duszę rozkazującą złu, doświadcza uczuć przeciwnych. Jeśli ktoś zastanowi się nad dobrodziejstwem, jakie przyniósł mu Prorok (*saat*), który wyprowadził go z ciemności niewiary do świata wiary lub był tego przyczyną, to stanie się dla

75. Al-Buchari, 15; Muslim 44.

niego jasne, że jest on powodem jego wiecznego pobytu w niekończącej się błogości i że wynika z niego więcej pożytku niż ze wszystkiego innego. Dlatego zastępuje na miłość bardziej niż ktokolwiek inny»⁷⁶.

Drody muzulmanie!

Inną oznaką miłości jest przedkładanie tego, co uznano za słuszne, ponad własne pragnienia i namiętności.

Bóg Najwyższy powiedział:

وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

Łallaziina tabaŕla uddaara łał iimaana min kablihim juhibbuuna man haadżara ilajhim ła laa jadżiduuna fii suduurihim haadżatam mimmaa uutuu ła ju'siruuna alaa anfusihim ła łał kaana bihim chasaasah. Ła man juuka szuhha nafsihii fa ulaa'ika humuľ muflihuun.

Ci, którzy przed nimi umocnili się w swych domach i w swej wierze, miłują tych, którzy się do nich przesiedlili, i nie znajdują w swych sercach pożądania tego, co im dano. Oni dają im pierwszeństwo przed sobą, choćby sami znajdowali się w biedzie⁷⁷.

Do oznak miłości należą także: pomoc swojej religii słowem i czynem, ochrona *sunny* Proroka, pragnienie spotkania z nim, niechęć do tego, co odrzucają Bóg i Jego Wysłannik (*saał*).

Jeśli chodzi o te rzeczy, dzięki którym możemy osiągnąć miłość Boga i Jego Wysłannika (*saał*), są to: wiara, cierpliwość, skrucha i prawe uczynki.

Bóg Wszechmogący mówi:

وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ
وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

76. Fath al-Bari, 1/59.

77. Sura *Al-Haszr*, *Wygnanie*, 59:9.

Ēallaahu juhibbus saabiriin.

Ēallaahu juhibbul muhsiniin.

Bóg kocha tych, którzy są wytrwali.

Bóg kocha czyniących dobro⁷⁸.

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ

Innallaaha juhibbut taġlaabiina ĩa juhibbul mutatahhiriin.

**Zaprawdę, Bóg miłuje tych, którzy nawracają się ku Niemu,
i miłuje tych, którzy się oczyszczają⁷⁹.**

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ
يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ

*Jaa ajuhaal laziina aamanuu man jartadda minkum an diinihi fa saġfa
ja'tillaahu bi kaġmin juhibbukum ĩa juhibbuunahuu azillatin alal mu'miniina
a'izzatin alal kaafiriin.*

**O wy, którzy wierzycie! Jeśli ktoś z was odwróci się od religii,
to wiedźcie, że wkrótce Bóg sprowadzi ludzi, których On pokocha
i oni pokochają Jego. Będą skromni wobec wiernych, dumni wo-
bec niewiernych⁸⁰.**

**O Boże! Daj nam życie przepełnione miłością do Ciebie i po-
znaniem Ciebie, i przywołaj nas do Siebie w ostatnim tchnieniu
jako wierzących! Daj nam taką miłość do Ciebie, aby nasze ostat-
nie tchnienie stało się momentem długo oczekiwanego spotka-
nia, a zmartwychwstanie w Dzień Sądu – jutrenką wiecznego
szczęścia!**

Amiin!

78. Sura Ali Imran, Rodzina Imrana, 3:146, 148.

79. Sura Al-Bakara, Krowa, 2:222.

80. Sura Al-Maa'ida, Stół zastawiony, 5:54.

13. MIŁOŚĆ DO BOGA I JEGO WYŚŁANNIKA (2)

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ
وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ نَفْسِهِ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Innnallaaha ła malaa'ikatahuu jusalluuna alan nabijj: jaa ajjuhal laziina
aamanuu salluu alajhi ła sallimuu tasliimaa.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ła sallaam:

*Łallazii nafsii bijadihi laa ju'minu ahdukum ahadukum hattaa akuuna
ahabba ilajhi min nafsih.*

Drodzy bracia i siostry!

Amr ibn Al-As (ra) powiedział:

*Nie było nikogo, kto byłby bardziej kochany i większy w moich oczach niż
Wyśłannik Boga (saaf).*

Zapytano Alego (ra):

„Jaka była twoja miłość do Wyśłannika Boga (saaf)?”. Odpowiedział:
*Przysięgam na Boga, że był dla nas bardziej umiłowany niż nasz majątek, na-
sze dzieci, nasi ojcowie, nasze matki i zimna woda w czasie pragnienia.*

Przekazano również, że Bilal, Huzajra ibn al-Jaman i Ammar ibn Ja-sir (*radijallahu anhum*, niech Bóg będzie z nich zadowolony, *ra*) w chwili swojej śmierci powiedzieli: *Jutro spotkam moich ukochanych: Muhammada i jego zwolenników.*

Bóg Wszechmogący mówi:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ

Kul in kuntum tuhibbuunallaaha kaattabi'uunii juhibbikumullaah.

Powiedz: „Skoro kochacie Boga, to idźcie za mną, aby Bóg was pokochał”.

Drodzy muzułmanie!

Komentując przytoczony ajat, Ibn Kasir powiedział:

„Ten szlachetny ajat jest sędzią tego, kto deklaruje swoją miłość do Boga, nie będąc na ścieżce Muhammada (*saat*)”.

Zaprawdę, ten człowiek jest kłamcą w tej kwestii, dopóki nie zastosuje się do zasad prawodawstwa Muhammada (*saat*) i proroczej religii we wszystkich swoich słowach i czynach, w jakiegokolwiek sytuacji się znajduje.

Przekazano w *Sahihu*, że Wysłannik Boga powiedział: *Kto uczyni cokolwiek, co nie było naszym poleceniem, zostanie to odrzucone.*

Bóg Wszechmogący rzekł: **Powiedz: „Skoro kochacie Boga, to idźcie za mną, aby Bóg was pokochał”.** Oznacza to, że osiągnięcie więcej, niż wymagacie (miłość do Niego), osiągnięcie Jego miłość do was, co jest najważniejsze. Jak powiedzieli niektórzy uczeni mędracy: „Nie chodzi o to, żebyś kochał, ale o to, żebyś był kochany”.

Drodzy bracia i siostry!

Podporządkowanie się Prorokowi (*saat*) jest możliwe tylko wtedy, gdy człowiek jest pełen miłości do Boga i Jego Wysłannika (*saat*).

Jeden z *hadisów* podaje, że pewnego dnia Wysłannik Boga (*saat*) wziął Omara ibn al-Chattaba za rękę i ten powiedział: „Przysięgam na Boga, o Wysłanniku Boga, kocham cię bardziej niż cokolwiek na świecie z wyjątkiem siebie”. W odpowiedzi Prorok (*saat*) rzekł:

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ نَفْسِهِ.

Łallazii nafsii bijadihi laa ju'minu ahdukum ahadukum hattaa akuuna ahabba ilajhi min nafsih.

Przysięgam na Tego, w którego dłoni jest moja dusza, żaden z was nie uwierzy, dopóki nie pokochacie mnie bardziej niż siebie. Wtedy Omar powiedział: „Zaprawdę, teraz pokochałem cię bardziej niż siebie”. Prorok Proroków powiedział (saat):

الآن يَا عُمَرُ.

Alaana jaa Umaru.

Teraz, o Omarze⁸¹.

Na podstawie relacji Anasa przekazywana jest wypowiedź Proroka (saat)

لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَالِدِهِ وَوَلَدِهِ وَالتَّائِسِ أَجْمَعِينَ.

La ju'minu ahdukum hattaa akuuna ahabba ilajhi min taalidihi la taaladihi lan naas adzma'iin.

Nikt z was nie uwierzy, dopóki nie będę dla niego bardziej umiłowany niż jego ojciec, jego syn i cała ludzkość.

I powiedział Prorok (saat):

Trzymajcie się mojej sunny i sunny prawowiernych kalifów, uchwycie się jej zębami trzonowymi. I trzymajcie się z daleka od innowacji, gdyż każda innowacja jest herezją, a każda herezja jest zbłądzeniem⁸².

Drodzy wierzący!

Istnieje przekaz Muaza, że Prorok (saat) powiedział:

Obowiązkiem sług wobec Boga jest czczenie Go, bez dodawania Mu współtowarzyszy. A obowiązkiem Boga wobec sług jest to, że nie karze tych, którzy nie dodawali Mu współtowarzyszy.

81. Ahmad, 18482.

82. Hadis cytowany przez Abu Dawuda i At-Tirmiziego.

Jednym z obowiązków wspólnoty wobec Proroka (*saat*) jest błogosławienie go i pozdrawianie:

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

Innallaaha ła malaa'ikatahu jusalluuna alan nabijji jaa ajjuhal laziina aamanuu salluu alajhi ła sallimuu tasliimaa.

Zaprawdę, Bóg i Jego aniołowie błogosławią Proroka. O wy, którzy uwierzyliście! Błogosławcie go i pozdrawiajcie pokojem⁸³.

Szanowni bracia i siostry!

Z opowieści Anasa wynika, że pewnego razu jakiś człowiek zapytał Wysłannika Boga (*saat*) o nadejście godziny (Sądu), gdy właśnie ogłoszono rozpoczęcie modlitwy. Po zakończeniu modlitwy Wysłannik Boga (*saat*) zapytał:

أَيْنَ السَّائِلُ عَنِ السَّاعَةِ ؟

Ajnas saa'ilu'an asaa'a?

Gdzie jest ten, który pyta o godzinę [Sądu]? Mężczyzna odpowiedział: „Jestem tutaj, Wysłanniku Boga”. Prorok (*saat*) rzekł:

وَمَا أَغَدَدْتُ لَهَا فَإِنَّهَا قَائِمَةٌ ؟

Ła maa a' dadta lahaa fa'innahaa kaa'ima?

Ona z pewnością nadejdzie. Co na nią przygotowałeś? Mężczyzna odpowiedział: „Nie przygotowałem nic wielkiego poza tym, że kocham Boga i Jego Wysłannika”. Prorok (*saat*) powiedział:

فَأَنْتَ مَعَ مَنْ أَحْبَبْتَ.

Fa'anta ma'a man ahbabta.

Będziesz z tym, kogo kochasz.

83. Sura Al-Ahzab, Sprzymierzeni, 33:56.

Anas oznajmił: „Po przejściu na islam muzułmanie z niczego nie cieszyli się bardziej niż z tego”⁸⁴.

Cóż to za błogość! Miłość do Wysłannika (saat) pozwala człowiekowi stać się jego towarzyszem w Raju.

Boże! Przebacz nam nasze grzechy i uczyn nas spośród tych, którzy oddają Ci cześć w najlepszy sposób!

Pokój i błogosławieństwo naszemu ukochanemu Prorokowi Muhammadowi (saat).

84. Ahmad 12304.

14. MORALNOŚĆ WYŚŁANNIKA BOGA

Data -.- .20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
إِنَّمَا بُعِثْتُ لِأَتَمِّمَ صَالِحَ الْأَخْلَاقِ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Ła innaka la'alaa chulukin aziim.

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ła sallaam:

Innamaa bu'istu li'utammima saalihil achlaak.

Drodzy bracia i siostry!

Nasz Prorok (*saal*), którego Bóg Wszechmogący posłał do ludzi jako *usłatun hasana* (najlepszy przykład), tak wyraził istotę swojej misji:

*Zostałem wysłany, aby dopełnić piękną moralność, a nie w jakimkolwiek innym celu*⁸⁵.

Zaprawdę, wszystkie dokonania Wyśłannika Boga (*saal*) z każdej strony znajdują się na szczycie dobrej moralności i duchowego piękna. Bóg Najwyższy, potwierdzając tę prawdę, powiedział:

[...] zaprawdę, masz naturę wspaniałą!⁸⁶

85. Mu'atta, *Husnul-hul*, 8; Ahmad ibn Hanbal, 2/381; Bajhaki, *As-Sunanu Kubra*, 10/192.

86. Sura *Al-Kalam*, *Pióro*, 68:4.

W Wysłanniku Boga (*saat*) ucieleśnił się cud Bożego stworzenia, który Stwórca przejawia w Swoich sługach. Każdy człowiek, niezależnie od przynależności społecznej – od warstw niższych do najwyższych – znajdzie w nim wspaniały wzorzec dla siebie. W przykładzie jego proroczego życia ludzkość może odkryć rozwiązanie wszelkich problemów, które istniały 1400 lat temu i będą istnieć do końca świata, i dzięki temu osiągnąć pokój i spokój.

Prorocy nie zostawiają w spadku złota i brylantów. Najważniejszym dziedzictwem, jakie pozostało po Wysłanniku Boga (*saat*), są jego doskonałe cechy duchowe. Można odziedziczyć je jedynie poprzez zdobycie „proroczej moralności” na ścieżce duchowej edukacji.

Najbliżej tego celu byli szlachetni towarzysze. Lepiej niż ktokolwiek inny zrozumieli sedno *hadisu*: *Człowiek jest razem z tym, kogo kocha*⁸⁷ i żyli zgodnie z tą świadomością.

Miłość przypomina połączenie elektryczne, które powstaje pomiędzy dwoma sercami i oznacza asymilację z obiektem miłości i poddanie się mu. Kochająca osoba upodabnia się do tej, którą kocha.

Aby także w wiecznym świecie być razem z ukochanym Prorokiem (*saat*), pokolenie towarzyszy ciężko pracowało, aby przyswoić sobie jego duchowe cechy i żyć zgodnie z jego *sunną*.

Szanowni muzulmanie!

Obecnie, kiedy ludzkość jest pogrążona w bagnie niewiary i niemoralności, bardziej niż kiedykolwiek potrzebujemy zwrócić się ze szczerością i miłością do zasad moralnych naszego Proroka (*saat*) i starać się ożywić je w naszym życiu i w naszym społeczeństwie.

Pobożna Aisza (*ra*) przekazała: „Prorok (*saat*) uważał kłamstwo za cechę najbardziej obrzydliwą. Gdy dowiedział się, że ktoś z jego towarzyszy skłamał, nie chciał się z nim spotykać i nie pozwalał mu się zbliżyć, dopóki nie okazał skruchy”⁸⁸.

Wysłannik Boga (*saat*) wyróżniał się skromnością, będąc tym samym wspaniałym przykładem dla swoich towarzyszy. Anas ibn Malik (*ra*) opowiadał: „Prorok (*saat*) odwiedzał chorych, brał udział w pogrzebach, odwiedzał niewolników, którzy go zapraszali [...]”⁸⁹.

87. Buchari, *Adab*, 96.

88. Ibn Saad, 1/378.

89. Tirmizi, *Dżanaiz*, 32/1017; Ibn Madża, *Zuhd*, 16; Hakim, 2/506/3734.

Abu Musa przekazał: „Prorok (*saał*) jeździł na mule, nosił ubrania wykonane z szorstkiego materiału, przyjmował gości, obsługiwał ich i częstował”⁹⁰.

Dżarir (*ra*) relacjonował:

W dniu zdobycia Mekki do Proroka (*saał*) podszedł pewien człowiek. Szlachetność wyglądu i duchowa siła emanująca od Wyśłannika Boga (*saał*) wywołały w nim strach i drżenie.

Widząc stan mężczyzny, Prorok (*saał*) przemówił do niego cicho, okazując skromność:

*Uspokój się, weź się w garść. Nie jestem władcą. Jestem z plemienia Kurajsz, synem kobiety, która jadła suszone mięso*⁹¹.

Drodzy wierzący!

Wyśłannik Boga (*saał*) zajmował się wszystkimi problemami swoich towarzyszy i pomagał każdemu, jak tylko potrafił. Jeśli miał możliwość, spłacał długi zmarłych i ratował ich rodziny z kłopotów finansowych. Któregoś dnia powiedział:

*Bez wątpienia jestem najbliŹszy kaŹdemu wierzącemu, zarówno w Źyciu ziemskim, jak i w Źwiecie wiecznym. Czytajcie następujący aiat: **Prorok jest bliŹszy wierzącym niŹ oni sami sobie***⁹². *JeŹli ktoś zostawia majątek, naleŹy on do jego rodziny, a jeŹli ktoś zostawi długi lub rodzinę bez środków do Źycia, wtedy skontaktujcie się ze mną, gdyŹ jestem pierwszą osobą, która musi pomóc wierzącym (spłacać długi i pomóc tym, którzy zostali bez jedzenia)*⁹³.

Nasz Prorok (*saał*) swoim przykłaodem uczył towarzyszy. Któregoś razu po porannej modlitwie zwrócił się do nich i zapytał:

– *Czy są wśród was tacy, którzy dzisiaj poszczą?*

Szlachetny Omar (*ra*) odpowiedział:

– O Wyśłanniku Boga! Wczoraj wieczorem nie pomyślałem o tym. Dlatego dzisiaj nie poszczę.

A szlachetny Abu Bakr (*ra*) rzekł:

90. Hakim, 1/129205.

91. Ibn MadŹa, *Atima*, 30; Hakim, 3/50/4366; Bajhaki, *Dalailun nubuwwa*, 5/69.

92. Sura *Al-Ahzaab*, *Sprzymierzeni*, 33:6.

93. Bucharı, *Tafsir*, 33/1, *Kafalat*, 5, *Faraiz*, 4, 15, 25; Muslim, *Faraiz*, 14.

– Wczoraj wieczorem zdecydowałem się pościć i obudziłem się z tą intencją.

Prorok zadał następujące pytanie:

– *A czy jest wśród was ktoś, kto odwiedził dzisiaj chorego?*

Omar odpowiedział:

– O Wysłanniku Boga! (Niedawno) wykonaliśmy poranną modlitwę i nie opuściliśmy tego miejsca. Jak moglibyśmy odwiedzić chorego?

Ale Abu Bakr (ra) rzekł:

– Dowiedziałem się, że mój brat Abdurrahman ibn Auf jest chory. Kiedy szedłem do meczetu, po drodze zająrzałem do niego, aby zapytać, jak się czuje.

Wysłannik Boga (saal) ponownie zadał pytanie:

– *Czy jest wśród was ktoś, kto nakarmił głodnego?*

Szlachetny Omar (ra) znowu był zaskoczony:

– O Wysłanniku Boga! Przecież niedawno zakończyliśmy modlitwę i nigdzie nie wychodziliśmy.

Lecz szlachetny Abu Bakr (ra) oznajmił:

– Kiedy wszedłem do meczetu, zauważyłem mężczyznę, który skarżył się na biedę. Mój syn Abdurrahman miał w ręku kawałek żytniego chleba. Wziąłem od niego i dałem temu człowiekowi.

W odpowiedzi Wysłannik Boga rzekł:

– *Uszczęśliwię ciebie wieścią o Raju.*

Szlachetny Omar (ra) ciężko westchnął:

– O Raju!

Abu go pocieszyć Prorok (saal) coś mu powiedział i dodał:

– *Niech Bóg zmiłuje się nad Omarem! Niech Bóg zmiłuje się nad Omarem! Musi tylko zrobić jakiś dobry uczynek, gdyż Abu Bakr rzeczywiście go w tym wyprzedza*⁹⁴.

94. Hajsami, 3/163–164; Abu Dawud, *Zakat*, 36/1670; Hakim, 1/571/1501.

Bóg Wszechmogący w Koranie nakazuje:

فَإِذَا فَرَغْتَ فَانصَبْ. وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَارْغَبْ

Fa izaaf faragta fansab. Ła ilaa rabbika fargab.

**Jeśli więc skończyłeś, to bądź przygotowany i ku twemu Panu
zwróć swe starania!**⁹⁵

Kierując się tym zaleceniem, wierzący, gdy spełni jeden dobry uczynek, musi spieszyć się ze spełnieniem kolejnego, starając się stale być w stanie miłości i gotowości do służenia.

Dając towarzyszom przykład licznych przejawów doskonałej moralności i wprowadzając ich w atmosferę wysokiej duchowości, Wysłannik Boga (*saat*) był dla nich i pozostanie dla całej *ummy* wzorem do naśladowania we wszystkim i na zawsze aż do Dnia Sądu.

Drodzy muzułmanie!

Kiedy ludzie zaczynają zbaczać z prostej drogi z powodu obfitości życia lub licznych sukcesów, ryzykując przytłoczenie pychą i arogancją, nasz Prorok (*saat*) będzie dla nich wspianiałym przykładem.

I odwrotnie, gdy okazywanie cierpliwości wydaje się już niemożliwe, aby nie buntować się przeciwko woli Wszechmogącego, a być zadowolonym ze swojego położenia i zaufać woli Boga, ponownie nasz Prorok (*saat*) będzie najpiękniejszym przykładem.

Podczas Bitwy Rowu, kiedy cierpienia przekroczyły siły i możliwości ludzi, kiedy wyczerpani i głodni muzułmanie walczyli z wrogiem w zimnie i ciemności, Wysłannik Boga (*saat*) zwracał się do Pana:

Boże! Prawdziwe życie to życie wieczne. Daj zwycięstwo ansarom i muha-dzirom!

W ten sposób swoją cierpliwością, zadowoleniem, pokorą i zaufaniem wykazał umiejętność zachowania spokoju ducha i uczył tego innych.

Obowiązkowym warunkiem osiągnięcia takiej duchowej doskonałości jest oczyszczenie duszy, gdyż w surze *Asz-Szams*, *Słońce* Wszechmogący Pan siedem razy przysięgając na Swoje najbardziej majestatyczne stworzenia, nakazuje:

95. Sura *Asz-Szarh*, *Otwarcie*, 94:7–8.

Na słońce i jego poranne lśnienie, na księżyc, kiedy za nim podąża, na dzień, kiedy ukazuje jego jasność, na noc, kiedy je skrywa! Na niebo i na Tego, który je zbudował! Na ziemię i na Tego, który ją rozpostarł! Na duszę i na Tego, który ją ukształtował i tchnął w nią występność i prawość. Powiedzie się temu, kto ją oczyści, poniesie zaś stratę ten, kto ją zaniedba⁹⁶.

W konsekwencji w duszy ludzkiej współistnieją ze sobą z jednej strony zepsucie, z drugiej pobożność. Z jednej strony skłonna do grzechów dusza cielesna (*nafs*), z drugiej zaś duch skierowany ku niebu. Zatem, aby odnieść sukces, człowiek przez całe życie musi zajmować się duchowym oczyszczaniem i doskonaleniem serca, starając się zdobyć swój udział w moralności Proroka (*saat*).

Niech Bóg Wszechmogący uczyni nas jednymi spośród tych Swoich sług, którzy podążają śladami Jego ukochanego Proroka (*saat*)! Niech przydzieje nas w moralność Habibullaaha (*saat*), którego wychował i posłał ludzkości jako wzór osobowości, i niech przyłączy nas do grona prawych sług, którzy są Jego świadkami na ziemi! Amiin!

96. Sura Asz-Szams, *Słońce*, 91:1–10.

15. WIARA W ŻYCIE WIECZNE

Data -.- .20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
مَنْ كَانَتْ لَهُ مَظْلَمَةٌ لِأَخِيهِ مِنْ عَرْضِهِ أَوْ شَيْءٍ، فَلْيَتَحَلَّلْهُ مِنْهُ الْيَوْمَ،
قَبْلَ أَنْ لَا يَكُونَ دِينَارٌ وَلَا دِرْهَمٌ، إِنْ كَانَ لَهُ عَمَلٌ صَالِحٌ أَخَذَ مِنْهُ بِقَدْرٍ
مَظْلَمَتِهِ، وَإِنْ لَمْ تَكُنْ لَهُ حَسَنَاتٌ أَخَذَ مِنْ سَيِّئَاتٍ صَاحِبِهِ فَحَمَلَ عَلَيْهِ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Jaa ajjuhal laziina aamanut takullaaha hakka tukaatihii la laa tamuutuna illaa la antum muslimuun.

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

Man kaantu lahu mazlamatun li'achiihi min irdihi al szaj'in, fal jatahal-lalhu minhul jałma, kablu an laa jakunna diinaarun la laa dirhamun, in ka-ana lahu amalun saalihun uchiza minhu bi kadri mazlamatihi, la in lam takun lahu hasanaatun uchiza min sajji'aati saahibihi fa humila alajh.

Drodzy bracia i siostry!

Przychodząc na ten świat zgodnie z przeznaczeniem Stwórcy każdy człowiek staje się podróżnikiem zmierzającym do wieczności. Ta droga może być długa lub krótka, pełna kłopotów lub przeciwnie, łatwa i bez-troska. Jednych Pan obdarzył bogactwem, pięknem, pozycją, inni natomiast podążają przez życie lekko. Nikt jednak nie przychodzi na ten

świat, aby pozostać w nim na zawsze. Ziemskie życie jest jedynie chwilowym przystankiem, hotelem na drodze wędrowca zmierzającego do wieczności.

Bóg Wszechmogący każdemu dał życie, aby odróżnić ludzi po uczynkach – dobrych lub złych. Kiedy człowiek opuszcza ten świat, to nie zabiera ze sobą niczego poza swoimi dobrymi uczynkami albo grzechami. Dlatego wszyscy powinniśmy starać się żyć i umierać z wiarą (*iman*). Bóg Wszechmogący nakazuje:

O wy, którzy wierzycie! Bójcie się Boga tak, jak należy! I nie umierajcie inaczej, niż będąc Mu całkowicie poddani⁹⁷.

Droży mużułmanie!

Śmierć, która bez wątpienia spotyka każdego żyjącego, jawi się jego osobistym końcem świata. Jednak ci, którzy wierzyli w Boga i przeżyli swoje życie, będąc na prostej drodze i czcząc Go, w momencie śmierci nie odczuwają strachu.

Śmierć nie jest unicestwieniem, lecz narodzinami do życia wiecznego. Podobnie jak dziecko przychodzi na ten świat poprzez narodziny, tak też odejście duszy z ciała jest narodzinami w życiu pozagrobowym.

Bóg stworzył ten świat wyłącznie na pewien ograniczony czas. Kiedy nadejdzie czas, o którym wie tylko On, ten świat zniknie. O początku końca świata ogłosi anioł Israfil (*as*), który zadmie w surmę o średnicy równej wielkości nieba i ziemi. Ten dźwięk przerazi wszystkie żyjące istoty na siedmiu ziemiach i w siedmiu niebach. Wszyscy będą uciekali ze strachu w różnych kierunkach. Młodzi ludzie posiwieją. Zwierzęta domowe i dzikie, ptaki, owady, dżinny przybiegną do ludzi. Za drugim razem anioł Israfil (*as*) zadmie w surmę tysiąc razy mocniej niż poprzednio. Porządek wszechświata zostanie zakłócony. Wszystko, co żyje, zginie. Pozostanie tylko Wszechmogący Bóg.

Kiedy niebo się rozdzieli i kiedy gwiazdy będą rozrzucone, i kiedy morza się wzburzą, i kiedy mogiły zostaną wywrócone, wówczas dowie się każda dusza, co sobie przygotowała i co zaniechała⁹⁸.

97. Sura *Ali Imran*, *Rodzina Imrana*, 3:102.

98. Sura *Al-Infitaar*, *Rozdzielenie*, 82:1–5.

Bóg Wszechmogący ześle na ziemię deszcz, po którym wszystko znacznie napełniać się życiem. Kiedy na rozkaz Wszechmogącego Stwórcy potężny anioł Israfil (*as*) zadmie w surmę po raz trzeci, wszyscy zmarłychwstaną na nowo. Bóg stworzy ludziom nowe ciała i każda dusza znajdzie swoje ciało i wejdzie w nie.

[...] Mówi: „Kto ożywi kości, które zmurszały?”. Powiedz: „Ożywi je Ten, który stworzył je po raz pierwszy. On ma pełną wiedzę o każdym stworzeniu”⁹⁹.

Ożywieni ludzie wyłonią się z grobów niczym kiełkująca trawa i staną przed obliczem Boga w oczekiwaniu na Wielki Sąd. Pierwszym, który zmarłychwstanie, będzie Prorok Muhammad (*saat*) i zostanie odprowadzony na swoje honorowe miejsce, otoczony siedemdziesięcioma tysiącami aniołów.

Po zmarłychwstaniu wszyscy właściciele dusz będą zgromadzeni na placu *Mahszar*, aby odpowiedzieć za swoje czyny popełnione w życiu ziemskim. Słowo *Mahszar* tłumaczy się jako „miejsce Wielkiego Zgromadzenia”. Wszyscy zostaną zgromadzeni razem z tymi, w których wierzyli i za którymi podążali w życiu ziemskim. Wierzący i niewierzący, grzesznicy i obłudnicy, wszyscy zostaną zgromadzeni razem ze swoimi przywódcami i przewodnikami:

W Dniu, gdy wezwiemy wszystkich ludzi z ich przywódcami [...] ¹⁰⁰.

Każdy otrzyma księgę, w której będą zapisane wszystkie czyny popełnione w życiu ziemskim.

Każdemu człowiekowi przywiązaliśmy jego los do szyi i w Dniu Zmarłychwstania przedstawimy mu księgę rozwartą: „Czytaj swoją księgę! Wystarczy dzisiaj twoja dusza, aby wystawić ci rachunek”¹⁰¹.

Drodzy wierzący!

Bóg Wszechmogący, władca najwyższej Mądrości i Sprawiedliwości, wezwie wszystkich ludzi do rozliczenia po wręczeniu im ksiąg czynów.

99. Sura *Jaa Sin*, *Ja sin*, 36:78–79.

100. Sura *Al-Israa*, *Podróż nocna*, 17:71.

101. Sura *Al-Israa*, *Podróż nocna*, 17:13–14.

Dzień Sądu to dzień rozróżnienia dobra i zła, prawdy i kłamstwa. Jeśli ktoś uczynił coś dobrego choćby na wagę pyłku, zostanie za to nagrodzony. Jeśli dopuścił się zła na wagę pyłku, zostanie za to ukarany (jeśli Bóg nie zmiłuje się nad nim)¹⁰².

O czynach danej osoby będzie świadczyć jej własny język, dłonie i stopy, które zyskają dar mówienia. Nawet ziemia, po której człowiek chodził, poinformuje o wszystkim, co na niej robił każdego dnia i o każdej godzinie.

Prorok (*saat*) powiedział:

*Jeśli ktoś dopuścił się przemocy, naruszając honor lub własność innej osoby, niech się z nim pojedna, zanim nadejdzie Dzień Sądu, kiedy nie będzie już złota ani srebra. Jeśli ma nagrodę za dobre uczynki [hasanat], zostanie z niej potrącone stosownie do ilości popełnionej przez niego przemocy [i oddane temu, którego uciskał]. Jeśli nie będzie miał dobrych uczynków, wówczas zostaną ściągnięte grzechy tego, którego uciskał*¹⁰³.

Drodzy bracia i siostry w wierze!

Wszystkie czyny i działania ludzi będą ważone na sprawiedliwych wagach (*mizan*), których wewnętrzna istota i forma znana jest tylko Bogu Najwyższemu:

My ustawimy wagi sprawiedliwości w Dniu Zmartwychwstania i żadna dusza nie zostanie w niczym pokrzywdzona. Jeśli nawet będzie coś na ciężar ziarnka gorczycy, My przyniesiemy to i rozliczymy!¹⁰⁴

Jeśli szala dobrych uczynków przeważy, wówczas dana osoba znajdzie się wśród zbawionych. Jeśli przeważą złe uczynki, człowieka czeka smutny koniec.

Waga tego Dnia będzie prawdą. Ci, których szale będą ciężkie, osiągną powodzenie. Ci zaś, których szale będą lekkie, stracili swe dusze, ponieważ traktowali Nasze znaki niesprawiedliwie¹⁰⁵.

102. Patrz: sura *Al-Zalzala*, *Trzęsienie ziemi*, 99:6–8.

103. Buchari, *Mazalim*, 10; *Rikak*, 48.

104. Sura *Al-Anbijaa*, *Prorocy*, 21:47.

105. Sura *Al-A'araaf*, *Przegrody*, 7:8–9.

Przytoczone ajaty mówią o sytuacji wierzących i niewierzących, którzy Boże objawienia uważają za kłamstwo. Nawet jeśli niewierzący czynili dobre uczynki w życiu ziemskim, w Dniu Sądu nie przyniosą im one pożytku, gdyż czyny zyskują wartość przed Bogiem tylko pod warunkiem prawdziwej wiary.

W Dniu Sądu Prorok Muhammad (*saał*) będzie czekał na swoją wspólnotę przy źródle *Kausar*. Wyśłannik Boga (*saał*) powiedział:

*Jeden brzeg mojego źródła to odległość, którą można pokonać w ciągu minuty. Woda w nim jest bielsza niż mleko, zapach przyjemniejszy niż piżmo, pucharów więcej niż gwiazd na niebie. Ktokolwiek napije się tej wody z tego pucharu, już nigdy nie będzie odczuwał pragnienia*¹⁰⁶.

Szanowni muzułmanie!

Sirat – to most nad Piekłem, cieńszy niż włos i ostrzejszy niż czubek miecza. Na drugim końcu jest Raj. Muzułmanie przejdą przez *Sirat* w zależności od swojej wiary i czynów. Niektórzy przelecą z prędkością błyskawicy, inni pokonają most biegnąc, a pozostali przejdą niepewnymi krokami lub pełzając. Niewierzący oraz ci, których szala grzechów przeważała, nie będą mogli przejść przez most i poślizgnięwszy się, wpadną do Piekła.

Piekło, jako miejsce kary dla niewierzących i grzeszników, zostało już stworzone. Kiedy nadejdzie koniec świata, zostanie przeniesione z miejsca, w którym obecnie się znajduje, do miejsca Wielkiego Zgromadzenia (*Mahszar*). Nieszczęśni ludzie, którzy odwrócili się od światła prawdziwej drogi i cofnęli w ciemność niewiary, zostaną tam ukarani. O potwornościach Piekła Wyśłannik Boga (*saał*) powiedział, że ogień piekielny jest siedemdziesiąt razy gorętszy niż ogień ziemski, a jego mieszkańcy już z daleka usłyszą przeraźliwe ryczenie. Ogień otoczy ich ze wszystkich stron, spalając twarze, skórę, serca. Kiedy ich skóra spłonie, zostanie zastąpiona nową, aby ich cierpienie się nie kończyło.

Wierzący grzesznicy (jeśli Bóg nie zmiłuje się nad nimi) otrzymają karę w Piekle w zależności od ciężaru swoich grzechów. Oczyszczeni z grzechów zostaną uwolnieni z Piekła. Ci jednak, którzy nie uwierzyli, pójdą do Piekła i pozostaną tam na zawsze. Wszechmogący Stwórca nie okaże im miłosierdzia:

106. Buchari, *Rikak*, 53, nr 6208, 5/2405.

A towarzysze ognia będą wołać do mieszkańców Raju: „Wylejcie na nas trochę wody lub cokolwiek z tego, w co zaopatrzył was Bóg”. Oni odpowiedzą: „Jednego i drugiego Bóg zakazał niewiernym, tym, którzy traktowali swoją religię jak grę i zabawę i których zwiodło życie tego świata [...]”¹⁰⁷.

Raj, jako przejaw bezgranicznego miłosierdzia, życzliwości i hojności Boga, został już stworzony i istnieje w chwili obecnej¹⁰⁸. Jest to wieczny, nieznikający dar Boży, pełen piękna i błogosławieństw, których nie można pojąć rozumem. Zostanie przyznany temu, kto bał się Boga i prowadził życie oświecone duchowością oraz światłem Koranu i *sunny*. Koran zawiera wiele ajatów opisujących błogosławieństwa Raju. Oto niektóre z nich:

Bogobojni [bojący się kary Boga i proszący o Jego miłosierdzie] zaś będą w Ogrodach oraz przy źródłach [zostaną poinformowani]: „Wejdźcie tu w pokoju i bezpieczeństwie”. My usuniemy z ich piersi wszelką niegodziwość. Oni będą jak bracia, twarzą w twarz spoczywać na łożach. Nie dotknie ich tam żadne znużenie i nie będą stamtąd wypędzeni¹⁰⁹.

„O słudzy Moi! Nie obawiajcie się tego Dnia i nie bądźcie zasmuceni! Wy, którzy uwierzycie w Nasze znaki i poddaliście się woli Boga, wejdźcie do Raju, wy i wasze żony, i bądźcie zadowoleni!” I będą między nimi krążyć złote tace i puchary. Będzie tam wszystko, czego zapragną dusze i co napełni rozkoszą oczy. I będziecie tam na wieczność. Oto jest Raj, który odziedziczyliście za to, coście czynili. Będziecie mieć obfitość owoców, które będziecie spożywali¹¹⁰.

W Raju nie ma smutku, nienawiści ani wrogości. Wszyscy będą się kochać i szanować. Ludzie będą się odwiedzać i prowadzić przyjemne rozmowy, siedząc w pięknych miejscach.

Drodzy muzułmanie!

Achira – to życie przyszłe, które rozpocznie się po zakończeniu życia ziemskiego i będzie trwać wiecznie. Muzułmanin musi wierzyć w to, że

107. Sura *Al-A'araaf*, *Przegrody*, 7:50–51.

108. Buchari, *Bad'ul-Halk*, 8.

109. Sura *Al-Hidżr*, *Kamienna*, 15:45–48.

110. Sura *Az-Zuchruf*, *Ozdoby*, 43:68–73.

wraz z nadejściem końca świata wszyscy zmarli zostaną wskrzeszeni, oraz w to, że za wszystkie dobre i złe uczynki człowiek otrzyma rozliczenie w przyszłym życiu. Jest to jeden z sześciu filarów islamu, bez którego **wiara człowieka będzie nieważna.**

Niech Bóg Wszechmogący uczyni nas spośród prawych sług, którzy uzyskali pobożność i chcą opuścić ten świat z *imanem*, aby wejść do ogrodów Raju! Niech ochroni nasze serca przed przywiązaniem do tego świata, w którym jesteśmy jedynie podróżnikami zmierzającymi do wieczności! Amiin!

16. DOZWOLONA ŻYWNOŚĆ

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
اَللّٰهُمَّ اكْفِنِيْ بِحَلَالِكَ عَنْ حَرَامِكَ وَأَغْنِنِيْ بِفَضْلِكَ عَمَّنْ سِوَاكَ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Ła kuluu mimmaa razakakumullaahu halaalan tajjibaa: łattakuullaahal
lazii antum bihii mu'minuun.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi Ła sallaam:

*Allahummak finii bihalaalika an haraamika Ła agninii bifadlika amman
siŁaak.*

Drodzy bracia i siostry!

Nie tylko chemiczny skŁad i wartoŃc odżywcza produktów spożywczych, ale takŃe ich dopuszczalnoŃc z religijnego punktu widzenia ma fizyczny i duchowy wpŁyw na osobę, która je spożywa.

Kiedy Stwórca stworzył w Raju pierwszego męczyznę i kobietę, pozwolił im jeŃc wszystkie rajske owoce, ale zabronił zbliŃać się tylko do jednego drzewa. Szatan kusił ich, pokazując to drzewo jako bardzo atrakcyjne. Obiecał, Ńe jeŃli skosztuję jego owoców, to zyskaję wiecznoŃc i na zawsze pozostanę w Raju, i w taki sposób zmusił ich do złamania zakazów Boga¹¹¹.

111. *Sury Al-Bakara, Krowa, 2:35–36; Al-A'araaf, Przegrody, 7:19–22.*

Również na ziemi istnieje wiele rodzajów pożywienia dozwolonego przez Pana. To, co zakazane (*haram*), jest bardzo ograniczone. Jednak dusza, podążająca za namiętnościami, i szatan, zwołując człowieka łatwością zarabiania pieniędzy, która rzekomo otwiera możliwości czynienia dobrych uczynków, pokazują mu jako piękne rzeczy zakazane. W ten sposób wiele osób schodzi z właściwej drogi. Wskazując te prawdy, Bóg Najwyższy nakazuje:

O ludzie! Jedźcie z tego na ziemi, co dozwolone i dobre, i nie naśladowcie szatana. On jest waszym jawnym wrogiem!¹¹²

Jedźcie to, w co zaopatrzył was Bóg, dozwolone i dobre, i bójcie się Boga, w którego wierzycie!¹¹³

Drodzy muzułmanie!

Kiedy Wysłannik Boga (*saat*) wracał z wyprawy na Tabuk, spotkał go Sa'd bin Ansari (*ra*). Prorok (*saat*) uściśnął mu dłoń i poczuł, że jego ręce są szorstkie i pokryte odciskami. Zapytał:

– *Dlaczego twoje dłonie takie się stały?*

Sa'd odpowiedział:

– To są odciski od łopaty i motyki, którymi zarabiam pieniądze na utrzymanie rodziny.

Wysłannik Boga (*saat*), zadowolony z niego, powiedział:

– *To są ręce, których nie dotknie ogień piekielny!*¹¹⁴

W innym przekazie powiedziano:

*To są ręce, które kocha Bóg*¹¹⁵.

Pewnego razu zapytano Proroka (*saat*) o prawa dzieci w stosunku do rodziców. Odpowiedział:

*Prawa dziecka są następujące: ojciec ma obowiązek nauczyć go czytać i pisać, nauczyć pływania i strzelania, a także karmić go wyłącznie dozwolonym jedzeniem*¹¹⁶.

112. Sura *Al-Bakara*, Krowa, 2:168.

113. Sura *Al-Maa'ida*, Stół zastawiony, 5:88; *An-Anfaal*, Zdobywczy, 8:69; *An-Nahl*, Pszczoły, 16:114.

114. Ibn Asir, *Usdul-gaba*, 1/424–425; Ibn Hadżar, *Al-Isaba*, 3/86.

115. Sarahsi, *Mabsut*, 7/62.

116. Bajhaki, *Szuab*, 6/401; *Ali Al-Muttaki*, 16/443.

Drodzy bracia i siostry!

Ciało karmione żywnością *haram*, godne jest jedynie stać się rozpałką w Piekło. Dlatego muzułmanie muszą ściśle **uważać na to, co trafia do ich ust i co z nich wychodzi**, to znaczy zwracać uwagę na to, co jedzą i co mówią.

Abu Bakr (*ra*) miał niewolnika, który za swój zarobek kupował dla niego żywność. Zwykle Abu Bakr pytał, jakie jedzenie mu podawał, ale tym razem zaczął jeść bez zadawania pytań. Po chwili niewolnik rzekł:

– Co wieczór pytałeś mnie, skąd mam pieniądze na jedzenie, ale dzisiaj nie zapytałeś o nic.

Abu Bakr (*ra*) odpowiedział:

– No to powiedz, co u ciebie?

Niewolnik powiedział, że dawniej, jeszcze zanim przyjął islam, oszuł jedną osobę, mówiąc, że potrafi przepowiadać przyszłość. Oczywiście nie miał takich zdolności, ale przepowiedział mu. Tego dnia spotkał owego człowieka, który dał mu to pożywienie jako zapłatę za tę „przepowiednię”.

Słyszając to, Abu Bakr (*ra*) zerwał się z miejsca i włożył dwa palce do ust, wywołując wymioty. Oczyszczając żołądek z budzącego wątpliwość jedzenia, powiedział swojemu słudze:

– Biada ci! Prawie mnie zabiłeś.

Zapytano go:

– Czy warto tak się męczyć z powodu jednego kęsa?

Abu Bakr (*ra*) odpowiedział:

– Nawet gdybym wiedział, że przy tym moja dusza opuści ciało, i tak uwolniłbym się od tego kęsa, ponieważ słyszałem, jak Wysłannik Boga (*saaʿ*) mówił:

*Ciało żywione haramem zasługuje na Piekło!*¹¹⁷

Po tym został objawiony ajat:

117. Abu Nuajm, *Hilja*, 1/31; Buchari, *Manakibul ansar*, 26; Ahmad ibn Abdullah at-Tabari, *Ar-Rijadun nadra*, 2/140–141.

A kto bał się postawienia przed swym Panem i powstrzymywał duszę od namiętności, to Raj będzie jego schronieniem¹¹⁸.

Kiedy człowiek zaczyna poważnie traktować rozróżnienie między *halal* i *haram*, rezygnując z zakazanych zarobków, wbrew obawom niektórych osób nie zbiednieje. Wręcz przeciwnie, Bóg Wszechmogący zapewnia obfitość jego dochodów. Wysłannik Boga (*saat*) mówił:

Anioł Dżibril (as) natchnął mnie, że człowiek nie umrze, dopóki nie dożyje swojego terminu i nie wykorzysta całkowicie swojego przydziału. Zatem bójcie się Boga i prawidłowo szukajcie pożywienia [to znaczy w sposób dozwolony w islamie]. Niech nikt z was nie szuka pożywienia przez nieposłuszeństwo wobec Boga, sądząc, że otrzymanie jego przydziału opóźnia się, bowiem to, co jest w posiadaniu Boga, można osiągnąć jedynie przez posłuszeństwo Jemu¹¹⁹.

Ludzie, których dochody są czyste, nawet jeśli są niewielkie, zawsze żyją w stanie spokoju ducha. Bóg ich kocha. Hadis przekazuje następującą dobrą wiadomość:

Bóg uwielbia widzieć Swojego sługę zmęczonego poszukiwaniem dozwolonego pożywienia¹²⁰.

Szanowni wierzący!

Halal wielkości ziarnka pszenicy jest przez Boga bardziej kochany niż *haram*, który wypełnia cały świat, gdyż *haram* jest nieczysty i zawsze przez Boga odrzucany. A *halal* jest dobry i zawsze czysty. *Halal* jest miły Bogu. Dlatego *halal* i *haram* nie są sobie równe.

Wysłannik Boga (*saat*) powiedział:

Bóg zakazał wam oddawania czci bożkom, picia alkoholu oraz poniżania ludzi ze względu na ich pochodzenie. Bądźcie uważni, bowiem przekląć się wszyscy, którzy piją alkohol, którzy go wytwarzają i rozlewają, którzy sprzedają i którzy wykorzystują uzyskane z niego dochody [to znaczy, utrzymują siebie i swoją rodzinę].

W odpowiedzi na te słowa wstał pewien Beduin i powiedział:

– O Wysłanniku Boga! Sprzedawałem wcześniej alkohol i zebrałem trochę pieniędzy. Czy odniosę korzyść, jeśli wydam te środki na drodze Boga?

118. Sura *An-Naazi'aat*, Wyrrywający, 79:40–41; Kurtubi, 19/135.

119. Sujuti, *Dżamius-Sagir*, nr 3848.

120. Sujuti, *Dżamius-Sagir*, 1/65.

Prorok (saat) odpowiedział:

– Nawet jeśli wydasz te pieniądze na hadżdż, dżihad lub rozdasz jako jałmużnę, nie będą mieć przed Bogiem wartości nawet na wagę skrzydła muchy. Bóg bowiem przyjmuje tylko to, co czyste.

Później został zesłany następujący ajat:

Powiedz: „To, co złe, i to, co dobre, nie jest sobie równe”, nawet jeśli obfitość zła cię zadziwi. Bójcie się Boga, o wy, którzy rozumiecie! Być może, osiągniecie powodzenie¹²¹.

Hadis mówi:

Jeśli ktoś zarabia pieniądze w zabroniony sposób i wydaje je na siebie, nie przyniesie mu to korzyści. Jeśli rozda je na dobre cele, one nie będą miłe Bogu. Pozostawione środki przybliżą go do ognia piekielnego, ponieważ Bóg nie wymazuje zła złem, lecz wymazuje zło dobrem. Bez wątpienia „habis”[brudne] nie wymazuje „habis”¹²².

Drodzy muzułmanie!

Kiedy ludzie są zafascynowani tym, co doczesne i całkowicie ztracają się w próżnych sprawach, zapominając o życiu wiecznym lub myśląc o nim jako o czymś odległym, pogrążają się w zakazanym, tracąc doświadczenie czystego pożywienia i starania o nie. Wysłannik Boga (saat) ostrzegął:

Przyjdą czasy, kiedy ludzie nie będą zwracać uwagi na halal i haram¹²³.

W takich czasach muzułmanin musi wykazać się jeszcze większą skrupulatnością w sprawach dopuszczalności pożywienia, bowiem spokój i szczególny stan duchowy podczas aktów czci można osiągnąć jedynie poprzez spożywanie dozwolonego jedzenia.

Nasz Prorok (saat) zwracał się do Boga z następującą modlitwą:

اللَّهُمَّ اكْفِنِي بِحَلَالِكَ عَنْ حَرَامِكَ وَأَغْنِنِي بِفَضْلِكَ عَمَّنْ سِوَاكَ

Allaahumma kfini bihalaalika an haraamika la agnini bifadlika amman siilaak.

121. Sura Al-Maa'ida, Stół zastawiony, 5:100; Wahidi, *Asbabun nuzul*, s. 212–213.

122. Ahmad, 1/387.

123. Buchari, *Buju*, 7, 23.

*Boże! Daj mi dozwolone pożywienie i chroń mnie od rzeczy zakazanych. Przez Swoje miłosierdzie wybaw mnie od potrzeb kogokolwiek innego niż Ty*¹²⁴.

Po porannej modlitwie *as-subh* recytował następujące dua:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ عِلْمًا نَافِعًا وَرِزْقًا طَيِّبًا وَعَمَلًا مُتَقَبَّلًا

Allaahumma innii as'aluka ilman naafi'an la rizkan tajjiban la amalan mutakabbalan.

*Boże! Proszę Ciebie o użyteczną wiedzę, dozwolone i czyste zaopatrzenie oraz czyny, z których będziesz zadowolony*¹²⁵.

124. Tirmizi, *Da'lad*, 110/3563; Ahmad, 1/153.

125. Ibn Madża, *Ikama*, 32; Ahmad, 6/322.

17. STRACH I NADZIEJA

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا
رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

لَوْ أَتَيْتُمْ كُنْتُمْ تَوَكِّلُونَ عَلَى اللَّهِ حَقَّ تَوَكُّلِهِ لَرَزَقْتُمْ كَمَا يُرْزَقُ الطَّيْرُ
تَعْدُو خِمَاصًا وَتَرَوْحُ بِطَانًا

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Tatadzaafaa dzunuubuhum anil madaadz'i jad'unna rabbahum cha'lfan ta
tama'aa: la mimmaa razaknaahum junfikuun.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

*Ea' annakum kuntum tatakkaluuna alaallaahi hakka tatakkulihi laruzik-
tum kamaa jurzakut tajru tagduu chimaasan la taruuhu bitaanaa.*

Drodzy bracia i siostry!

Święty ajat nakazuje:

**Ich boki zrywają się z posłań [żeby wykonać modlitwę i isti-
gfar] i oni wyzywają swego Pana w lęku oraz nadziei i rozdają
z zaopatrzenia, którym ich obdarzyliśmy (sura As-Sadzda, Pokłon,
32:16).**

Uczucia strachu i nadziei w duszy wierzącego powinny być w równowadze i harmonii. Oznacza to, że zachowując niezbędną równowagę, nie można ze strachu przed Bogiem doprowadzić się do całkowitej rozpacz, a jednocześnie nie należy zamienić nadziei w pewność siebie. Jeśli nagle zostanie powiedziane: „Do Raju trafi jedna osoba!”, prawdziwy muzułmanin pomyśli: „Czy to naprawdę ja?”, a jeśli zostanie ogłoszone: „Do Piekła pójdzie jedna osoba!”, pomyśli: „Może to ja?”.

Aby w serca sług wpoić bojaźń Bożą i uchronić od daremnych nadziei i nikczemnych pragnień, Wszechmogący Bóg zsyła z niebios i ziemi biedy i nieszczęścia, służące jako ostrzeżenie i pouczenie. Uważanie, że te kłopoty i nieszczęścia są przypadkowe, jest lekkomyślnością i głębokim zbłądzeniem. Przychodzące nagle katastrofy, które pochłaniają tysiące istnień ludzkich, przynoszące nieszczęścia i cierpienie ogromnej liczbie ludzi, nie zdarzają się tak po prostu, każda z nich zawiera głęboką mądrość i pouczenie.

Droży muzułmanie!

Nie trzeba szukać namacalnych przyczyn nieszczęścia, które nas spotkało, ale należy starać się zrozumieć jego ukryte duchowe powody. Nieszczęścia, zawierające głęboką mądrość, należy oceniać nie tylko według kryteriów materialnych, lecz z punktu widzenia *imanu* i islamu.

Cały świat istnieje zgodnie z prawami ustanowionymi przez Wszechmogącego Stwórcę. Nawet niewierzący nie dopuszcza myśli, że prędkość ruchu Ziemi może się zwiększyć lub zmniejszyć albo zmienić długość doby. Duszą uznaje wolę Bożą, jednak wypierając ją ze względu na swój *nafs* (nikczemne pragnienia), nazywa podstawowe prawa wszechświata „prawami natury” i uważa je za niezależną siłę rządzącą życiem na ziemi. Tymczasem te prawa i zasady, których prawdziwość jest bezsporna, nazywają się *adatullaah* lub *sunnatullaah* (prawa, zasady i normy ustanowione przez Boga). Pragnąc uczynić ten świat miejscem próby, Stwórca przejawia w nim Swoje dwie przeciwstawne cechy (*sifaty*): „Karzący” (Al-Kahhar) i „Obdarowujący dobrami” (Al-Latif).

Trzęsienia ziemi, pożary, wojny, najazdy wrogów, epidemie, susze i odwrotnie: miłosierdzie i dostatek, które odnoszą się do *sunnatullaah*, pojawiają się nagle, zgodnie ze stanem duchowym sług. Jeśli większość sług znajduje się na prawdziwej ścieżce (*siratum mustakim*), wtedy deszcze spadną na ziemię jako dobro i miłosierdzie, przynosząc ze sobą dobrobyt i pokój.

Kara Wszechmogącego zaczyna objawiać się tam, gdzie panuje *haram* (niedozwolone), *zulm* (niesprawiedliwość) i masowa rozpusta.

Kiedy w społeczeństwie panuje zło, kiedy większość ludzi, odrzuciwszy wiarę w Prawdziwego Boga, staje się niewolnikami swoich namiętności i dopuszcza się obrzydliwości oraz niesprawiedliwości, wtedy deszcze miłosierdzia zamieniają się w niszczycielską powódź lub ustaną na zawsze, zamieniając ziemię w pustynię albo przynosząc trzęsienie ziemi. Katastrofy te wynikają niewątpliwie z ludzkich grzechów, co oznacza, że brud serc i zepsucie dusz prowadzą do klęsk żywiołowych. Ajat oznajmia:

Zaprawdę, Bóg nie zmieni tego, co jest w ludziach, dopóki oni sami tego nie zmienią [...] (sura *Ar-Ra'ad*, *Grom*, 13:11).

Bóg Najwyższy nie stosuje przemocy wobec Swoich sług. Jednak klęski żywiołowe są tym, co okrutni i niesprawiedliwi słudzy nabyli własnymi rękami. Nie ulega wątpliwości, że ci, którzy sprzeciwiają się boskiemu porządkowi i świętym zasadom, doświadczą surowej kary Boga. Bóg Najwyższy nakazuje:

وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ

La maa taskutu min larakatin illaa ja'lamuhaa la laa habbatin fii zulumaatil ardi la laa ratbin la laa jaabisin illaa fii kitaabim mubiin.

[...] Żaden liść nie spadnie bez Jego wiedzy. I nie ma ziarna w ciemnościach ziemi, i nie ma czegokolwiek świeżego lub uschłego, co nie byłoby wymienione w Księdze wyjaśniającej (sura *Al-An'aam*, *Trzody*, 6:59).

Jeśli bez wiedzy Boga nawet liść nie spadnie z drzewa, to przeświadczenie, że całe kraje mogą żyć bezmyślnie i według własnego upodobania, jest złudzeniem i szczytem lekkomyślności. We wszystkim przecież zawiera się mądrość i tajemnica.

Drody przyjaciele!

Czasami Pan chce wystawić na próbę cierpliwość i posłuszeństwo Swojego sługi, zsyłając na niego trudności i niedostatki, aby go wywyższyć. Mówi o tym w następujący sposób:

Zaprawdę, My doświadczamy was nieco strachem, głodem, utratą majątku, życia [bliskich] i owoców [pracy]. Przekaż jednak cierpliwym radosną nowinę! (sura *Al-Bakara*, Krowa, 2:155).

Hadis mówi:

Jeśli Bóg Wszechmogący dał Swojemu słudze cierpienie lub coś jeszcze bardziej dotkliwego, zrobił to z dwóch powodów: albo dla odpokutowania winy sługi, albo dla podniesienia jego stopnia (Ramuzul ahadis).

Dlatego przejaw *sifatu* **Al-Kahhar** nie powinien stać się przyczyną rozpacz, a przejaw *sifatu* **Al-Latif** nie może być powodem całkowitej pewności siebie i uspokojenia.

Droży muzułmanie!

Każda katastrofa wiąże się z szeregiem przyczyn prowadzących do jej wystąpienia, zaczynając od jakości budynków, a kończąc na niekompetencji odpowiedzialnych osób. Jednocześnie wśród powodów wpływających na przebieg wydarzeń są inne: widzialne i niewidzialne, oczywiste i tajne, określone i nieokreślone – te, które skrywają się w sercach ludzi – od sprzeciwu lub poddania się konkretnym działaniom. Dużym błędem jest dostrzeganie jedynie oczywistych aspektów wydarzenia i niezauważanie jego stron duchowych. Niektórzy zamiast żałować za swoje nieposłuszeństwo, nadal trwają w grzechach, ściągając na siebie jeszcze większe kłopoty.

Nie oznacza to jednak, że w przypadku sytuacji nadzwyczajnych nie należy podejmować działań mających na celu zwiększenie odporności budynków i zmniejszenie szkód dla ludności. Tylko robiąc wszystko, co w jego mocy, człowiek może zaufać Bogu. Pusta nadzieja jest zła.

Jednak nawet będąc w warownych twierdzach, nie da się uciec przed przeznaczeniem Boga i Jego gniewem, tak jak nie mogło uratować się plemię Samud pogrążone w niewierze i rozpuszcie. „Będziemy budować domy na solidnych skałach. I nie będą nam straszne żadne burze” – mówili. Wysoko w górach umiejętnie wykuli sobie domy w skałach.

Zabił ich jednak przerażający dźwięk dochodzący z głębi ziemi. Wszechmogący Bóg nakazuje:

I tych, którzy byli niesprawiedliwi, dosięgnął krzyk przeraźliwy, i rankiem padli na twarz w swych domach, jakby nigdy tam nie mieszkali. Tak! Zaprawdę, lud Samud nie uwierzył w swego Pana! Tak! Niech przepadną Samudyci! (sura *Hud*, *Hud*, 11:67–68).

Drodzy przyjaciele!

Ta prawda wskazuje, że chcąc uratować się od wielu katastrof, nie wystarczy mieszkać w solidnych budynkach lub w chronionych miejscach. Przecież powiększanie tego, co budzi gniew Boga, a mianowicie: rozwiązłość, spory, niewdzięczność, nieposłuszeństwo, grzechy, niesprawiedliwość, stanie się przyczyną kłopotów i cierpień, które przychodzą jako kara od Boga.

Pojawiło się zepsucie na lądzie i morzu z powodu tego, co zyskały ręce ludzi, aby On mógł im dać zakosztować z tego, co oni uczynili. Być może, oni się nawrócą! (sura *Ar-Ruum*, *Bizantyjczycy*, 30:41).

Ajat Koranu mówi o „części kary” za nieposłuszeństwo i grzechy, co oznacza, że prawdziwa kara czeka ludzi w *achirze* (życiu wiecznym). Ponadto kara ta służy jako pouczenie i ostrzeżenie dla grzesznych sług i została zesłana w celu ich wychowania.

Oznacza to, że w biedzie i nieszczęściu sługa musi jeszcze bardziej uciekać się do Boga Wszechmogącego i stale wykonywać *istigfar* (błaganie o przebaczenie), jak nakazuje Stwórca w ajacie Koranu:

وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ

Ła maa kaanallaahu mu'azzibahum ĩa hum jastagfiruun.

I Bóg nie będzie ich karał, gdy oni proszą o przebaczenie (sura *Al-Anfaal*, *Zdobycz*, 8:33).

Aby uchronić się przed nieszczęściami i otrzymać dobro, wraz z modlitwą o przebaczenie należy wykonać dwa *rakaty* modlitwy *hadżat* i prosić Wszechmogącego Boga o miłosierdzie i współczucie. Ajat mówi:

O wy, którzy wierzyście! Szukajcie pomocy w cierpliwości i modlitwie (sura *Al-Bakara*, *Krowa*, 2:153).

Ponadto *hadis* przekazuje:

Jeśli ktoś pomoże moralnie i finansowo temu, kto popadł w kłopoty, otrzyma w zamian taką samą zapłatę (Ramuzul ahadis).

Boże! Ocal i chroń społeczność Proroka Muhammada (saal) od wszelkich kłopotów, nieszczęść, cierpień i Twojego gniewu!

Uczyń nas społeczeństwem ludzi szczęśliwych w czasach dobrobytu i chwilach potrzeb, którzy będąc pomiędzy strachem a nadzieją, przetrwali wszystkie próby i otrzymali od Ciebie nagrodę! Obdarz nas pokojem i duchowym spokojem!

Amiin!

18. WYŻSZOŚĆ JEST TYLKO W POBOŻNOŚCI

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَى وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ
لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

إِنَّ اللَّهَ تَجَاوَزَ لِأُمَّتِي عَمَّا حَدَّثْتُ بِهِ أَنْفُسَهَا مَا لَمْ تَتَكَلَّمْ أَوْ تَعْمَلْ بِهِ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Jaa ajjuhan naasu innaa chalaknaakum min zakarin la untaa la dza'alna-
akum szu'uuban la kabaa'ila lita'aarafuu. Inna akramakum indallaahi atka-
akum. Innallaaha aliimun chabiir.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

*Innallaaha tadzaalaza li'ummatii ammaa haddasat bihi anfasahaa maa
lam tatakallam at ta'mal bih.*

Drodzy bracia i siostry!

Islam nie czyni żadnych rozróżnień między ludźmi na podstawie cech narodowych, religijnych, społecznych czy klanowych. Boskie objawienia adresowane są do każdego człowieka. Wszyscy ludzie pochodzą od jednego ojca – proroka Adama – i jednej matki, jego żony Ewy (Hawwy). Pewne różnice między synami Adama nie powinny być przyczyną wrogości. W istnieniu różnych ludów i narodów zawiera się wypróbowanie

za uzyskanie dobrodziejstwa, aby wszyscy współzawodniczyli w dobrych uczynkach o zdobycie wspólnych wartości duchowych i osiągnięcie wspólnych celów. Oto powód jednoczenia różnych narodów¹²⁶.

Islam uczy, że o wyższości ludzi między sobą nie decyduje kolor ich skóry czy przynależność do określonego narodu, ale stopień ich bogobojności (*takla*). Muzułmanin, który przestrzega nakazów Boga, unika rzeczy zakazanych i wywiązuje się ze swoich obowiązków najlepiej jak potrafi, znajduje się w dużo lepszej sytuacji przed Bogiem Wszechmogącym niż ci, którzy tego nie czynią. Narodowość jest cechą związaną z naszym śmiertelnym ciałem, będącym powłoką duszy (*ruh*). Dusza jest nieśmiertelna i nie ma narodowości, bowiem wszystkie dusze pochodzą od Boga¹²⁷.

Drodzy muzułmanie!

Koran nakazuje:

O ludzie! My stworzyliśmy was z mężczyzny i kobiety i uczyniliśmy was narodami i plemionami, abyście się wzajemnie znali. Zaprawdę, najbardziej szanowanym z was jest dla Boga ten, kto jest najbardziej bogobojny. Zaprawdę, Bóg jest Wiedzący, Świadomy!¹²⁸

Powodem objawienia przytoczonego ajatu była następująca historia:

Pewnego razu Prorok (*saat*) zajął na miejskie targowisko w Medynie. Sprzedawano tam czarnoskórego niewolnika, który mówił:

– Mam prośbę do osoby, która mnie kupi.

Jeden z kupujących zapytał:

– Ciekaw jestem, jaką masz prośbę?

Niewolnik odpowiedział:

– Ktokolwiek mnie kupi, nie powinien uniemożliwiać mi wykonywania obowiązkowych modlitw za naszym Prorokiem (*saat*).

126. Sura *Al-Maa'ida*, *Stół zastawiony*, 5:48; *Al-Bakara*, *Krowa*, 2:148.

127. Sura *Al-Hidżr*, *Kamienna*, 15:29; *As-Sadzża*, *Pokłon*, 32:9; *Saad*, *Sad*, 38:72; *Al-Anbi-ja*, *Prorocy*, 21:91; *At-Tahriim*, *Zakazanie*, 66:12.

128. Sura *Al-Hudżuraat*, *Komnaty*, 49:13.

Mężczyzna zaakceptował warunek i kupił niewolnika. Za każdym razem przed modlitwą Wysłannik Boga (*saat*) szukał wzrokiem tego niewolnika, lecz pewnego dnia nie zobaczył go wśród obecnych. Następnym razem znowu go nie dostrzegł, więc zapytał jego pana:

– *Gdzie jest twój niewolnik?*

– Ma gorączkę.

Prorok (*saat*), zwracając się do swoich towarzyszy nakazał:

– *Wstawajcie, pójdziemy go odwiedzić.*

Wszyscy razem udali się do chorego. Przybywszy do niego,ypytywali o jego samopoczucie i życzyli szybkiego powrotu do zdrowia. Kilka dni później Prorok (*saat*) ponownie zapytał właściciela o jego niewolnika i usłyszał:

– O Wysłanniku Boga! On wkrótce nas opuści.

Prorok (*saat*) natychmiast wstał i udał się do niego. Podszedł do niego w chwili, gdy opuszczała go dusza. Niewolnik zmarł na jego oczach. Wysłannik Boga (*saat*) osobiście kierował obmyciem jego ciała, zawinięciem w całun i pochówkiem. Towarzysze byli tym bardzo zaskoczeni. *Muħaħzirowie* komentowali:

– Opuściliśmy ojczyznę, zostawiliśmy swój majątek i rodziny. Żadnemu z nas, ani za życia, ani w czasie choroby, ani po śmierci, nie poświęcono takiej uwagi.

Wtórowali im *ansarowie*:

– Przyjęliśmy Wysłannika Boga, pomogliśmy mu i zapewniliśmy pomoc materialną, ale on wolał od nas niewolnika z Etiopii.

Po tym incydencie został objawiony wyżej przytoczony ajat sury *Al-Hudħuraat*, *Komnaty*.

Drodzy wierzący!

W dniu zdobycia Mekki, kiedy najgorsi wrogowie muzułmanów wpadli w ręce Wysłannika Boga (*saat*), on zwrócił się do nich ze słowami:

Niech ludzie przestaną chwalić się swoimi przodkami, gdyż przed Bogiem okażą się jeszcze mniej ważni niż żuk gnojowy. Bóg oczyścił was z przechwalania się swoimi przodkami z okresu niewiary [dħaħilijj]. Kaħdy z was jest albo

*bogobojnym wierzącym, albo przechwalającym się grzesznikiem. Wszyscy ludzie są dziećmi Adama, a Adam został stworzony z gliny*¹²⁹.

Prorok (*saat*) powiedział także:

*Człowieka, którego czyny odrzuciły do tyłu, nie poprowadzi do przodu jego rodowód*¹³⁰.

W swoim pożegnalnym kazaniu Prorok (*saat*) przekazał:

*Zaprawdę, wasz Pan jest jeden i wasz ojciec jest jeden! Zaprawdę, Arab nie jest lepszy od nie-Araba, nie-Arab – od Araba, czerwony – od czarnego, a czarny – od białego w niczym, poza bogobojnością. Czy zrozumieliście?*¹³¹

Szanowni bracia i siostry!

Jednocześnie takie rzeczy jak narodowość, dziedzictwo, szlachetne pochodzenie stanowią realność naszego życia. Islam nie zaprzecza temu całkowicie, ale zwraca uwagę na zachowanie rozsądnych granic.

Obok Proroka (*saat*) byli różni ludzie: o czarnej i białej skórze, Arabowie i nie-Arabowie, starszyzna plemienna i zwykli Beduini, wolni i niewolnicy, bogaci i biedni. I wszyscy, stojąc w jednym rzędzie za plecami Wyśłannika Boga (*saat*), wykonywali jedną modlitwę. Traktowali się nawzajem z miłością i szacunkiem. A gdy czasami popełniali błąd, szukając wyższości poza bogobojnością, Prorok (*saat*) natychmiast ich ostrzegał.

Marur ibn Suwajd (*ra*) opowiadał, że pewnego dnia w miasteczku Rabaza spotkał Abu Zarra (*ra*). Miał na sobie drogie ubranie i jego sługa także. Zapytany o przyczynę takiego stanu rzeczy, opowiedział następującą historię:

Za życia Proroka (*saat*) powiedziałem coś złego o człowieku, który był niewolnikiem i potępiłem go za przeszłość jego matki. Wyśłannik Boga (*saat*) dowiedział się o tym i powiedział mi:

*Abu Zarze! Oceniasz go na podstawie przeszłości jego matki? Jeśli tak jest, to okazuje się, że jesteś osobą z pozostałościami ignorancji. Są waszymi sługami i jednocześnie waszymi braćmi. Bóg oddał ich pod waszą opiekę. Kto ma brata pod swoją opieką, niech karmi go tym, co je sam, i ubiera go tak, jak sam się ubiera. I nie obciąża ciężką pracą. Jeśli powierzona im została ciężka praca, pomóżcie im!*¹³²

129. Tirmizi, *Adab*, 49/3270; Abu Dawud, *Adab*, 110–111/5116.

130. Muslim, *Zikr*, 38; Ibn Madża, *Mukaddima*, 17.

131. Ahmad, 5/411.

132. Buchari, *Iman*, 22, *Itk*, 15; Muslim, *Ajman*, 40.

O nasz Panie! Usuń z naszych serc arogancję i uczyn nas jednymi z tych, których słowa i czyny nie wyrządzają krzywdy ludziom i żadnym stworzeniom!

O nasz Panie, spraw, abyśmy z miłosierdziem i dobrocią traktowali Twoje stworzenia w imię ich Stwórcy!

O nasz Panie, który stworzyłeś nas narodami i plemionami, usuń z nas pychę, nienawiść i wrogość i skieruj nas ku dobroci, pokojowi i miłości!

19. ZASADA ISLAMU – NIE UTRUDNIAĆ, LECZ UŁATWIAĆ

Data -.- 20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمْ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمْ الْعُسْرَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

لَنْ يَغْلِبَ عُسْرُ يُسْرَيْنِ: إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Juriidullaahu bikumul justra ła laa juriidu bikumul usr.

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ła sallaam:

Lan jagliba usrun jusrajni: inna ma'al usri jusran inna ma'al usri jusran.

Drodzy bracia i siostry!

Bóg, posiadacz bezgranicznego miłosierdzia, pragnie, aby Jego słudzy nie doświadczali trudności, a islam im to ułatwiał. Oznacza to, że życie zgodnie z zasadami religii wcale nie wymaga prowadzenia ascetycznego stylu życia, wyrzeczenia się wszelkich ziemskich radości i zadowalania sobie cierpienia, aby uspokoić zmysły. Nawet najsłabsi ludzie mogą przyjąć islam i postępować zgodnie z jego zasadami.

Ajaty Koranu głoszą:

Bóg nie nakłada na żadną duszę ciężaru ponad jej możliwości [...]¹³³.

133. Sura Al-Bakara, Krowa, 2:286.

Bóg pragnie dla was ułatwienia, a nie utrudnienia [...] ¹³⁴.

On wybrał was i nie uczynił żadnych trudności w waszej religii [...] ¹³⁵.

Bóg chce wam ulżyć, człowiek bowiem stworzony został słabym ¹³⁶.

Kiedy została objawiona sura *Asz-Szarh*, *Otwarcie*, Wysłannik Boga, ciesząc się, że Pan obiecał po jednej trudności dwa ułatwienia, powiedział z uśmiechem:

لَنْ يَغْلِبَ عُسْرٌ يُسْرَيْنِ: إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا

Lan jagliba usrun jusrajni: inna ma'a al'usri jusran inna ma'a al'usri jusran.

Jedna trudność nie może przeważać nad dwoma ułatwieniami, gdyż:

Obok trudności jest też łatwość. Zaprawdę, obok trudności jest też łatwość ^{137 138}.

Bóg ustami proroka Musy (*as*) uczy nas takiej modlitwy:

[...] i ułatw mi moje zadanie ¹³⁹.

Drodzy muzułmanie!

Bóg Najwyższy informuje, że nie zesłał Koranu w celu utrudniania życia Prorokowi (*saat*) i ludziom ¹⁴⁰, [...] **którzy idą za Wysłannikiem, prorokiem niepiśmiennym, którego znajdą wspomnianego w Torze i Ewangelii, który nakazuje to, co jest dozwolone, a zakazuje tego, co niedozwolone. On zezwala im na rzeczy dobre, a zabrania rzeczy złych; on zdejmuje z nich brzemię i jarzmo, które na nich ciążyły. Ci, którzy wierzą w niego, którzy szanują go i wspierają, i postępują za światłem, które zostało z nim posłane – to są ci, którzy osiągną powodzenie! ¹⁴¹**

134. Sura *Al-Bakara*, *Krowa*, 2:185.

135. Sura *Al-Hadżdż*, *Pielgrzymka*, 22:78.

136. Sura *An-Nisaa*, *Kobiety*, 4:28.

137. Sura *Asz-Szarh*, *Otwarcie*, 94:5–6.

138. Hakim, 2/575.

139. Sura *Taa Haa*, *Ta ha*, 20:26.

140. Sura *Taa Haa*, *Ta ha*, 20:1–2.

141. Sura *Al-A'araaf*, *Przegrody*, 7:157.

O jednym z ułatwień Prorok (*saaf*) przekazał następującą informację:

Bóg nakazał aniołom: „Jeśli Mój sługa będzie chciał popełnić grzech, nie zapisujcie tego, dopóki rzeczywiście nie zgrzeszy! Jeśli popełni grzech, zapiszcie mu tylko jeden grzech! Jeśli zapragnie zdobyć Moją łaskę i zmieni swoją decyzję, zapiszcie to jako nagrodę! Jeśli Mój sługa zamierza zrobić dobry uczynek, zapiszcie mu jedno wynagrodzenie, nawet jeśli go nie spełni! Jeśli Mój sługa spełni ten uczynek, zapiszcie na jego koncie nagrodę dziesięciokrotną, a nawet siedemsetkrotną”¹⁴².

Drodzy bracia i siostry!

Prorok Muhammad (*saaf*) mówił:

*Bóg mnie posłał, żebym nie utrudniał, lecz ułatwiał i nauczał*¹⁴³.

Dlatego też, kiedy ludzie składali przysięgę, że we wszystkim będą mu posłuszni, Wyśłannik Boga (*saaf*) sam dodawał do niej: *Na miarę sił i możliwości*. I w ten sposób przynosił ulgę muzułmanom¹⁴⁴.

Islam ułatwia nie tylko oddawanie czci, ale także wypełnianie obowiązków wobec społeczeństwa. Wyśłannik Boga (*saaf*) radził, aby we wszystkim zachowywać umiar:

*Bez wątpienia w tej religii przede wszystkim chodzi o ułatwienia. Ktokolwiek będzie próbował utrudnić tę religię, wkładając w to wszystkie swoje siły, zostanie pokonany. W takim przypadku trzymajcie się złotego środka i radujcie się dobrą nowiną od Boga*¹⁴⁵.

Prorok (*saaf*) zawsze wolał łatwiejsze rozwiązania ze względu na współczucie dla swojej społeczności:

Gdybym nie obawiał się skomplikować sytuacji swojej ummy (wspólnoty), to z nadejściem czasu każdej modlitwy kazałbym myć zęby misłakiem^{146 147}.

Innym powodem tego było pragnienie Proroka (*saaf*) zdobycia miłości i miłosierdzia Boga, bowiem mówił:

142. Buchari, *Taħid*, 35; Muslim, *Iman*, 203, 205.

143. Muslim, *Talak*, 29.

144. Buchari, *Aħkam*, 43; Muslim, *Imara*, 90; Muwatta, *Bajat*, 1.

145. Buchari, *Iman*, 29.

146. *Misłak* – gałązka z drzewa arakowego, rosnącego na Półwyspie Arabskim, służąca do czyszczenia zębów.

147. Buchari, *Dżuma*, 8, *Temeni*, 9; Muslim, *Taharat*, 42.

*Tak jak Bóg nie lubi, gdy ludzie dopuszczają się czynów przez Niego zabronionych, tak też lubi, gdy ludzie korzystają z dozwolonych im ułatwień*¹⁴⁸.

Bracia i siostry!

Kiedy Prorok (*saat*) prowadził modlitwę zbiorową, nie przedłużał jej w trosce o obecne na niej osoby starsze, chorych i słabych, kobiety i dzieci, i to samo doradzał innym prowadzącym modlitwę zbiorową. Kiedy jednak zostawał sam, spędzał dużo czasu na modlitwie. Czcigodna Aisza (*ra*) mówiła:

„Kiedy Wyśłannik Boga (*saat*) miał do wyboru dwie możliwości, jeśli nie było to sprzeczne z *szariatem*, zawsze wolał tę łatwiejszą. Jeśli sprawa dotyczyła zakazanych rzeczy, był od tego daleki. Przysięgam na Boga, gdy zwracano się do niego, nigdy nie był skłonny do zemsty z powodów osobistych. Ale jeśli ludzie okazywali brak szacunku dla praw Boga i łamali Boże zakazy, nigdy nie wahał się wypełniać poleceń Boga”¹⁴⁹.

Abu Musa (*ra*) przekazał: „Kiedy Wyśłannik Boga (*saat*) powierzał wykonanie jakiegoś zadania któremuś ze swoich towarzyszy, upominał go: *Pocieszaj i nie zniechęcaj, ułatwiaj i nie utrudniaj!*”.

Drodzy wierzący!

Prorok (*saat*) był doskonałym przykładem dla swoich towarzyszy i zawsze zachęcał, aby również byli tymi, którzy ułatwiają życie innym. Dotyczy to także sytuacji dłużników:

Jeśli dłużnik znajduje się w ciężkim położeniu, to poczekajcie, aż jego sytuacja się polepszy. Jednak poniechanie zwrotu jako jałmużny będzie dla was lepsze, gdybyście tylko wiedzieli!¹⁵⁰

Tym, którzy ułatwiają ludziom ich położenie, Wyśłannik Boga (*saat*) obwieścił dobrą wiadomość:

*Kto udzieli odroczenia swojemu dłużnikowi, ten za każdy dzień zwłoki otrzyma nagrodę jak za jałmużnę. Kto po nadejściu terminu odroczy spłatę długu (przez dłużnika), ten za każdy dzień zwłoki otrzyma nagrodę jak za jałmużnę w wysokości długu*¹⁵¹.

148. Ahmad, 2/108.

149. Buhari, *Hudud*, 10.

150. Sura *Al-Bakara*, Krowa, 2:280.

151. Ibn Madża, *Sadaka*, 14.

Pewnemu człowiekowi, który żył przed nami, ukazał się anioł, aby zabrać jego duszę. Anioł zapytał:

– Czy robiłeś dobre uczynki?

Mężczyzna odpowiedział:

– Nie wiem!

Anioł powtórzył pytanie, a mężczyzna odpowiedział:

– Nie pamiętam, ale w ciągu swojego życia zajmowałem się handlem. W tym czasie bogatym ludziom dawałem odroczenie spłaty, a biednym starałem się ułatwiać (rozumiałem ich sytuację i niektóre rzeczy oddawałem za darmo).

Za te dobre uczynki Bóg Wszechmogący wprowadził tego sługę do Raju¹⁵².

Te i wiele innych przykładów pokazują, jak bardzo Bóg Wszechmogący ułatwił nam przestrzeganie Jego religii. Za to wielkie udzielone nam miłosierdzie, przepojeni poczuciem wdzięczności, podobnie jak nasz umiłowany Prorok (*saat*), zobowiązani jesteśmy wysławiać Pana Najwyższego:

Chwała Bogu, który uczynił w religii tak wiele ułatwień!¹⁵³

O nasz Panie! Uczyn nas Swoimi posłusznymi sługami, sumiennie wypełniającymi Twoje nakazy, powstrzymującymi się od tego, czego zabroniłeś i szczerze oddającymi Ci cześć w imię Twojego zadowolenia z nas!

O nasz Panie, uczyn nas tymi, którzy ułatwiają sprawy innych ludzi, a nie tymi, którzy utrudniają!

152. Buchari, *Buju*, 17–18; Muslim, *Muskawat*, 26–31.

153. Ahmad, 6/167.

20. NADZIEJA NA LEPSZE

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ
شَرٌّ لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
«عَجَبًا لِأَمْرِ الْمُؤْمِنِ، إِنَّ أَمْرَهُ كُلَّهُ خَيْرٌ، وَلَيْسَ ذَاكَ لِأَحَدٍ إِلَّا
لِلْمُؤْمِنِ، إِنْ أَصَابَتْهُ سَرَاءٌ شَكَرَ، فَكَانَ خَيْرًا لَهُ، وَإِنْ أَصَابَتْهُ ضَرَاءٌ، صَبَرَ
فَكَانَ خَيْرًا لَهُ»

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Ła asaa an takrahuu szaj'an ła huła chajrul lakum. Ła asaa an tuhibbuu
szaj'an ła huła szarrul lakum. Łallaahu ja'lamu ła antum laa ta'lamuun.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ła sallaam:

*Adżaban li'amril mu'mini, inna amrahu kullahu chajrun, ła lajsa zaaka
li'ahadin illaa lil mu'mini, in asaabathu sarraa'u szakara, fakaana chajran
lahu, ła in asaanathu darraa'u, sabara fakaana chajran lah.*

Drodzy bracia i siostry!

Islam uczy wierzących, aby zachować nadzieję na najlepsze. Bóg
Wszechmogący przekazuje:

[...] miłosierdzie Moje obejmuje każdą rzecz¹⁵⁴.

154. Sura Al-A'araaf, Przegrrody, 7:156.

Prorok (*saat*) przekazał:

Kiedy Pan stworzył wszystko, co istnieje, to w Księdze, znajdującej się nad Arszem, zapisał: „Zaprawdę, Moje miłosierdzie przewyższa Mój gniew!”¹⁵⁵.

Z drugiej strony takie przepiękne cechy, jak przebaczenie, miłosierdzie, cierpliwość, zadowolenie oraz życzliwość (*husnuz zann*) znacznie ułatwiają życie muzułmanina. W chwilach prób pomaga także zrozumienie, że nieszczęście, które się przydarzyło danej osobie, służy odpokutowaniu za grzechy lub przyczynia się do duchowego wywyższenia. Muzułmanin, który zrobił wszystko, co możliwe, a następnie, poddając się losowi, zadowolili się tym, co dał mu Bóg, nie może pozostawać w smutku i rozpacz. Z nim zawsze będzie spokój i poczucie zadowolenia. Ten nakaz Boga daje mu pocieszenie, nadzieję na ochronę i zbawienie:

Zdarza się, że czujecie niechęć do jakiejś rzeczy, która jest dla was dobra, a kochacie jakąś rzecz, która jest dla was zła. Bóg wie, ale wy nie wiecie. Zdarza się, że czujecie niechęć do jakiejś rzeczy, która jest dla was dobra, a kochacie jakąś rzecz, która jest dla was zła. Bóg wie, ale wy nie wiecie¹⁵⁶.

Droży muzułmanie!

Wysłannik Boga (*saat*) głosił:

Jak zdumiewające jest położenie wierzącego! Zaprawdę, wszystko w jego sytuacji jest dla niego błogosławieństwem i nikomu tego [nie dano] poza wierzącym: jeśli coś go cieszy, dziękuje [Bogu] i to staje się dla niego błogosławieństwem; jeśli dotknie go smutek, okazuje cierpliwość i to [również] staje się dla niego błogosławieństwem¹⁵⁷.

Bramy skrucy dla niewierzących i grzeszników są zamknięte, dopóki nie zbliży się do nich śmierć lub nie nadejdzie Dzień Sądu. Ale te wydarzenia mogą nadejść nagle i zaskoczyć ich, dlatego nie należy tracić czasu i podążyć do Boga, gdyż On nakazuje:

Powiedz: „O słudzy Moi, którzy wystąpiliście przeciwko sobie samym, nie obawiajcie się o miłosierdzie Boga! Zaprawdę, Bóg odpuszcza wszystkie grzechy, On jest Przebaczący, Miłosiwy!

155. Buchari, *Taḥid*, 15.

156. Sura *Al-Bakara*, *Krowa*, 2:216.

157. Muslim, *Zuḥd*, 64.

Zwróćcie się z pokorą ku waszemu Panu i poddajcie się Jego woli, zanim dosięgnie was kara, bo wtedy nie będzie dla was pomocy”¹⁵⁸.

Hadis kudsi przekazuje taką dobrą wieść od Boga Wszechmogącego:

O synu człowieczy! Jeśli będziesz się do Mnie modlił i miał nadzieję na Moje przebaczenie, przebaczę ci grzechy, niezależnie od ich liczby i wielkości.

O synu człowieczy! Jeśli masz tak wiele grzechów, że mogłyby wypełnić niebiosy, a poprosisz Mnie o przebaczenie, wybaczę ci twoje grzechy.

O synu człowieczy! Jeśli staniesz przede Mną z grzechami, które mogłyby wypełnić całą ziemię, ale jednocześnie nie dodawałeś Mi towarzyszy i nie splamiłeś się brudem wielobóstwa [szirk], spotkam ciebie z miłosierdziem, które może wypełnić całą ziemię¹⁵⁹.

Dlatego muzułmanin nigdy nie powinien tracić nadziei na miłosierdzie i przebaczenie Boga.

O nasz Panie! Pomóż nam znaleźć się wśród tych, którzy boją się Twojego gniewu, ale nie tracą nadziei na Twoje miłosierdzie i przebaczenie!

O nasz Panie! Pomóż nam znaleźć się wśród tych, którzy w każdych okolicznościach, w radości i smutku, wzywają Cię z wdzięcznością i cierpliwością, nigdy nie zapominając o Tobie i pragnąc zawsze być z Tobą!

158. Sura Az-Zumar, Grupy, 39:53–54.

159. Tirmizi, *Da'lat*, 98/3540.

21. SZCZEROŚĆ WIARY

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
أَحْسِبِ النَّاسَ أَنْ يَتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ
وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ
الْكَاذِبِينَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
إِنَّ اللَّهَ لَا يَقْبَلُ مِنَ الْعَمَلِ إِلَّا مَا كَانَ لَهُ خَالِصًا وَابْتِغَى بِهِ وَجْهَهُ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Ahasiban naasu an jutrakuu an jukuuluu aamannaa la hum laa juftanu-
un? Ea lakad fatannal laziina min kablihim fala ja'lamannal laahul laziina
sadakuu la la ja'lamannal kaazibiin.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

*Innallaaha laa jakbalu minal amali illaa maa kaana lahu chaalisana tabtu-
gija bihi tadzhuh.*

Drodzy bracia i siostry!

Bóg Wszechmogący nakazuje:

**Czyżby ludzie sądzili, że zostawimy ich, jeśli powiedzą: „Uwie-
rzyliśmy!”, i nie będą poddani próbie? My wypróbowaliśmy tych,
którzy byli przed nimi, i Bóg z pewnością wie, którzy są prawdo-
mówni, i wie, którzy kłamią¹⁶⁰.**

160. Sura Al-Ankabuut, Pająk, 29:2-3.

Zawsze istnieje konfrontacja wiary z niewiarą. Czasami przypomina ona proces, podczas którego strony przeciwne są zobowiązane do przedstawienia swoich argumentów i dowodów. Bóg Wszechmogący, poddając Swoje sługi na tym świecie wielu próbom, chce sprawdzić ich szczerość i oddanie. Jeśli ktoś twierdzi, że jest miłosierny i cierpliwy, a w prawdziwym życiu nie okazuje życzliwości, to jego wypowiedzi są fałszywe. Jeśli ktoś szczerze traktuje wszystkie stworzenia Boże z troską i współczuciem, jest prawdziwie miłosierny. Na ile człowiek pragnie dobra zarówno dla wszystkich, jak i dla siebie, na ile jest gotowy dzielić się tym, co posiada, na tyle w jego sercu zagościło miłosierdzie i dobroć, na tyle przyswoił sobie cechy przepięknej moralności Wyśłannika Boga (*saat*).

Oznacza to, że jedynie prawe uczynki mogą świadczyć o doskonałej moralności człowieka.

Drodzy muzułmanie!

Bóg Wszechmogący pragnie, aby muzułmanie byli na tej ziemi Jego świadkami, to znaczy byli najlepsi pod względem wiedzy religijnej i moralności:

Tak uczyniliście was wspólnotą stojącą pośrodku i byliście świadkami dla ludzi, a Wyśłannik świadkiem dla was [...]¹⁶¹.

Aby wypełnić ten nakaz Boga, należy prawidłowo przestrzegać pierwszego warunku wiary – „wiary w Boga”.

Iman (wiara) oznacza wiarę w sercu i potwierdzenie jej słowami. Czyli pierwszym warunkiem wiary jest uwolnienie serca od wszelkich wątpliwości i sprzeczności pojawiających się w odniesieniu do filarów wiary, i potwierdzenie jej sercem, które odnalazło spokój. Dlatego nie można mówić o pełni wiary, jeśli nie została zakorzeniona w sercu, nie odzwierciedla się w czynach i nie przejawia we wszystkich aspektach życia, a jedynie pozostaje deklarowana słowami.

Jedynie ten człowiek, w którego sercu zakorzeniła się wiara (*iman*), staje się wierzącym (*muminem*). Jedno z dziewięćdziesięciu dziewięciu Najpiękniejszych Imion Boga, **Al-Mu'min**, oznacza budzącego światło wiary w duszy; chroniącego tych, którzy proszą Go o ochronę; Tego, którego obietnice są wiarygodne. Wszechmocny Bóg, nazywając wierzących *mu'min*, pragnie widzieć w nich odzwierciedlenie Swojego Przepięknego

161. Sura *Al-Bakara*, Krowa, 2:143.

Imienia **Al-Mu'min**. Jedną z takich refleksji jest również dochowanie przez wierzącego wierności wypowiedzianemu świadectwu wiary (*szahadzie*).

Szanowni wierzący!

Abu Amama al-Bahili przekazał następującą wypowiedź Proroka (*saat*): *Zaprawdę, Bóg przyjmuje tylko te uczynki, które są czynione szczerze i przez wzgląd na Niego*¹⁶².

Przez całe życie człowiek powinien zadawać sobie pytania: „Czy Bóg jest zadowolony z mojego stanu, tego uczynku, tych uczuć i myśli? Gdyby Wysłannik Boga (*saat*) był obok mnie, czy uśmiechnąłby się do mnie, czy też odwrócił?” To jest istota wiary. A doskonałość wiary objawia się w nabyciu sercem uczuciowości i wrażliwości w stanie autorefleksji.

Podobnie należy oceniać głębię wiary oraz inne filary *imanu*. Człowiek, który z przekonaniem wierzy w Boga, musi wierzyć w aniołów, w Święte Księgi, w proroków, w Dzień Sądu, w przeznaczenie i zmartwychwstanie po śmierci. Wierzący musi całym sercem przeniknąć znaczenie wszystkich filarów *imanu*.

Sedno filarów *imanu* musi być osadzone w umyśle, duszy, sumieniu i w całej istocie człowieka, po czym będzie już zawsze mierzył swój stan duchowy i działania zaleceniami religii i podążał prawdziwą drogą. Dopiero wtedy *iman* osoby ze stanu *taklid* (naśladowanie) osiąga poziom *ta-hkik* (rzeczywisty).

Drodzy bracia i siostry!

Człowiek nie może rozwijać się duchowo jedynie poprzez nabywanie teoretycznej wiedzy z książek o religii. W Świętym Koranie ludzie, którzy pojmują religię umysłem, a nie chłoną duszą i nie przejawiają jej swoim zachowaniem i czynami, porównywani są do osłów obciążonych książkami¹⁶³.

Wiara – to przede wszystkim miłość. Bez szczerzej miłości nie można zdobyć wierności, oddania, posłuszeństwa i otrzymać zadowolenia Wszechmogącego Boga. Wiedza zawarta w księgach musi napełnić serce, potem, przyswojona umysłem i doświadczona duszą, objawi się w postaci prawych uczynków, które stanowią podstawę pobożnego życia, cha-

162. An-Nasai, 6/26, *hadis* 3140.

163. P. sura Al-Dżumu'a, *Zgromadzenie*, 62:5.

rakteryzującego się pojęciem *takla* (bogobojność). Można to osiągnąć jedynie poprzez miłość. To miłość jest źródłem bogobojności.

Święty Koran wspomina słowo *takla* i jego pochodne 258 razy, którego znaczenie można zdefiniować w następujący sposób:

Takla – sztuka bycia sługą Boga.

Takla – umiejętność zachowania spokoju ducha w każdej sytuacji życiowej.

Takla – nabycie dobrych cech z moralności Proroka Muhammada (*saat*).

Takla – stłumienie doczesnych potrzeb i ujawnienie potencjału duchowego.

Takla – zdolność odczuwania i odróżniania dozwolonego (*halal*) od zabronionego (*haram*) oraz chronienia swego serca przed zakazanym.

Takla – wypełnianie nakazów islamu, ze świadomością pozostawania pod stałym Spojrzeniem Boga.

Takla – umiejętność odczuwania sercem Spojrzenia Boga.

Bracia i siostry!

Oznacza to, że bogobojność jest niezbędnym warunkiem oddawania czci Stwórcy i prowadzenia prawego życia w oparciu o wiarę (*iman*), akty czci (*ibada*), przestrzeganie zasad postępowania w życiu osobistym i społecznym (*muamalat*) oraz dobrej moralności.

Osiągnięcie w sercu bojaźni Bożej jest możliwe w warunkach szczerego i natchnionego służenia Wszechmogącemu Stwórcy z poczuciem głębokiej wdzięczności za otrzymane od Niego błogosławieństwa, z których najcenniejszym jest wiara (*iman*).

Niech Bóg Wszechmogący napełni nasze serca uczuciami, z których będzie zadowolony i niech *takla* ozdobi nasze serca.

Niech Bóg Wszechmogący pozwoli nam przeżyć życie i wydać ostatni oddech jako muzułmanie!

22. ŚWIADECTWO MIŁOŚCI DO BOGA

Data -- .20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ
غَفُورٌ رَحِيمٌ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

لِلَّهِ أَشَدُّ فَرَحًا بِتَوْبَةِ عَبْدِهِ حِينَ يَتُوبُ إِلَيْهِ مِنْ أَحَدِكُمْ كَانَ عَلَى رَاحِلَتِهِ
بِأَرْضِ فَلَاةٍ فَأَنْفَلَتْ مِنْهُ وَعَلَيْهَا طَعَامُهُ وَشِرَابُهُ فَأَيَسَ مِنْهَا فَاتَى شَجَرَةً
فَاضْطَجَعَ فِي ظِلِّهَا قَدْ أَيَسَ مِنْ رَاحِلَتِهِ فَبَيْنَا هُوَ كَذَلِكَ إِذَا هُوَ بِهَا قَائِمَةً
عِنْدَهُ فَأَخَذَ بِخَطَامِهَا ثُمَّ قَالَ مِنْ شِدَّةِ الْفَرَحِ: اللَّهُمَّ أَنْتَ عَبْدِي وَأَنَا رَبُّكَ.
أَخْطَأَ مِنْ شِدَّةِ الْفَرَحِ.

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Kul in kuntum tuhibbuunallaaha fattabi'uunii juhibib kumullaahu la jagfir
lakum zunubakum: lallaahu gafuurur rahiim.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

*Allaahu aszaddu farahan bi taibati abdihi hiina jatuubu ilajhi bi'ardi
falaatin faanfalatat minhu la alajhaa ta'aamuhu la szadzaratan faadta-
dza'a fii zillihaa kad ajisa min raahilatihi fabajnaa hula kazalika izaa hula
bihaa kaa'imatan indahu fa'achaza bi chitaamihaa summa kaala min sziddatil
farahi: allaahumma anta abdia la anaa rabbuk.*

Drodzy bracia i siostry!

W *hadisie kudsi* jest powiedziane:

Ja [Bóg Wszechmogący] byłem ukrytym skarbcem i zapragnąłem, aby mnie poznano, i stworzyłem świat istnień (Ismail Hakky Bursaty, *Al-kanzul machfi*).

Wszechmogący Pan stworzył ten majestatyczny świat, napełnił go pięknem i przepychem, ustanowił w nim nienaganny porządek i harmonię oraz uczynił pożytecznym i wygodnym dla życia stworzeń.

Nasz Pan, którego jednym z przepięknych imion jest **Al-Ładud** (Kochający), stworzył wszystko istniejące z powodu Swojej Miłości. Okazał Swoją miłość poprzez niezliczone błogosławieństwa, którymi nas obdarzył, i przyniósł dobrą nowinę, że nagrodzi szczere sługi jeszcze lepszymi dobrami w świecie wiecznym.

Celem stworzenia człowieka jest posłuszeństwo Panu i Jego poznanie. Wiadomo, że najgłębszą i najbardziej inspirującą wiedzą jest ta, którą zdobywa się z miłością. Aby ułatwić drogę wiedzy i zbliżenie do Boga, Wszechmogący zaszczerpił w duszę Swoich sług zdolność kochania.

Drodzy muzułmanie!

Ludzie z natury kochają tych, którzy czynią im dobro. A dobro, pochodzące od Boga jest nieograniczone, podobnie jak wiele jawnych i ukrytych Jego łask:

I jeśli pragniecie zliczyć dobrodziejstwa Boga, to nigdy ich nie przeliczycie (sura *Ibraahiim, Abraham*, 14:34).

Pan Bóg udziela błogosławieństw zarówno bogobojnym, jak i grzesznikom, wierzącym i niewierzącym. Dlatego w rzeczywistości tylko On zasługuje na miłość. Miłość do Boga jest niezbędną częścią wiary i wyrażeniem Mu wdzięczności.

Miłość sługi do swojego Pana ma dwa poziomy:

– Ogólna miłość. Jest to naturalna i obowiązkowa miłość każdego wierzącego w Boga.

– Wyjątkowa miłość. Są nią zaszczytzeni wyłącznie posiadacze wiedzy, sprawiedliwi, oświeceni (*auliya*), szczerzy naukowcy i czyści (sercem) wierzący. Stanowi najwyższy stopień (*makam*) ze wszystkich stopni. Miłość w imię Umiłowanego, która nie żąda niczego w zamian.

Bracia i siostry!

Aby napełnić serce miłością do Wszechmogącego Boga, przede wszystkim należy uwolnić je od ziemskich przywiązań. W sercu człowieka, które jest stale zajęte sprawami doczesnymi, nie ma miejsca dla Boga. Koran mówi przecież, że Bóg nie stworzył dla człowieka dwóch serc.

Ta wzniosła miłość zakłada ciągle zwracanie się do Pana, posłuszeństwo, uwielbienie, wspomnianie Go (*zikr*) i rozmyślanie nad Jego Potęgą.

Ten, kto kocha Boga, kocha wszystko, co od Niego pochodzi: kocha modlitwę, post, pielgrzymkę i wszystkie inne nakazy islamu. Z natchnieniem wykonuje akty czci. Kochający Boga kocha zarówno radości, jak i kłopoty, które zsyła na niego Wszechmogący, gdyż zawierają wielką mądrość, możliwość zwrócenia się do Boga i zbliżenia do Niego. Jest zadowolony ze swego przeznaczenia. Kochający Boga ufa tylko Jemu, boi się tylko Jego gniewu i tylko Jego zadowolenia oczekuje.

Drodzy wierzący!

Powodem miłości do Boga jest wiedza o Nim. Im więcej wiedzy, tym silniejsza miłość. A im mniej wiedzy, tym miłość słabsza. Poszukujemy wiedzy, aby uwolnić serce, które jest miejscem Spojrzenia Najwyższego, od wszystkiego, co podłe i niegodne.

W przeczytanym na początku kazania *hadisie* Anas ibn Malik przekazał, że Wysłannik Boga (*saat*) powiedział:

Bóg jest zadowolony ze skruchy Swojego sługi, kiedy ten zwraca się do Niego, bardziej niż człowiek, który jechał przez pustynię na wielbłądzie, a zwierzę uciekło i poniosło jego jedzenie i picie. Zwątpił w znalezienie jego, podszedł więc do drzewa i położył się w cieniu. I nagle zobaczył swojego wielbłąda stojącego przed nim. Złapał za wodze i krzyknął z radości: „Panie, jesteś moim sługą, a ja Twoim panem”. Popętnił błąd z wielkiej radości (Al-Buchari, 6309; Muslim, 2747).

Kim są ci ludzie, którzy sercem poznają drogę do Boga, na podstawie jakich cech można ich zidentyfikować?

– Są to ci, którzy kochają Koran i ściśle go przestrzegają, ponieważ podstawą drogi do zdobycia miłości Boga jest prawidłowa wiara i przestrzeganie wszystkich Jego nakazów.

– Są to ci, którzy kochają Proroka (*saat*) i podążają za jego *sunną*, gdyż w Świętym Koranie Bóg nakazuje:

Powiedz [Muhammadzie]: „Skoro kochacie Boga, to idźcie za mną, aby Bóg was pokochał i wybaczył wam wasze grzechy. Bóg jest Przebaczący, Miłosiwy!” (sura *Ali Imran*, *Rodzina Imrana*, 3:31).

Drodzy wierzący!

To właśnie podążanie drogą Proroka (*saat*) jest dowodem miłości do Boga i środkiem prowadzącym do Jego miłości.

– Są to ci, którzy często wspominają Boga. Jeśli ktoś kocha Boga, stara się o Nim pamiętać, a wtedy Pan rozświeci jego serce miłością do Niego.

Wspominajcie Mnie i Ja będę was wspominał [...] (sura *Bakara*, *Krowa*, 2:152).

– Są to ci, którzy kochają uwielbiających Boga. Sufjan Sauri powiedział:

Kto miłuje tego, którego kocha Bóg, tego też Bóg będzie miłował. Kto wywyższa tego, którego wywyższa Bóg, tego też Bóg wywyższy.

Siła miłości do Boga zależy od stanu duszy. Są dusze złodowaciałe i są dusze ogniste. Dusze złodowaciałe nigdy nie będą mogły dotrzeć do Umiłowanego, ponieważ nie chcą być obciążone trudami i trudnościami na ścieżce miłości.

Tylko dusze ogniste, na podobieństwo bystrych rzek, są w stanie pokonać bystrza i ogromne odległości, aby połączyć się z upragnionym morzem Bożej Miłości.

Boże! Przebacz nam nasze grzechy i uczyn nas spośród tych, którzy najpiękniej oddają Ci cześć! Amiin!

23. MIŁOSIERDZIE

Data -.- 20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِإِخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
جَعَلَ اللَّهُ الرَّحْمَةَ مِائَةَ جُزْءٍ، فَأَمْسَكَ عَنْهُ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ، وَأَنْزَلَ فِي
الْأَرْضِ جُزْءًا وَاحِدًا، فَمِنْ ذَلِكَ الْجُزْءِ يَتَرَاكُمُ الْخَلَائِقُ، حَتَّى تَرْفَعَ الدَّابَّةُ
حَافِرَهَا عَنْ وَلَدِهَا خَشْيَةً أَنْ تُصِيبَهُ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Kaala rabbigfir lii ɽaa li achii ɽa achii ɽa adchilnaa fii rahmatika ɽa anta
arhamur raahimiin.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ɽa sallaam:

*Dɽa'alallaahul rahmaata maa'ati dɽuz'in, fa'amsaka indahu tis'atan ɽaa
tas'iina, ɽa anzala fil ardi dɽuz'an lahidan, faminzalikal dɽuz'i jataraahumul
chalaal'iku, hataa tarfa'ad daabbatu haafirahaa an ɽa ladihaa chaszjata an tu-
siibah.*

Drodzy bracia i siostry!

Islam uczy ludzi bycia miłosierdnym, współczującym, pomagania i ochrony przed krzywdą, dawania pocieszenia ludziom, którzy stracili nadzieję i wnoszenia w ich życie pokoju i miłości. Szczególną uwagę należy otoczyć dzieci, kobiety, sieroty, osoby starsze i pozostające pod naszą opieką oraz okazywać dobroć zwierzętom.

W Świętym Koranie powtarza się wielokrotnie, że Bóg jest Przebaczący i Miłosierny, **najmiłosierniejszy z miłosiernych**¹⁶⁴, że Jego Miłosierdzie obejmuje wszystko, co istnieje. Święty Koran i każda jego sura zaczyna się od słów **Bismillaahir rahmaanir rahiim** (W imię Boga Miłosiernego, Miłościwego).

Samo istnienie wszechświata i życzliwy, współczujący stosunek stworzeń do siebie jest przejawem miłosierdzia Bożego.

*Bóg podzielił miłosierdzie na sto części, zostawiając sobie dziewięćdziesiąt dziewięć części, a jedną zsyłając na ziemię, dzięki której wszystkie stworzenia okazują sobie miłosierdzie, (w tym) wierzcchowce, które podnoszą kopyta (wyżej i odsuwają) je od swoich dzieci, aby nie wyrządzić im krzywdy*¹⁶⁵.

Prorok Muhammad (*saat*) został wysłany jako miłosierdzie dla światów¹⁶⁶, dlatego Pan Bóg objawił w nim Swoje najpiękniejsze Imiona **Ar-Ra'uf** (Współczujący) i **Ar-Rahim** (Miłościwy), czego nie dostąpił żaden z poprzednich proroków¹⁶⁷.

Zachęcając swoją wspólnotę do okazywania miłosierdzia, Wysłannik Boga (*saat*) mówił:

*Kto jest miłosierny, dla tego będzie miłosierny Bóg Wszechmogący, który jest Ar-Rahman [Miłosierny]. Bądźcie miłosierni wobec tych, którzy są na ziemi, a okażą wam miłosierdzie ci, którzy są w niebie!*¹⁶⁸

Anas ibn Malik (*ra*) opowiadał o dobroci Proroka Muhammada (*saat*), który nigdy nie odmawiał nikomu, kto się do niego zwracał i zawsze starał się pomóc. Jeśli miał coś, o co go proszono, natychmiast dawał to proszącemu. Któregoś razu po odczytaniu *ikamy* przed modlitwą pojawił się pewien Beduin, który chwytając Proroka (*saat*) za ubranie, powiedział: „Mam małą sprawę, a ponieważ obawiam się, że później zapomnę, postanowiłem powiedzieć ci o tym już teraz”. Wysłannik Boga (*saat*) nie rozpoczął modlitwy, dopóki prośba Beduina nie została spełniona. Potem wrócił i poprowadził modlitwę¹⁶⁹.

164. Sura *Al-A'araaf*, *Przegrody*, 7:151.

165. Buchari, *Adab*, 19; Muslim, *Talba*, 17.

166. Sura *Al-Anbijaa*, *Prorocy*, 21:107.

167. Sura *At-Talba*, *Skrucha*, 9:128; Kurtubi, 7/192.

168. Tirmizi, *Birr*, 16:1924.

169. Buchari, *Fadail*, 63.

Drodzy przyjaciele!

Wysłannik Boga (*saaʿ*) mówił:

*Kto nie okazuje miłosierdzia młodszym i nie szanuje starszych, nie jest spośród nas*¹⁷⁰.

Anas ibn Malik (*ra*) opowiadał: „Nie widziałem osoby bardziej miłosiernej wobec dzieci niż Prorok Muhammad (*saaʿ*)!”¹⁷¹.

Drodzy muzułmanie!

Obowiązkiem muzułmanina jest życzliwy i miłosierny stosunek do wszystkich ludzi bez względu na to, jaką religię dana osoba wyznaje. Dlatego na ziemiach muzułmanów zawsze panował życzliwy stosunek do wyznawców innych religii. Któregoś roku Kurajszyci, którzy sprzeciwili się islamowi i sprawili wiele udręk Prorokowi (*saaʿ*) i innym muzułmanom, sami znaleźli się w trudnej sytuacji. Nastąpiła straszliwa susza i nieurodzaj. Kurajszyci znaleźli się na granicy głodu i zmuszeni byli do zbierania i jedzenia padliny. Abu Sufjan, przywódca pogan przyszedł do Proroka (*saaʿ*) z prośbą:

„O Muhammadzie! Wśród zasad, które głosiłeś, jest utrzymanie więzi rodzinnych. Jeszcze trochę i twoje plemię wymrze. Nadszedł czas, abyś pomodlił się do Boga!”.

Gdy tylko Prorok (*saaʿ*) zwrócił się z modlitwą do Boga, Pan okazał miłosierdzie i zesłał deszcz. Padało nieprzerwanie przez siedem dni i nocy. Teraz ludzie prosili o powstrzymanie deszczu. Prorok (*saaʿ*) ponownie zwrócił się do Pana: *O Boże! Spraw, aby deszcz spadł w okolicy, a nie tutaj!* I natychmiast chmury się rozpląnęły, a deszcz zaczął padać na sąsiednie ziemie¹⁷².

Pod Badrem muzułmanie i poganie stanęli naprzeciw siebie i byli gotowi do rozpoczęcia bitwy. Kilku pogan przyszło do studni, która znajdowała się po stronie zajmowanej przez muzułmanów. Kiedy muzułmanie chcieli ich powstrzymać, Wysłannik Boga (*saaʿ*) powiedział:

Nie dotykajcie ich! Niech się napiją!

Poganie napili się wody i wrócili do swojej armii¹⁷³.

170. Hajsami, 8/15.

171. Muslim, *Fadail*, 63.

172. Buchari, *Istisaka*, 13.

173. Ibn Hiszam, 2/261.

Drodzy przyjaciele!

Życzliwe traktowanie ludzi oznacza życzliwość wobec siebie, ponieważ ostatecznie prowadzi to do zadowolenia i miłosierdzia Boga. Wyśłannik Boga (*saat*) powiedział:

Przysięgam na Boga, w którego mocy znajduje się moja dusza, że dopóki nie zaczniecie okazywać sobie nawzajem miłosierdzia, nie pójdziecie do Raju!

Towarzysze (*ra*) odpowiedzieli:

– O Wyśłanniku Boga! Wszyscy jesteśmy miłosierni!

Prorok (*saat*) wyjaśnił im:

*Miłosierdzie, które mam na myśli, nie jest miłosierdziem, które okazujecie sobie nawzajem. Jest to miłosierdzie, które obejmuje wszystkie stworzenia. Tak, jest to miłosierdzie, które obejmuje wszystkie stworzenia!*¹⁷⁴

Pewnego razu Prorok Muhammad (*saat*) spotkał ludzi, którzy dyskutowali, siedząc na wierzchowcach. Zwrócił im uwagę:

*Jeździcie na swoich zwierzętach i nie męczcie ich. Kiedy skorzystacie z nich, wypuszczajcie je i pozwólcie im odpocząć! Nie róbcie z nich krzesel do rozmów na ulicy i w drodze (nie rozmawiajcie, siedząc na nich). Ileż jest wierzchowców lepszych od tych, którzy na nich jeżdżą, i które to (zwierzęta) więcej wspominają Boga Najwyższego!*¹⁷⁵

Drodzy muzulmanie!

Miłosierdzie stanowi przejaw miłości do Pana i Jego stworzeń, a jego wyższą formą jest wezwanie do islamu i Stwórcy. Wzywanie ludzi do dobra, nauczanie ich prawdy, której nie znają, powstrzymywanie od popełniania zła, poprawianie ich mylnych przekonań i błędów, wzmacnianie ich duchowości, ukierunkowanie do wiary w Boga – to największa służba, jaką można wykonać dla dobra ludzi.

Niech Bóg pomoże nam być wrażliwymi, nienaruszającymi niczych praw i promieniającymi z naszych serc jedynie miłosierdziem i dobrocią na wszystko, co istnieje na Ziemi!

174. Hakim, 4/185/7310.

175. Ahmad, 3/439.

24. PRAWA SĄSIADÓW

Data -. 20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَأَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ
وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ
بِالْجَنْبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَلًا
فَخُورًا

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

مَا زَالَ جِبْرِيلُ يُوصِينِي بِالْجَارِ حَتَّى ظَنَنْتُ أَنَّهُ سَيُورِثُهُ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*La'budullaaha ta laa tuszrikuu bihii szaj'an ta bil taalidajni ihsaan ta bi-
dil kurbaa tal jataamaa tal masaakiini tal dzaari dil kurbaa tal dzaaril dzunubi
las saahibi bil dzambi tabnis sabiili ta maa malakat ajmaanukum: innallaaha
laa juhribbu man kaana muhtaalan fachuuraa.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ta sallaam:

Maa zaala dzibriilu jusiinii bildzaari hattaa zanantu annahu sajuurrisuh.

Drodzy bracia i siostry!

Wszeczmogący Stwórca nakazuje nam szanować prawa sąsiadów, ponieważ w życiu codziennym człowiek jest bliżej swoich sąsiadów niż krewnych. W Koranie jest nakazane:

Czciście Boga i nie dodawajcie Mu współtowarzyszy! Czyńcie dobro rodzicom, krewnym, sierotom, ubogim, sąsiadom, którzy są wam bliscy i którzy są dla was obcy, towarzyszowi przy waszym boku, podróżnemu oraz tym, którymi zawładnęły wasze prawice. Bóg nie kocha ludzi aroganckich i pełnych pychy¹⁷⁶.

Wyrażenie **czyńcie dobro [...] sąsiadom, którzy są wam bliscy** oznacza dobre postępowanie, bycie pomocnym i wyrozumiałym wobec wad sąsiadów, którzy mieszkają w pobliżu, a ponadto są krewnymi lub muzułmanami.

Z przekazu Ibn Omara i Aiszy pochodzi wypowiedź Proroka (*saʿa*):

Dziбрил nieustannie dawał mi wskazówki o konieczności dobrego traktowania sąsiada, do tego stopnia, że nawet pomyślałem, że włączy go do grona spadkobierców¹⁷⁷.

Czyńcie dobro [...] sąsiadom, którzy są dla was obcy oznacza bycie przyjaznym i pomaganie sąsiadom, którzy mieszkają daleko od was, z tymi, z którymi nie jesteście spokrewnieni lub którzy są niewierzący.

Wysłannik Boga (*saʿa*) podzielił sąsiadów na trzy kategorie, biorąc pod uwagę ich prawa:

a) Sąsiedzi posiadający tylko jedno prawo – są to niemuzułmanie. Mają tylko prawo sąsiadów.

b) Sąsiedzi posiadający dwa prawa – są to muzułmanie. Mają prawa zarówno jako sąsiedzi, jak też współwyznawcy.

c) Sąsiedzi dysponujący trzema prawami – są to muzułmanie, którzy są krewnymi. Mają prawa sąsiadów, prawa braci w wierze i prawa krewnych¹⁷⁸.

Drodzy przyjaciele!

Chcąc mieć dobrych sąsiadów, przede wszystkim sami powinniśmy być dobrymi sąsiadami. Należy również dołożyć wszelkich starań, aby żyć w otoczeniu prawych ludzi. Jedną z okoliczności, która czyni sąsiada

176. Sura *An-Nisaa*, *Kobiety*, 4:36.

177. Al-Buchari, 6014, 6015; Muslim, 2624, 2625.

178. Ibn Hadżar, *Fathul-Bari*; Darul-Fikr, *Fuat Abdulbaki*, X, 456; Sujuti, *Al-Dżami'us-sagir*, I, 146.

szczęśliwym w ziemskim świecie, jest życie obok pobożnego sąsiada¹⁷⁹. Dlatego nasz Prorok (*saat*) powiedział:

*Proście Boga, aby ochronił was od złego sąsiedztwa w miejscu stałego zamieszkania! Nieważne, jaki jest sąsiad, gdzie mieszkacie tymczasowo, z nim pewnego dnia się rozstaniecie*¹⁸⁰.

Przysłowie ludowe uczy: „Nie kupuj domu, zanim nie wybierzesz sąsiada”. To pokazuje, jak ważne z duchowego punktu widzenia jest życie wśród dobrych sąsiadów.

Jednocześnie należy cierpliwie znosić drobne trudności powodowane przez sąsiadów. Bóg kocha osobę, która jest cierpliwa wobec sąsiada ze względu na zadowolenie Wszechmogącego. Ochronia go przed krzywdą ze strony sąsiada. Prorok (*saat*) powiedział:

*Czyń dobro sąsiadowi, aby być doskonałym wierzącym*¹⁸¹.

Abu Zarr (*ra*) przekazał: „Mój przyjaciel, Wysłannik Boga (*saat*), dał mi takie pouczenie:

Kiedy gotujesz zupę, dodaj więcej wody. Następnie w myślach zastanów się nad położeniem swoich sąsiadów i chętnie podziel się z tymi, których twoim zdaniem należy nakarmić!”¹⁸².

Z tego *hadisu* wynika, że nawet ubóstwo nie jest uzasadnionym powodem, jeśli chodzi o poszanowanie praw sąsiadów. Osoba znajdująca się w skromnych warunkach materialnych powinna także wspierać swojego sąsiada. Wysłannik Boga (*saat*) przekazał następujące ostrzeżenie:

*Nie jest wierzącym ten, który idzie spać najedzony, podczas gdy jego sąsiad jest głodny*¹⁸³.

Przykładem tego, jak szlachetni towarzysze, kierując się tym *hadi-sem*, szanowali prawa swoich sąsiadów, jest opowieść Ibn Omara (*ra*):

„Domostw było siedem i wszyscy ich mieszkańcy byli ubodzy. Właściciel jednego z tych domów wysłał swojemu sąsiadowi w prezencie głowę baranka. Ten pomyślał, że bardziej potrzebna będzie drugiemu sąsia-

179. Ahmad, III, 407.

180. Nasai, *Istiaza*, 44.

181. Tirmizi, *Zuhd*, 2/2305; Ibn Madża, *Zuhd*, 24.

182. Muslim, *Birr*, 143.

183. Hakim, 2/15; Hajsami, 8/167.

dowi i oddał mu baranią głowę. A trzeci sąsiad z tą samą myślą wysłał ją następnemu sąsiadowi. W ten sposób głowa baranka okrążyła wszystkie domy i wróciła do tego, skąd pierwotnie została wysłana”¹⁸⁴.

Widzimy, jak szlachetna i wysoka jest moralność, która stworzyła tę cywilizację.

Dobroć i miłosierdzie to podstawowe zasady islamu. Ponieważ nawet najdrobniejszy brzydki czyn rzuca cień na istotę islamu, wysłano szereg poważnych ostrzeżeń o niedopuszczalności wszystkiego, co dyskredytuje naszą wielką religię.

Szanowni muzułmanie!

Sprawianie kłopotów sąsiadom oznacza słabość wiary. Sąsiedzi nie powinni wzajemnie się krzywdzić. Abu Hurajra (ra) przekazał następujące słowa naszego Proroka (sał):

Nie uwierzył, przysięgam na Boga. Nie uwierzył, przysięgam na Boga. Nie uwierzył, przysięgam na Boga.

Towarzysze zapytali:

– Kto, o Wysłanniku Boga?

*Człowiek, którego sąsiad nie jest przed nim bezpieczny!*¹⁸⁵

Nasz Prorok (sał) prawa sąsiadów sformułował w następujący sposób:

Jeśli ktoś jest zmuszony zaryglować drzwi z obawy, że sąsiad może wyrządzić krzywdę jego rodzinie i majątkowi, to ten sąsiad nie jest prawdziwie wierzący. Podobnie sąsiad, od którego można spodziewać się każdej nieprzyjemności, nie jest prawdziwie wierzącym.

Czy wiecie, jakie prawa mają sąsiedzi? Należy pomagać im, gdy zwrócą się o pomoc; pożyczać pieniądze, gdy poproszą; pomagać w potrzebie; odwiedzać, gdy są chorzy; gratulować, gdy w ich życiu wydarzy się coś dobrego; pocieszać, gdy spotyka ich nieszczęście; uczestniczyć w pogrzebie, gdy umrą. Aby nie blokować przepływu świeżego powietrza, nie można bez zgody sąsiada zbudować domu wyższego niż jego dom. Aby zapach (gotującego się) jedzenia nie powodował niedogodności sąsiadowi, ugość również jego, nawet jeśli masz niewiele.

184. Hakim, 2/526.

185. Buchari, *Adab*, 29; Muslim, *Iman*.

Jeśli kupisz owoce, poczęstuj go także. Jeśli nie możesz tego zrobić, przynosź owoce do domu, aby nie były widoczne. Niech twoje dzieci nie wychodzą na ulicę z owocami, aby nie wzbudzać zazdrości dzieci sąsiadów¹⁸⁶.

O Panie, uczyni nas w gronie tych, którzy najlepiej szanują prawa sąsiadów, nie wyrządzają im krzywdy ani czynem, ani słowem, zwracają uwagę i okazują wrażliwość na ich troski i potrzeby! Pomóż nam stać się doskonałymi wierzącymi, czyniącymi dobro naszym sąsiadom w imię Twojego zadowolenia!

Amiin!

186. Bajhaki, *Szuajb*, 7/83; Kurtubi, 5/120–123.

25. ZIKR – PODSTAWA WIARY

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
أَعْمَى

قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا

قَالَ كَذَلِكَ أَتَتْكَ آيَاتُنَا فَنَسِيَتْهَا كَذَلِكَ الْيَوْمَ تُنْسَى

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

وَإِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خَرَجَ عَلَى حَلَقَةٍ مِنْ أَصْحَابِهِ،
فَقَالَ: «مَا أَجَلَسَكُمْ؟» قَالُوا: جَلَسْنَا نَذْكُرُ اللَّهَ وَنَحْمَدُهُ عَلَى مَا هَدَانَا
لِلْإِسْلَامِ، وَمَنْ بِهِ عَلَيْنَا، قَالَ: «اللَّهُ مَا أَجَلَسَكُمْ إِلَّا ذَاكَ؟» قَالُوا: وَاللَّهِ مَا
أَجَلَسْنَا إِلَّا ذَاكَ، قَالَ: «أَمَّا إِنِّي لَمْ أَسْتَخْلِفْكُمْ تَهْمَةً لَكُمْ، وَلَكِنَّهُ أَتَانِي
جَبْرِيلُ فَأَخْبَرَنِي، أَنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يُبَاهِي بِكُمْ الْمَلَائِكَةَ»

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Ła man a'rada an zikrii fa inna lahuu ma'iiswatan danakan ła nahszuru-
huu jatmal kijaamati a'maa.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ła sallaam:

*Ła inna rasuulullaahi sallallaahu alajhi ła sallaam charadża alaa chalkatin
min ashaabihi, fakaala: maa adżlasakum? Kaaluu: dżalasnaa nazkurullaaha*

ła nahmaduhu alaa maa hadaa naa lil'islaami, ła manna bihi alajnaa, kaala: allaahi maa adžlasakum illaa zaaka? Kaaluu: ɭallaahi maa adžlasanaa illaa zaaka, kaala: amaa innii lam astahlikum tuhmatan lakinnahu ataanii dži-briilu fa'achbaranii, annallaaha azza ła džalla jubaahii bikumul malaa'ika.

Drodzy bracia i siostry!

Bóg Najwyższy (słt) ostrzega nas następującym ajatem:

A kto odwróci się od Mego napomnienia, ten będzie miał życie biedne i wskresimy go ślepym w Dniu Zmartwychwstania. On powie: „Panie mój! Dlaczego wskrесиłeś mnie ślepym, gdy byłem widzącym?”. Bóg powie: „Tak jak zapomniałeś o Naszych znakach, gdy przyszedł do ciebie, tak ty będziesz dzisiaj zapomniany!” (Sura *Taa haa, Ta ha*, 20:124–126.)

Z przytoczonego ajatu wynika, jak surowo Bóg potraktuje tych, którzy nie pojmują Jego Wielkości i nie wspominają Go, są niewdzięczni i zapominają o swoim Stwórcy. Prorok Muhammad (*sał*) powiedział, że różnica między tymi, którzy wspominają Boga, a tymi, którzy Go nie wspominają, jest jak między żywymi i umarłymi.

W *hadisie* ogłoszonym na początku *chutby* powiedziano: „Muawija (*ra*) przekazał, że któregoś dnia Wysłannik Boga (*sał*) podszedł do grupy towarzyszy i zapytał: *Co sprawiło, że zebraliście się tutaj?* Odpowiedzieli: »Zebraliśmy się tutaj, aby wspominać Boga Najwyższego i wysłać Go za to, że wprowadził nas na drogę islamu i podarował go nam«. Prorok (*sał*) zapytał ponownie: *Czy przysięgniecie na Boga, że jesteście tu tylko po to?* Odpowiedzieli: »Przysięgamy na Boga! Jest to jedyny powód naszego spotkania«. Wysłannik Boga (*sał*) powiedział: *Poprosiłem was, abyście przysięgli nie dlatego, że wam nie wierzę, ale dlatego, że Dżibril przyszedł do mnie i oznajmił, że Bóg szczylił się wami przed aniołami*”¹⁸⁷.

Drodzy muzułmanie!

Zikr – to największy dar Boga Wszechmogącego dla Jego ukochanych sług. Nie można sobie wyobrazić niczego bardziej wspaniałego. *Zikr* stanowi ważne kryterium wiary i miłości. Kochający stale pamięta o ukochanej osobie: dniem i nocą, o każdej godzinie, w każdej minucie, nigdy o niej nie zapominając. Każdy, kto kocha, znajduje się w takim stanie.

187. Muslim, 2701.

Jeśli do serca wejdzie miłość do Boga, wówczas zniknie z niego wszystko z wyjątkiem wspomnienia Go, nawet wcześniejsza miłość do kogoś. Czy można, będąc sługą Boga, zapomnieć o Nim chociażby na chwilę, nie wychwalać go całym sercem, nie dziękować za niezliczone dobrodziejstwa, podarowane przez Niego – Prawdziwego Darczyńcę dóbr – **Ar-Razzaka**?!

Człowiek powinien nieustannie wspominać swojego Pana. Musi oceniać swój stan według tego, jak bardzo jego język i serce są zajęte wspomnianiem Boga (*zikr*).

Drodzy wierzący!

Człowiek jest chwalebny dziełem Boga. Jakie zalety czynią go takim? Bóg wywyższył człowieka tym, że obdarzył go duchem (duszą ludzką) oraz intelektem i uczynił namiestnikiem na Ziemi (kalifem). Dlatego wierzący powinien stale wychwalać Boga, dziękować Mu i okazując szacunek godny Jego Wzniosłości, sumiennie wypełniać swoje obowiązki.

Należy starać się nie opuszczać *zikru* ani na chwilę. Należy dążyć do wszystkiego, co sprzyja *zikrowi* i usuwać od siebie wszystko, co go utrudnia. Kto osiągnął poziom *zikrullaah* – nieustannego *zikru*, osiągnął miłosierdzie Boga. Kto stale pamięta o Bogu, nabywa silną wiarę i miłość do swego Pana. Kiedy człowiek jest w stanie ciągłego *zikru*, otwierają się przed nim ścieżki duchowe, z których usuwane są wszelkie przeszkody. *Zikrullaah* to blask serca, spokój duszy, jasność umysłu i piękna moralność.

Osoba wykonująca *zikr* nie poddaje się przygnębieniu, żadna trudność nie jest w stanie jej złamać. Nie spędza dużo czasu z ludźmi, którzy zajmują się jedynie marnościami tego świata, gdyż przebywanie z niefrasobliwymi szkodzi sercu.

Święty Koran o *zikrze* mówi:

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ

Faazkuruunii azkurkum łaskuruu lii ła laa takfuruun.

Wspominajcie Mnie i Ja będę was wspominał. Bądźcie Mi wdzięczni, a nie bądźcie niewdzięcznikami! (sura *Al-Bakara*, *Krowa*, 2:152).

وَأَذْكُرُ رَبَّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحُ بِالْعِشِيِّ وَالْإِبْكَارِ

Lazkur rabbaka kasiiran la sabbih bil aszriiji la ibkaar.

Wspominaj często twego Pana i wychwalaj Go wieczorem i raniem (sura Ali Imran, Rodzina Imrana, 3:41).

Prorok Muhammad (saal) głosił:

Bóg kocha tego, kto kocha Go wysławiać.

Szatan opuszcza serca tych, którzy wychwalają Boga i wchodzi do serc tych, którzy Go nie chwala.

Nie ma bardziej wzniosłego aktu czci niż wychwalanie Boga.

Z serca tego, kto powtarza „Laa ilaaha illallaah” [Nie ma żadnego bóstwa oprócz Boga] zostaje usunięta zasłona.

Prorok Muhammad (saal) zwrócił się do swoich towarzyszy: *O moja wspólnoto! Czy powiedzieć wam, co jest lepsze od waszych dobrych uczynków i czystsze od czynów dokonywanych w imię Boga? O tym, co zwiększa wasz stopień, co jest lepsze od waszej walki z wrogami, gdy ich zabijacie i sami giniecie? Towarzysze zapytali: „Cóż to takiego, o Wysłanniku Boga?”. Prorok Muhammad (saal) odpowiedział: Jest to nieustanne wykonywanie zikru Bogu.*

Szanowni muzułmanie!

Bóg pomaga Swojemu słudze stać się kochanym. Jak to osiągnąć, wyjaśnia w Świętym Koranie. Każdy człowiek jest zadowolony, gdy wie, że ktoś go kocha. Będzie starał się spodobać i zdobyć miłość. Tak jest również wobec Boga. Jego miłość jest ważniejsza niż cokolwiek na świecie. Aby ją zdobyć, należy wejść na ścieżkę doskonalenia duszy i wykonywać zikr. Nie potrzeba do tego kapitału i bogactwa. Wystarczy jedynie język i szczerze serce wypełnione miłością i poddaniem się Bogu.

W Dniu Sądu człowiek będzie rozliczał się ze swego życia i wezmą w tym udział wszystkie narządy jego ciała: serce, język, ręce, nogi itd. Będą świadczyć o tym, czym zajmowały się w życiu ziemskim.

Jeśli ktoś dużo rozmyśla i mówi o Bogu, wykonując zikr i wysławiając Go, to w Dniu Sądu jego narządy poświadczą to: „Boże, Boże, Boże..., Astagfirullaah”, gdyż otrzymają zdolność mówienia. Nawet jeśli w Dniu

Sądu ktoś ze strachu zapomni o wszystkim, jego serce powie: „Boże, Boże...”. A jego ręce, język, oczy i nogi wskażą, że będąc w życiu ziemskim, wychwalał swego Pana.

Niech Pan Wszechmogący obdarzy nas umiejętnością wysławiania, dziękowania, wspominania Go i bycia z Niego zadowolonymi, i niechaj te uczucia zachowa w nas do końca naszego życia! Amiin!

26. TALBA (SKRUCHA)

Data -.- 20-

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ثُبُّوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَصُوحًا عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يُكَفِّرَ عَنْكُم سَيِّئَاتِكُمْ وَيُدْخِلَكُم جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يَوْمَ لَا يُخْزِي اللَّهُ النَّبِيَّ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعَىٰ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا وَاغْفِرْ لَنَا إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾

صَدَقَ اللَّهُ الْعَظِيمُ

وَبَلَّغَنَا رَسُولُهُ الْكَرِيمُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ:

«وَاللَّهِ إِنِّي أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ فِي الْيَوْمِ أَكْثَرَ مِنْ سَبْعِينَ مَرَّةً».

صَدَقَ رَسُولُ اللَّهِ فِي مَا قَالَ أَوْ كَمَا قَالَ.

A'uuzu billaahi minasz szajtaanir radziim

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Jaa ajjuhal laziina aamanuu tuubuu ilallaahi talbatan nasuuhaa: asaa rabbukum an jukaffira ankum sajjii'aatikum la judchilakum dzannaatin ta-dzril min tahtihal anhaaru jatma laa juchzillaahun nabijja tallaziina aamanuu ma'ah. Nuuruhum jas'aa bajna ajdiihim la bi'ajmaanihim jakuuluuna rabbanaa atmim lanaa nuuranaa tagfir lanaa: innaka alaa kulli szaa'in kadiir.

Sadakallaahul aziim

Ła ballaganaa rasuuluhul kariimu sallallaahu alajhi ła sallaam, fakaala: łaallaahi innii laastagfirullaaha ła atuubu ilajhi fil jałmi aksara min sab'iina marratan. Sadaka rasuullaahi fii maa kaala ał kamaa kaala.

Drodzy bracia i siostry!

Dzisiaj porozmawiamy o skrusze (*tałba*). Bóg stworzył człowieka czystego z natury, w stanie *fitry*. W Świętym Koranie jest powiedziane:

﴿وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا﴾

Ła lakad karramnaa banii aadama ła hamalnaahum fil barri łał bahri ła razaknaahum minat tajjibaati ła faddalnaahum alaa kasiirim mimman chalaknaa tafdiilaa.

My zaszczyciliśmy synów Adama, prowadziliśmy ich na łądzie i morzu i daliśmy im zaopatrzenie dobre i czyste. My wyróżniliśmy ich wyjątkowo ponad większość tych, których stworzyliśmy (sura *Al-Israa*, *Podróż nocna*, 17:70).

﴿لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ﴾

Lakad chalaknal insaana fii ahsani takliim.

My stworzyliśmy człowieka w najlepszej postaci (sura *At-Tiin*, *Drzewo figowe*, 95:4). Ale niestety, nam, ludziom, nie zawsze udaje się zachować swoją naturalną czystość, będąc pod wpływem otoczenia i podążając za pokusami *nafsu*.

Z tego powodu dusza, która jest w naszym ciele, niestety, robi się szorstka i czernieje.

﴿كَأَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ﴾

Kallaa bal, raana alaakulubihim maa kaanuu jaksibuun.

Wcale nie! Ich serca pokryła rdza tego, co oni czynią (sura *Al-Mutaffifiin*, *Oszukujący*, 83:14); (Tirmizi, *Tafsir*, 83/3334).

Nasz Prorok (*saat*) głosił:

Jeśli sługa Boga popełnia grzech, wówczas na jego sercu pojawia się czarna plama, a jeśli przestanie grzeszyć, poprosi o przebaczenie i okaże skruchę, wtedy jego serce się oczyszcza. Jeśli tego nie uczyni i powróci do grzechu, czarne plamy będą się powiększać i ostatecznie obejmą całe serce (At-Tirmizi, An-Nasai, Ibn Madża).

W surze *Al-Bakara*, Krowa, ten ciężki stan serc opisany jest następująco: **Potem wasze serca stwardniały. Stały się niczym kamień, a nawet jeszcze twardsze [...]** (sura *Al-Bakara*, Krowa, 2:74).

﴿ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُم مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسَوَةً وَإِنَّ مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشَقَّقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾

Summa kasat kuluubukum mim ba'di zaalika fahija kal hidzaarati ataszad-du kaslatan la inna minal hidzaarati lamaa jatafadzdzaru minhul anhaar, la inna minhaa lamaa jaszszakkaku fajachrudzu minhul maa, la inna minhaa lamaa jahbitu min chaszjatillaahi la mallaahu bi gaafilin ammaa ta'maluun.

Stwardniałe serca stają się zapieczętowane i głuche na prawdę. Jest o tym mowa w Koranie:

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ * خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةً وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ﴾

Innal laziina kafaruu sałaa'un alajhim a'andartuhum am lam tundiruhum laa ju'minuun. Chatamallaahu alaa kuluubihim la alaa sam'ihim, la alaa absarihim giszaalatun la lahum azaabun aziim.

Zaprawdę, niewierzącym jest wszystko jedno. Będziesz ich ostrzegał lub nie, oni i tak nie uwierzą. Bóg nałożył pieczęć na ich serca i słuch, zaś na oczy nałożył zasłonę. Wielka będzie kara, jaką poniosą (sura *Al-Bakara*, Krowa, 2:6–7).

Grzeszne serca, które zardzewiały z powodu odrzucenia znaków i nakazów Boga, pozbawione są takich wzniosłych przejawów, jak wspomnianie Boga, miłość do Niego, strach przed Nim i unikanie rzeczy zakazanych.

Bóg Najwyższy wszczepił w ludzkie serce zdolność bycia w stanie wspomnienia Go. Jest o tym powiedziane w Koranie:

[...] od których cierpnie skóra tych, którzy boją się swego Pana. Potem mięknie ich skóra i serca od wspomnienia Boga (sura Az-Zumar, Grupy, 39:23).

﴿تَقْشَعُرُ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ
إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ﴾

Taksza'irru minhu džuluudul laziina jachsza'na rabbahum summa taliinu džuluuduhum la kuluubuhum ilaa zikrillaah.

Drodzy wierzący!

Mówimy o sercu, gdyż istotą *tałby* (prośby o przebaczenie) jest skrucha, a miejscem, w którym pojawia się skrucha, jest serce.

Specjaliści w dziedzinie *fikhu* podają następującą definicję słowa *tałba*: jest to porzucenie grzesznego czynu ze względu na jego obrzydliwość, żal z powodu tego, co się stało, postanowienie, aby więcej do czegoś podobnego nie wracać, a jeśli popełniony grzech ma związek z niesprawiedliwością i naruszeniem praw innych, to przywrócenie naruszonych praw, przeprosiny lub prośba o przebaczenie osoby, której prawa zostały naruszone.

Aby skrucha była ważna, należy wykonać wszystkie te czynności, dążąc wyłącznie do zadowolenia Boga. W przeciwnym razie porzucenie grzechu nie będzie uznane za skruchę, na przykład jeśli ktoś przestał marnować pieniądze lub pić alkohol z obawy o swój majątek, zdrowie lub z chęci pozbycia się ludzkiej krytyki.

Naprawienie grzechu popełnionego przeciwko Bogu przez lekkomyślność lub pod wpływem namiętności polega również na zwróceniu się do Niego ze szczerą skruchą. Wyrażenie żalu z powodu grzechu bezpośrednio po jego popełnieniu, zanim jego rdza wgryzła się w serce, przyczynia się do jego naprawienia. Bóg Najwyższy nakazuje:

﴿وَأِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾

Ła immaa janzagannaka minasz szjtaani nazgun fasta'iz billaah. Innahuu hułas samii'ul aliim.

A jeśli czujesz podszept szatana, to szukaj schronienia u Boga (sura *Fussilat*, Wyjaśnione, 41:36).

Co powinniśmy zrobić, jeśli popełniliśmy grzech? *Hadis* przekazany przez szlachetnego Abu Bakra (*ra*) mówi:

„Słyszałem następującą wypowiedź Wysłannika Boga (*saat*):

Jeśli sługa, popełniwszy jakiś grzech, wstanie, zrobi ablucję, wykona dwa rakaty modlitwy i poprosi Boga o przebaczenie, wówczas Wszechmogący z pewnością mu wybaczy”.

Po tym Prorok (*saat*) wyrecytował następujący ajat:

﴿وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا
لذُنُوبِهِمْ وَمَنْ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ
يَعْلَمُونَ﴾

Łallaziina iza fa'alu faahiszatan ał zalamuu anfusahum zakarullaaha fastagfaruu li zunuubihim. Ła man jagfiruz zunuuba illallah? Ła lam jusirruu alaa maa fa'aluu la hum ja'lamuun.

I dla tych, którzy popełniwszy jakiś grzeszny uczynek lub zło wobec samych siebie, gorliwie wzywają Boga i proszą Go o przebaczenie za swoje grzechy – któż bowiem wybacza grzechy, jak nie Bóg? – i nie pozostają świadomie przy tym, co uczynili (sura *Ali Imran*, Rodzina Imrana 3:135); (Abu Dawud, *Łitr*, 26/1521; Tirmizi, *Salat*, 181/406; *Tafsir*, 3/3006; Ahmad, I, 2).

Nasz Prorok (*saat*), będący Dumą Wszechświata, zostawił nam pouczenia i dał najlepszy przykład, jak wyrażać skrucę (*tałbę*) i prosić o przebaczenie (*istigfar*):

Czasem moje serce zakrywa zasłona. Dlatego proszę Boga o przebaczenie sto razy dziennie (Muslim, *Zikr*, 2702–42).

Zasłona zakrywająca serce Wysłannika Boga (*saat*) świadczyła o wysokim poziomie, jaki zajmował. Był w stałym, głębokim związku z Wszechmocnym Bogiem. Chociaż wszystkie jego przeszłe i przyszłe grzechy zostały mu przebaczone, pozostawał wdzięcznym sługą Boga i stale żałował za swoje przeszłe stany.

Osoba wyrażająca skruchę, zwracająca się do Boga o przebaczenie, powinna odsunąć swoją duszę i ciało od grzechów i nie trwać w ich popełnianiu. W ajacie czytany na początku *chutby* nasz Pan, władca Połegi, nakazuje:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحًا عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يُكَفِّرَ عَنْكُم سَيِّئَاتِكُمْ وَيُدْخِلَكُم جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ﴾

Jaa ajjuhal laziina aamanuu tuubuu ilallaahi tałban nasuuha: asaa rabbukum an jukaffira ankum sajjii'aatikum ła judchilakum džannaatin tadžrii min tahtihal anhaar.

O wy, którzy wierzyacie! Zwróćcie się do Boga ze szczerą skrucą! Być może, wasz Pan odpuści wam złe uczynki i wprowadzi was do Ogrodów, przez które płyną strumienie (sura *At-Tahriim*, *Zakazanie*, 66:8).

Drodzy muzułmanie!

Musimy znać wartość naszej wiary. Czy rozumiemy, jak majestatyczny i wspaniały jest nasz Pan? Obiecuje, że przebaczy nam i będzie nas kochał, jeśli przyznamy się do swoich grzechów i wyrazimy skruchę:

﴿إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ﴾

Innallaaha juhibbut tałtaabiina ła juhibbul muta tahhiriin.

Zaprawdę, Bóg miłuje tych, którzy nawracają się ku Niemu, i miłuje tych, którzy się oczyszczają (sura *Al-Bakara*, *Krowa*, 2:222). W ten sposób Pan pochwalił wierzących, którzy oczyszczają się duchowo poprzez wyrażenie skruchy (*tałba*) i utrzymują swoje ciało w czystości.

Co więcej, jest bardzo zadowolony ze skruchy wierzącego. Prorok (*saat*) wyjaśniał to na przykładzie:

«لَلَّهِ أَشَدُّ فَرَحًا بِتَوْبَةِ عَبْدِهِ حِينَ يَتُوبُ إِلَيْهِ، مِنْ أَحَدِكُمْ كَانَ عَلَىٰ رَاحِلَتِهِ بِأَرْضِ فَلَاةٍ، فَأَنْفَلَتْ مِنْهُ وَعَلَيْهَا طَعَامُهُ وَشِرَابُهُ، فَأَيْسَ مِنْهَا، فَأَتَى شَجَرَةً، فَاصْطَبَعَ فِي ظِلِّهَا، قَدْ أَيْسَ مِنْ رَاحِلَتِهِ، فَبَيْنَا هُوَ كَذَلِكَ إِذَا

هُوَ بِهَا قَائِمَةٌ عِنْدَهُ، فَأَخَذَ بِخِطَامِهَا، ثُمَّ قَالَ مِنْ شِدَّةِ الْفَرَحِ: (اللَّهُمَّ أَنْتَ عَبْدِي وَأَنَا رَبُّكَ)، أَخْطَأَ مِنْ شِدَّةِ الْفَرَحِ»

Llaahu aszaddu farahan bitaʿbati abdihi hiina jastuubu ilajhi, min aha-dikum kaana alaa raahilatihi bi'ardi falaatin, faanfalatat minhu la alajhaa ta'aamuhu la szaraabuhu, fa'ajisaminhaa, fa'ataa szadzatan, faadtadza'a fii zillihaa, kad ajisa min raahilatihi, fabajnaa huła kazalika iza huła bihaa kaa'imatan indahu, fa'achaza bichitaamihaa, summa kaala min sziddatil fa-rahii allaahumma ana abdii la anaa rabbuka, achta'a min sziddatil farah.

Abdullah ibn Mas'ud opowiadał: „Słyszałem, jak Wysłannik Boga głosił: *Zaprawdę, Bóg bardziej raduje się z pokajania się Swojego sługi, który zwraca się do Niego ze skrucą, bardziej niż ten z was, który [jechał] na wielbłądzie załadowanym zapasami żywności i wodą przez pustynię, gdzie nie ma żadnej roślinności i czyha wiele niebezpieczeństw. Po pewnym czasie mężczyzna położył się, aby odpocząć. Kiedy się obudził, zobaczył, że zwierzę uciekło wraz z całym zapasami. Szukał go wszędzie, lecz nie znalazł. Wreszcie, wyczerpany głodem, pragnieniem i zmęczeniem, zdecydował: »Wrócę do miejsca, gdzie zaginęło moje zwierzę i będę spać aż do śmierci«.* Gdy tam dotarł, włożył rękę pod głowę, zapragnął zasnąć i umrzeć. Usnął na chwilę, a gdy się obudził, zobaczył obok siebie wielbłąda z zapasami żywności i wodą. A potem powiedział [omyłkowo] z [ogarniającej go] radości: *»Boże, jesteś moim sługą, a ja Twoim Panem!«.* Radość Boga z powodu skruchy Jego sługi jest większa niż radość człowieka, który znalazł zagubione zwierzę wraz z zapasami żywności” (Buhari, *Da'lat* 4; Muslim, *Kitabu't-Tałba* (2747); Tirmizi, *Kijamat* 50, (2499, 2500).

Drodzy bracia i siostry!

Tałba jest wykonywana po niewierze lub po popełnieniu grzechu. *Tałba* osoby, która wyraża żal z powodu niewiary, jest zawsze przyjmowana. *Tałba* osoby okazującej żal za grzech jest również przyjmowana, jeśli zostanie wykonana szczerze. Szczera pokuta polega na tym, aby wierzący pozbył się krzywdy popełnionego grzechu. Jeśli ktoś nie powróci do swojego grzechu, będzie to potraktowane, jakby tego nie popełnił.

Nie trzeba dopuścić się grzechu, aby wykonać *tałbę* i *istigfar*. Człowiek, który pragnie wykonać *dua*, musi zacząć od *tałby* i *istigfaru*, aby się oczyścić. Prośby tych, którzy są czyści są bowiem przyjmowane szybciej.

Jak możemy przekonać się, czy jesteśmy szczerzy w okazywaniu skruchy? Jeśli po dokonaniu samooceny i pokucie porzucimy wszystkie złe uczynki, oznacza to, że jesteśmy na dobrej drodze. Ponadto, jeśli staramy się czynić dobre uczynki, będące przeciwieństwem tych złych, i przyozdobimy się pięknymi cechami, dowodzi to, że nastąpiła poprawa. Na przykład, jeśli jesteśmy aroganccy i zadufani w sobie, powinniśmy dążyć do pokory i uległości, jeśli płonie w nas nienawiść i zazdrość, musimy widzieć naszych braci ponad sobą, a przede wszystkim dostrzegać nasze niedostatki i starać się je naprawić. Wierzący jest lustrem wierzącego. Jeśli będziemy w nie patrzeć z negatywnym nastawieniem, wtedy dostrzeżemy zło, a jeśli spojrzymy pozytywnie, wówczas zobaczymy dobro.

Pierwszą skruchę za błąd okazali nasi przodkowie, prorok Adam i jego żona Hawwa (as):

﴿قَالَا رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾

Kaalaa rabbanaa zalamnaa anfusanaa: ła illam tagfir lanaa ła tarhamnaa lanakuu nanna minal chaasiriin.

Oni powiedzieli: „Panie nasz, my skrzywdziliśmy samych siebie. Jeśli Ty nie wybaczysz nam i nie okażesz nam Twego miłosierdzia, to my z pewnością poniesiemy stratę” (sura *Al-A'araaf*, Przegrody, 7:23).

Modlitwa ta jest przykładem zwrócenia się do Stwórcy dla wszystkich pokoleń wierzących aż do Dnia Sądu.

Szanowni muzułmanie!

Chcę zakończyć swoje kazanie dobrą nowiną od naszego Proroka (saat):

عَنْ أَبِي عُبَيْدَةَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «التَّائِبُ مِنَ الذَّنْبِ، كَمَنْ لَا ذَنْبَ لَهُ».

An abii ubajdata bni abdillaahi, an abiihi, kaala: rasuulullaahi sallallaahu alajhi ła sallaam: attaa'ibu minaz zanbi kaman laa zanba lah.

Kto żałuje za swoje grzechy, jest niczym ten, który tego grzechu nie popełnił! (Ibn Madża, Zuhd, 4250).

أَلَا إِنَّ أَحْسَنَ الْكَلَامِ وَأَبْلَغَ النِّظَامِ كَلَامُ اللَّهِ الْمَلِكِ الْعَزِيزِ الْعَلَّامِ

Alaa inna ahsanal kalaam ła ablagan nizaama kalamullaahil malikil azii-zil allam.

27. ISTIGFAR (PRZEBACZENIE)

Data - .20-

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿كَانُوا قَلِيلًا مِنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ * وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ﴾

صَدَقَ اللَّهُ الْعَظِيمُ

وَبَلَّغْنَا رَسُولَهُ الْكَرِيمَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ:

«وَاللَّهِ إِنِّي لَأَسْتَغْفِرُ اللَّهَ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ فِي الْيَوْمِ أَكْثَرَ مِنْ سَبْعِينَ مَرَّةً»

صَدَقَ رَسُولُ اللَّهِ فِي مَا قَالَ أَوْ كَمَا قَالَ.

A'uuzu billaahi minasz szajtaanir radziim

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Kaanuu kaliilan minal lajlimala jahdza'uuna * Ea bia'ashaara hum jasta-gfuruun.*

Sadakallaahul aziim

Ea ballaganaa rasuuluhul kariimu sallallaahu alajhi ta sallaama, fakaala: tallaaahi innii laastagfirullaaha ta atuubu ilajhi fil jatmi aksara min sab'iina marratan. Sadaka rasuulullaahi fii maa kaala at kamaa kaala.

Ea ballaganaa rasuuluhul kariimu sallallaahu alajhi ta sallaam, fakaala: tallaaahi innii astagfirullaaha ta atuubu ilajhi fil jatmi aksara min sab'iina marratan. Sadaka rasuulullaahi fii maa kaala at kamaa kaala.

Drodzy bracia i siostry!

Dzisiejsza *chutba* poświęcona będzie modlitwie o przebaczenie – *istigfar*.

Istigfar rozpoczyna się od *tałby*, czyli wyrażenia żalu z powodu grzesznego czynu popełnionego przez sługę w zapomnieniu Boga lub z powodu nieostrożności wobec Niego. Ten żal oznacza świadomość błędnej drogi, skrucę w sercu zwróconym do Boga i stanowiącą decyzję niepopelniania podobnego czynu.

Istigfar – to prośby o przebaczenie płynące z serca. Niezwłocznie po popełnieniu grzechu, dopóki jego rdza nie wgrzyła się w nasze serce, musimy zwrócić się do Boga z prośbą o przebaczenie naszych błędów i grzechów. Tutaj jest bardzo ważna szczerość. *Istigfar* – to nie tylko słowa, ale stan duszy. Wypowiadając *astagfirullaah*, czyli „proszę Boga o przebaczenie”, należy tym słowom nadać głębokie znaczenie, będąc w stanie żalu i skruchy za przewinienie.

Pobożna Rabiatul Adajija mówiła o *istigfarze*, który wymawia się językiem, ale o którym serce nic nie wie:

Nasz istigfar potrzebuje jeszcze więcej istigfaru.

Istigfar zajmuje ważne miejsce w oczyszczeniu duszy. Szczera modlitwa o przebaczenie ratuje człowieka od brudu grzechu, który zanieczyszcza jego serce.

Wysłannik Boga (*saal*) pozostawił jasną instrukcję dotyczącą oczyszczania serca skalanego grzechem poprzez *istigfar*:

Jeśli sługa Boga popełnia grzech, wtedy na jego sercu pojawia się czarna plama, a jeśli zaprzestaje grzeszyć, prosi o przebaczenie i okazuje skrucę, wówczas serce się oczyszcza. Jeśli tego nie zrobi i powróci do grzechu, to czarne plamy będą się powiększać i ostatecznie pokryją całe serce (At-Tirmizi, At-Nasai, Ibn Madża).

Ponieważ grzechy czynią serce duchowo ślepym i głuchym, aby przywrócić wrażliwość i postrzeganie prawdy, należy zwrócić się do szczerych modlitw i *istigfaru*. Nasz Pan nakazuje nam wykonywać *istigfar* jeszcze przed poranną modlitwą, w godzinach przed świtem, rozpoczynając dzień, aby modlitwą o przebaczenie jak filtrem usunąć brud, który w ciągu dnia osiadł w naszej duszy, gdyż „ważniejsze jest wyeliminowanie tego, co szkodliwe, niż zdobycie pożytecznego”. Oznacza to, że eli-

minacja zła ma pierwszeństwo przed przyciąganiem dobra i musi zostać przeprowadzona w pierwszej kolejności.

Począwszy od proroków, wszyscy prawi ludzie zwracali się do Boga Wszechmogącego z prośbą o przebaczenie i w biedzie, i w dobrobycie, i w smutku, i w radości. Ponieważ nawet prorocy popełniali błędy (*zalla*), nie można wyobrazić sobie żadnego sługi, który nie potrzebowałby *dua* i *istigfar*.

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ:
«وَاللَّهِ إِنِّي لَأَسْتَغْفِرُ اللَّهَ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ فِي الْيَوْمِ أَكْثَرَ مِنْ سَبْعِينَ مَرَّةً».

An abii hurajrata kaala: sami'tu rasuulallaahi sallaallaahu alajhi la salla-ama jakuulu: lallaahi innii laastagfirullaaha la atuubu ilajhi fil jałmi: aksara min sab'iina marratan.

Zaprawdę, przysięgam na Boga, proszę Go o przebaczenie i wyrażam skruchę ponad siedemdziesiąt razy dziennie (Buchari, Daalat), 3).

Nawet Prorok (*saal*), o którym w surze *Al-Fath*, Zwycięstwo, powiedziano, że zostały mu przebaczone wszystkie przeszłe i przyszłe grzechy, i którego serce było bezgranicznym oceanem miłosierdzia dla wszystkich stworzeń, zdając sobie sprawę, że nie może być w pełni wdzięczny Bogu Najwyższemu, drżał z uczucia słabości i znikomości wobec Wszechmogącego Stwórcy. Z tego powodu zawsze uważał swoje działania za niewystarczające i coraz bardziej zwiększał akty czci. Za każdym też razem wykonywał *tałbę* i *istigfar*.

Czasami moje serce zakrywa zasłona, więc proszę Boga o przebaczenie sto razy dziennie (Muslim, Zikr, 41; Abu Dawud, Ęitr, 26).

Oczywiście *tałba* i *istigfar* naszego Proroka (*saal*) były wykonywane nie z powodu błędów i niedociągnięć, lecz z jednej strony stanowiły wyraz obawy o niewystarczającą wdzięczność Panu, z drugiej zaś wynikały z chęci osiągnięcia zadowolenia Boga i jeszcze większego zbliżenia się do Niego. Przecież nasz Prorok (*saal*), będąc w ciągłym rozwoju duchowym, wykonywał *istigfar* za swoje poprzednie stany. Było to odzwierciedleniem jego stanu duchowego. Możliwe jest również, że Prorok (*saal*), posłany jako miłosierdzie dla wszystkich światów, chciał w ten sposób nauczyć nas prawdziwej skruchy, która podtrzymuje żywą więź między sługą i Bogiem i jest środkiem zbliżenia się do Pana.

Drodzy wierzący!

Bóg Wszechmogący wyznaczył człowiekowi granice i nakazał mu ich przestrzegać. Jednak człowiek ma wewnętrzne pragnienie naruszenia tych granic, poddając się swojemu *nafsowi*. A potem wspomina Boga i mówi: „Cóż ja uczyniłem?!”.

Musimy rozbudzić w sobie wrażliwość na grzech. Bezgrzeszność jest stanem, który trudno sobie wyobrazić. Jednak powstrzymywanie się od grzechu stanowi obowiązek człowieka w jego relacji z Bogiem.

Musimy nauczyć się nie szukać usprawiedliwień dla naszych grzechów i nie uważać ich za nieistotne. Nie wolno nam przyzwyczajać się do naszych grzechów i zapominać o ustalonych granicach oraz o Tym, który je ustanowił. Nie powinniśmy ustalać własnych zasad zamiast istniejących i nieuważnie podchodzić do zaleceń, które nas dotyczą. Jeśli naruszyliśmy prawa Boga w stosunku do nas, Jego sług, to musimy przywrócić je, wykonując *tałbę* i *istigfar*, które są pierwszym krokiem w kierunku zbliżenia się do Stwórcy.

Wysłannik Boga (*saat*) powiedział:

Temu, który nieustannie będzie wypowiadać istigfar, Bóg Wszechmogący wskaże wyjście z wszelkich kłopotów i drogę wyzwolenia od wszelkiego smutku, i da mu udział, o jakim nawet nie marzył (Abu Dawud, *Ėitr*, 26/1518; Ibn Madża, *Adab*, 57; zob. Ahmad, I, 248; Hakim, IV, 291/7677).

Bóg Wszechmogący zesłał mi dwie gwarancje [ochrony] mojej wspólnoty przed ogniem piekielnym. Pierwsza z nich:

Bóg jednak nie ześle na nich kary, gdy jesteście pośród nich.

﴿وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ﴾

Ėa maa kaanallaahi liju'azzibahum ĩa anta fiihim.

I Bóg nie będzie ich karał, gdy oni proszą o przebaczenie (sura *Al-Anfaal*, *Zdobycz*, 8:33).

﴿وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ﴾

Ėa maa kaanallaahu mu'azzibahum ĩa hum jastagfiruun.

Kiedy opuszczę was, zabezpieczeniem wam [przed gniewem Boga] będzie prośba o przebaczenie [istigfar] aż do Dnia Sądu (Tirmizi, 8/3082).

Oznacza to, że dopóki w społeczeństwie są prawi ludzie, którzy okazują skruchę i proszą o przebaczenie, Bóg Najwyższy nie ześle na to społeczeństwo straszliwej kary.

Drodzy muzulmanie!

Najlepszą prośbą o przebaczenie, jaką przekazał nam Prorok (*saat*), jest *dua*, które nosi nazwę *sajjidul istigfar*:

Najlepsza prośba o przebaczenie jest wtedy, gdy sługa wypowiada:

«اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ، وَأَنَا عَلَى عَهْدِكَ
وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ، أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ
وَأَبُوءُ بِذَنْبِي، فَاغْفِرْ لِي فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ».

Allaahumma anta rabbii laa ilaha illaa anta, chalaktanii la anaa abduka, la anaa alaa ahdika la la'dika maa astata'tu, a'uuzu bika min szarri maa sana'tu, abuu'ulaka bi ni'matika alajja la a'buu'u bizanbii, faagfir lii fa'innahu laa jagfiruz zunuuba illaa ant.

O Boże, mój Panie, oprócz Ciebie nie ma żadnego bóstwa godnego czci. Stworzyłeś mnie i jestem Twoim sługą, i będę wierny obietnicy i umowie z Tobą, dopóki starczy mi sił. Uciekam się pod Twoją ochronę przed złem, które uczynilem, doceniam miłosierdzie, jakie mi okazałeś, i wyznaję swój grzech. Przebacz mi, bo naprawdę nikt oprócz Ciebie nie odpuszcza grzechów!

Kontynuując swoją wypowiedź, Wysłannik Boga (*saat*) powiedział: *Ktokolwiek wypowie te słowa w ciągu dnia z przekonaniem o tym, co mówi i umrze tego samego dnia przed wieczorem, będzie wśród mieszkańców Raju, i ten, kto wypowie te słowa w nocy z przekonaniem o tym, co mówi, i umrze tej samej nocy, zanim nadejdzie poranek, okaże się wśród mieszkańców Raju*" (Buchari, *Daalat*, 2, 16; Abu Dawud, *Adab*, 100–101).

Niewątpliwie to *dua* o przebaczenie grzechów odzwierciedla szczere prośby sługi do swego Pana i posiada piękno oraz doskonałość godne nazwy *sajjidul istigfar* (pan modlitwy o przebaczenie). Kończąca *hadis* dobra nowina o Raju wnosi w dusze dławiące się pod ciężarem grzechów świeżość nadziei, dosłownie jak powiew bryzy przed świtem.

Wierzący, tak jak prosi za siebie, może prosić o przebaczenie dla rodziców, bliskich i innych wierzących, zarówno żywych, jak i zmarłych. W Świętym Koranie jest powiedziane:

﴿رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ﴾

Rabbanag fir lii ła liłaalidajja ła lil mu'miniina jałma jakuumul hisaab.

O Panie nasz, przebac mi i moim rodzicom, i wszystkim wierzącym w Dniu, gdy dokona się rozliczenie (sura *Ibraahiim*, *Abraham*, 14:41). Ta modlitwa proroka Ibrahima (*as*) jest dla nas doskonałym przykładem.

Dua i *istigfar* są jednymi z głównych środków oczyszczenia serca. Ten święty ajat wskazuje na znaczenie *dua* w oczyszczaniu serca z duchowych nieczystości:

Ci, którzy przyszli po nich [muhadzirowie i ansarowie], mówią: „Panie nasz, przebac nam i naszym braciom, którzy wyprzedzili nas w wierze! Nie wprowadzaj do naszych serc urazy do tych, którzy uwierzyli. Panie nasz! Ty przecież jesteś Współczujący, Miłosiściwy!” (sura *Al-Haszr*, *Wygnanie*, 59:10).

﴿تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ﴾

Tatadzaafaa džunuubuhum anil madaadz'i jud'uunarabbahum chałfan ła tama'aa: ła mimmaa razknaajum junfikuun.

Ich boki zrywają się z posłań i oni wyzywają swego Pana w lęku oraz nadziei i rozdają z zaopatrzenia, którym ich obdarzyliśmy. I nie wie żadna dusza, jakie radości dla ich oczu ukryte są jako nagroda za ich czyny (sura *As-Sadzda*, *Pokłon*, 32:17–18).

Pora wykonywania *istigfar*.

﴿كَأَنَّا قَلِيلًا مِّنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ * وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ﴾

Kaanuu kaliilam minal lajli maa jahdza'uun; ła bil ashaari hum jastagfiruun.

Oni niewiele po nocy sypiali i o świecie prosili o przebaczenie
(sura Az-Zaarijaat, Rozpraszające, 51:17–18).

W następujących dwóch ajatach wymienione są cechy prawdziwie wierzących:

﴿الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّنَا آمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ﴾
﴿الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْقَانِتِينَ وَالْمُنْفِقِينَ وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ﴾

Allaziina jakuuluuna rabbanaa innanaa aamannaa fagfir lanaa zunuba-naa la kinaa azaaban naar. Assaabiriina las saadikiina tal kaanitiina tal mun-fikiina tal mustagfiriina bil ashaar.

[...] tych, którzy mówią: „Panie nasz! My wierzymy! Przebacz nam nasze grzechy i ocal nas od męki ognia”; tych, którzy są cierpliwi i prawdomówni, bogobojni i rozdający, którzy wczesnym rankiem proszą o przebaczenie” (sura Ali Imran, Rodzina Imrana, 3:16–17).

Z ajatu wynika, że *istigfar* oznacza nieustanne działanie i jest stałą cechą muzułmanów, zatem należy uczynić z niego codzienną czynność.

Podobnie jak po czasie *suhuru* następuje świt i rozprasza ciemność, tak *istigfar* w porze przedświtu oczyszcza serce z ciemności grzechów i otacza atmosferą miłosierdzia oraz przebaczenia.

Wysłannik Boga (*saat*), ukazując istotę tych ajatów, przekazuje dobrą nowinę tym, którzy zrozumieli wartość czasu przed świtem i wykorzystali go:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «يَنْزِلُ رَبُّنَا تَبَارَكَ وَتَعَالَى كُلَّ لَيْلَةٍ إِلَى السَّمَاءِ الدُّنْيَا حِينَ يَبْقَى ثُلُثُ اللَّيْلِ الْآخِرِ يَقُولُ: مَنْ يَدْعُونِي، فَأَسْتَجِيبَ لَهُ مَنْ يَسْأَلُنِي فَأُعْطِيَهُ، مَنْ يَسْتَغْفِرُنِي فَأَغْفِرَ لَهُ».

An abii hurajrata rabijallaahu anhu: anna rasuulallaaha sallallaahu alajhi la sallaam kaala: janzilu rabbuna tabaaraka la ta'aalaa lajlatin ilas samaa'id dunjaa hiina jabka sulusul lajlil aachiru jakuulu: man jad'uunii, fa'astadziiba lahu man jas'alunii fa'u'tijahi jastagfirunii fa'astagfira lah.

Nasz Pan [nakazuje aniołom] zstępować do niższych części nieba każdej nocy, w ostatniej trzeciej jej części. [Przekazują od Boga]: „Wasz Bóg powiedział: »Czy jest ktoś, kto zwraca się do Mnie z dua? Przyjmę to dua. Czy jest ktoś, kto zwraca się do Mnie z potrzebą? Zaspokoję ją. Czy jest ktoś, kto prosi Mnie o przebaczenie? Przebaczę mu«” (Buchari, Taḥid, 35; Taḥaḏẓud, 14; Daʿaḥat, 13; Muslim, Musafirin, 168).

Potrzebujemy *dua* o przebaczenie od naszych braci w wierze i naszych potomków po naszej śmierci. Wysłannik Boga (*saat*) po pogrzebie pewnej osoby stanął obok grobu i powiedział:

Proście Boga, aby przebaczył waszemu bratu i dodał mu siły (podczas odpowiedzi). Zaprawdę, jest teraz przesłuchiwany (Abu Dawud, Dżanazis, 67–69/3221).

Wysłannik Boga (*saat*) powiedział:

Bóg Najwyższy podwyższy stopień Swego pobożnego sługi w Raju. Ten zapyta:

– O mój Panie, skąd przysły do mnie te (dary i miłosierdzie). Z jakiego powodu?

Bóg Najwyższy odpowie mu:

– Z powodu istigfaru, o który prosi dla ciebie [pobożne] dziecko [które zostało po tobie] (Ahmad, II, 509; Ibn Madża, Adab, 1).

Wykonujmy *istigfar* za przeszłe pokolenia, aby nasi potomkowie robili to za nas.

Wartość *istigfaru* opisana jest w następującym *hadisie*:

Kto, idąc spać, trzy razy powie: „Astagfirullahul azim allazi la ilaha illa huḥal hajjūl kajjumu ḥa atubu ilajhi [Proszę o przebaczenie Boga Wszechmocnego, poza którym nie ma boga, zawsze Żywego, Wiecznego i okazuję skruchę przed Nim]”, uzyska przebaczenie, nawet jeśli jego grzechów będzie więcej niż kropel w morzu (Tirmizi, Daʿaḥat, 17).

Jeśli będziesz trwać w małych grzechach, one nie pozostaną małe. Jeśli okażesz skruchę za duże grzechy, one nie pozostaną duże (Dajlami).

Z nadzieją na życie wolne od grzechów i szczęście w *achirze*, niech ten piątek będzie dla was wszystkich dniem błogosławionym.

أَلَا إِنَّ أَحْسَنَ الْكَلَامِ وَأَبْلَغَ النِّظَامِ كَلَامُ اللَّهِ الْمَلِكِ الْعَزِيزِ الْعَلَّامِ

*Alaa ina ahsanal kalaami ta ablagan nizaami kalaamullaahil malikil azii-
zil allaam.*

28. DUSZA I JEJ ISTOTA

Data -.- .20-

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا * فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا *
قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا * وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا﴾

صَدَقَ اللَّهُ الْعَظِيمُ

وَبَلَّغَنَا رَسُولُهُ الْكَرِيمُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ:

«الْمُجَاهِدُ مَنْ جَاهَدَ نَفْسَهُ»

صَدَقَ رَسُولُ اللَّهِ فِي مَا قَالَ أَوْ كَمَا قَالَ.

A'uuzu billaahi minasz szajtaanir radziim

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*La nafsini la maa sallahaa * Fa'alhamahaa fudzuurahaa la taklaahaa **
*Kad aflaha man zakkahaa * La kad chaaba man dassaahaa.*

Sadakallaahul aziim

La ballaganaa rasuuluhul kariimu sallallaahu alajhi la sallaam, fakaala:

Almudzaahidu man dzaahada nafsah.

Sadaka rasuulullaahi fii maa kaala al kamaa kaala.

Drodzy bracia i siostry!

Dzisiaj porozmawiamy o duszy (*nafsie*).

Pragnę rozpocząć kazanie od *hadisu* Wysłannika Boga (*saat*), przekazanego przez Abu Hurajrę (*ra*), w którym opisane są sztuczki i oszustwa kierującego nami *nafsu*:

Kiedy Bóg stworzył Raj, nakazał aniołowi Dżibrilowi: „Idź i popatrz na niego”. Anioł poszedł, popatrzył, potem wrócił i powiedział: „Przysięgam na Twoją Potęgę, każdy, kto usłyszy o jego wspaniałościach, będzie się starał trafić do niego”. Następnie Bóg polecił otoczyć Raj rzeczami, których nie lubi *nafs* i nakazał: „O Dżibrilu! Podejdź do Raju i popatrz na niego teraz!”. Dżibril (*as*) ponownie spojrział i powiedział: „Przysięgam na Twoją Potęgę, obawiam się, że nikt tu nie będzie mógł wejść”. Kiedy Bóg stworzył Piekło, nakazał aniołowi Dżibrilowi: „Idź i popatrz na nie”. Anioł popatrzył na Piekło i powiedział: „Przysięgam na Twoją Potęgę, nikt, kto o nim usłyszy, nie będzie chciał tam być”. Następnie Bóg polecił otoczyć Piekło rzeczami, które lubi *nafs* i nakazał: „Teraz wróć i popatrz jeszcze raz”. Dżibril popatrzył i po powrocie powiedział: „O mój Panie! Przysięgam na Twoją Potęgę, obawiam się, że nie zostanie już nikt, kto do niego nie trafi” (Abu Dawud, *Sunna*, 21022/4744; Tirmizi, *Dżannat*, 21).

«لَمَّا خَلَقَ اللَّهُ الْجَنَّةَ قَالَ لِجِبْرِيلَ: اذْهَبْ فَانْظُرْ إِلَيْهَا، فَذَهَبَ فَانْظَرَ إِلَيْهَا، ثُمَّ جَاءَ، فَقَالَ: أَيُّ رَبِّ وَعِزَّتِكَ لَا يَسْمَعُ بِهَا أَحَدٌ إِلَّا دَخَلَهَا. ثُمَّ حَفَّهَا بِالْمَكَارِهِ، ثُمَّ قَالَ: يَا جِبْرِيلُ اذْهَبْ فَانْظُرْ إِلَيْهَا، فَذَهَبَ فَانْظَرَ إِلَيْهَا، ثُمَّ جَاءَ فَقَالَ: أَيُّ رَبِّ وَعِزَّتِكَ لَقَدْ خَشِيتُ أَنْ لَا يَدْخُلَهَا أَحَدٌ. فَلَمَّا خَلَقَ اللَّهُ النَّارَ قَالَ: يَا جِبْرِيلُ اذْهَبْ فَانْظُرْ إِلَيْهَا، فَذَهَبَ فَانْظَرَ إِلَيْهَا، ثُمَّ جَاءَ فَقَالَ: أَيُّ رَبِّ وَعِزَّتِكَ لَا يَسْمَعُ بِهَا أَحَدٌ فَيَدْخُلَهَا. فَحَفَّهَا بِالشَّهَوَاتِ، ثُمَّ قَالَ: يَا جِبْرِيلُ اذْهَبْ فَانْظُرْ إِلَيْهَا، فَذَهَبَ فَانْظَرَ إِلَيْهَا، ثُمَّ جَاءَ فَقَالَ: أَيُّ رَبِّ وَعِزَّتِكَ لَقَدْ خَشِيتُ أَنْ لَا يَبْقَى أَحَدٌ إِلَّا دَخَلَهَا»

Lamaa chalakallaahul džannati kaala lidżibriila: izhab faanzur ilajhaa, fazahaba fanzara ilajhaa, summa džaa'a, fakaala: aj rabbi ta izzatika laa ja-sma'u bihaa ahadun illaa dachalahaa. Summa haffahaa bil makaarihi, summa kaala: jaa džibriilu izhab faanzur ilajhaa, fazahaba fanzara ilajhaa, summa

džaa'a fakaala: jaa rabbi ła izzatika lakad chasziitu an laa jadchulahaah ahaad. Falammaa chalakallaahun naara kaala: jaa džibriilu izhab faanzur ilajhaa, fazahaba ilajhaa, summa džaa'a fakaala: aj rabbi ła izzatika laa jasma'u bihaa ahaadun fajad chuluhaa. Fahaffahaah bi aszszahalaati, summa kaala: jaa džibriilu izhab faanzur ilajhaa, fazahaba fanzara ilajhaa, summa džaa'a fakaala: aj rabbi ła izzatika lakad chasziitu an laa jabkaa ahaadun illaa dachalahaah.

Drodzy muzułmanie!

Bóg Najwyższy wielokrotnie przysięga nam w Koranie w sprawie tego, co ma prawdziwą wartość. Powinniśmy zrozumieć, jak ważne jest oczyszczenie *nafsu*, skoro Wszechmogący siedem razy przysięgł na Swoją Wielkość i powiedział:

Na duszę i na Tego, który ją ukształtował i tchnął w nią występnosć i prawosć. Powiedzie się temu, kto ją oczyści, poniesie zaś stratę ten, kto ją zaniedba (sura *Asz-Szams*, *Słońce*, 91:7–10).

W Świętym Koranie Bóg nie przysięgał siedem razy w żadnej innej sprawie niż oczyszczenie duszy. Ta prawda pokazuje, jak ważne i konieczne jest oczyszczenie *nafsu* dla zbawienia człowieka w obu światach.

Jak mówią święte ajaty, z jednej strony w duszę ludzką wpisane są namiętności i grzeszność, a z drugiej strony – bojaźń Boża. Oznacza to, że z jednej strony znajduje się *nafs*, który ciągnie do złego, z drugiej strony – *ruh*, dążący do niebiańskich wyżyn.

Bóg Najwyższy uczynił *nafs* próbą dla ludzi. Jest to przeszkoda, która, jeśli nie zostanie pokonana, sprawi, że serce będzie ślepe na wzniosłe prawdy. A osoba ślepa na prawdę uzna swój duchowy upadek za szczęście.

Nafs zwykle skłania człowieka do zła, ale ma też pozytywne cechy. Odpowiedzialnością człowieka jest oczyszczenie go ze wszystkiego, co złe, poprzez edukację duchową i uwolnienie tej pięknej i cennej rzeczy, która jest w nim ukryta.

Oznacza to, że oczyszczenie *nafsu* stanowi subtelny procesem edukacyjny, oparty na pewnych zasadach ustanowionych przez proroków.

Bóg Wszechmogący z powodu Swojej miłości wysłał do nas proroków i zesłał Święte Księgi, ale obdarzył nas *nafsem*. I uczynił warunkiem naszej próby na tym świecie, abyśmy mieli możliwość kształtowania go poprzez naszą wolę. Na tej podstawie zostaniemy nagrodzeni lub ukarani.

Drodzy wierzący!

Kolejnym kusicielem, który podżega nas do złego i niegodnego, jest szatan. Szatan odetchnął z ulgą aż do Dnia Sądu i poprzysiągł Bogu, że będzie nas oszukiwał i sprowadzał na złą drogę. Bądźmy czujni!

﴿قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ﴾ * قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ *
إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ﴾

Kaala rabbi fa anzirnii ilaa jałmi jub'asuun. Kaala fa innaka minal munza-riin. Ilaa jałmil łaktil ma'luum.

[Iblis] Powiedział: „Panie mój, daj mi zwłokę do Dnia, w którym oni będą wskrzeszeni”. Bóg powiedział: „Bądź wśród tych, którym została dana zwłoka aż do Dnia czasu oznaczonego” (sura *Al-Hidżr, Kamienna*, 15:36–38).

Wiemy, jak nasi przodkowie, prorok Adam i jego żona Hawwa, zostali poddani próbie w Raju za namową szatana i *nafsu*. Takie same warunki istnieją na tym świecie. A główną podstawą próby są nakazy i zakazy religijne.

Bądźmy ostrożni, gdyż na tym świecie jest więcej niż jedno zakazane drzewo: władza, pieniądze, miłosne namiętności, bogactwo, luksus, dzieci, majątek itd.

Aby nasz *nafs* nie zatracił się w tak wielu pokusach, Stwórca, który jest dla nas bardziej Miłosierny niż my sami, wysłał do nas proroków w celu wskazania, za czym mamy podążać. Nasz Stwórca zna lepiej nasze mocne i słabe strony. Chwała niech będzie Bogu, który nie pozostawił nas samych na tym świecie wobec intryg szatana.

﴿لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْ أَنْفُسِهِمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ﴾

Lakad mannallaahu alal mu'miniina iz ba'asa fihih rasuulul min anfasihum jatluu alajhim aajaatihii ła juzakkiihim ła ju'allimu humul kitaaba łal hikmata ła in kaanuu min kablu la fii dalaalim mubiin.

Bóg okazał wierzącym wielką życzliwość, kiedy zesłał między nich Wysłannika spośród nich samych. On objaśnia im Jego znaki, oczyszcza ich i naucza Pisma i mądrości, wcześniej bowiem byli w błędzie oczywistym (sura Ali Imran, Rodzina Imrana, 3:164).

Drodzy bracia i siostry!

Nasi przodkowie wpadli w pułapkę Iblisa. Ulegając jego pokusom i podążając za swoim *nafsem*, zjedli w Raju zakazany owoc. Nie zapominajmy o tym:

Hej, szatanie, który oszukałeś moich przodków w Raju! Za pozwoleniem Boga nie możesz mnie oszukać. Wierzący nie może być ugryziony dwa razy z tej samej nory! Mój Pan ostrzegł, że będziesz pokazywać zło jako piękno i podburzać nas. Aby nie dać się zwieść, będę oczyszczać swój nafs. Stanę się szczerym sługą Boga, zrobię ci wstyd i sprawię radość swojemu Panu. I bez tego wiesz, że nie możesz wyrządzić krzywdy wybranym sługom.

﴿قَالَ رَبِّ بِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَلَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ
إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ﴾ *

Kaala rabbi bimaa agłajtanii ła uzajjinanna lahum fil ardi ła la ugłijan nahum adźma'iin. Illaa ibaadaka minhumul muchlasiin.

On [Iblis] powiedział: „Panie mój, ponieważ wprowadziłeś mnie w zbłądzenie, ja upiększę im to, co jest na ziemi, i sprowadzę ich wszystkich w zbłądzenie, oprócz tych, którzy są Twymi szczerymi sługami” (sura Al-Hidżr, Kamienna, 15:39–40).

Mądrość naszej próby polega na tym, że Bóg Wszechmogący obdarzył nas przeciwstawnymi właściwościami – zarówno wzniosłymi, jak i niskimi. Jeśli odkrywamy w sobie wrodzone wysokie cechy duchowe, będziemy w stanie osiągnąć poziom wyższy niż aniołowie, którzy są całkowicie bezgrzeszni i czyści:

﴿لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ﴾

Lakad chalaknal insaana fii ahsani takłiim.

My stworzyliśmy człowieka w najlepszej postaci (sura At-Tiin, Drzewo figowe, 95:4).

﴿وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا﴾

Ła lakad karramnaa banii aadama ła hamalnaahum fil barri ła bahri ła razaknaahum minat tajjibaati ła faddalnaahum alaa kasiirim mimman chalaknaa tafdiilaa.

My zaszczyciliśmy synów Adama, prowadziliśmy ich na łądzie i morzu i daliśmy im zaopatrzenie dobre i czyste. My wyróżniliśmy ich wyjątkowo ponad większość tych, których stworzyliśmy (sura *Al-Israa*, *Podróż nocna*, 17:70).

Jeśli nie będziemy dążyć do ujawnienia doskonałych cech naszej duszy, to w efekcie podążania za namiętnościami *nafsu*, ryzykujemy popadnięcie w stan niższy niż zwierzęta. Rodzaj takich ludzi opisany jest w ajatach:

﴿ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ﴾

Summa radadnaahu asfala saafilin.

[...] potem zaś uczyniliśmy go najniższym spośród niskich (sura *At-Tiin*, *Drzewo figowe*, 95:5).

﴿إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا﴾

In hum illaa kal an'aami bal hum adallu sabiilaa.

Oni są niczym bydło, a nawet jeszcze bardziej zeszli z drogi (sura *Al-Furkaan*, *Rozróżnienie*, 25:44).

Szanowni wierzący!

Istnieją różne stopnie *nafsu*. Jednym z nich jest *nafs ammara*, o którym wspomniano w ajacie:

Ja nie uniewinniam mej duszy, dusza bowiem jest podatna na zło [...] (sura *Jusuf*, *Józef*, 12:53).

﴿وَمَا أُبَرِّئُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾

La maa ubarri'u nafsii: innan nafs la ammaaratum bissuu'i illaa maa ra-hima rabbi: inna rabbi gafuurur rahiim.

Nafs ammara oznacza *nafs* skłonny ku cielesnej naturze, kierujący namiętnościami i przyjemnościami, nakłaniający serce nie do wzniosłych, ale do niskich celów, nawołujący i nakazujący popełnianie czynów nagannych i grzesznych; siła natury podpowiadająca, że słuszne jest nieporzucanie złych uczynków, lecz popełnianie ich¹⁸⁸. Inna definicja: jest to *nafs* wzywający człowieka na zgubną ścieżkę, pomagający wrogowi, ulegający namiętnościom i rozpuście, obwiniany o wszelkiego rodzaju zło (Kuszajri, *Ar-Rusala*, s. 152).

Drodzy bracia i siostry!

Bądźcie uważni i nie zapominajcie, że przyszedliśmy na ten świat, aby zostać poddani próbie! Grubiański *nafs*, nieoczyszczony ze złych cech poprzez duchową edukację, oddala nas od naszego Pana. Jeśli *nafs ammara* pozostanie bez kontroli, to będzie nieustannie narażał nas na krzywdę i nieszczęścia.

Osoba, która posiada stopień *nafs ammara*, nie czyni dobra, nie wystrzega się zła i denerwuje się dopiero wtedy, gdy jej zło zostanie ujawnione. Jednak wyrażany żal nie wpływa na jej postępowanie. *Nafs* tego typu jest nadmiernie przywiązany do swoich namiętności. Aby rozwinąć i wzmocnić w sobie pozytywne cechy, człowiek musi nauczyć się powstrzymywać niepohamowane pragnienia *nafsu* i zmniejszać ilość przemijających przyjemności.

Drugi stopień *nafsu* wspomniany w Świętym Koranie:

﴿وَلَا أَفْسِسُ بِالنَّفْسِ الْوَأَمَةِ﴾

La laa uksimu bin nafsil la'llaama.

[...] i przysięgam na duszę, która czyni sobie wyrzuty! (sura *Al-Kijaama*, *Zmartwychwstanie*, 75:2).

Nafs la'llama – oskarżający *nafs*, częściowo oświecony światłem serca i w pewnym stopniu obudzony. To *nafs* obwiniający swojego pana o po-

188. Dżurdżani, *Ta'rifat*, s. 313; Kaszani, *Mu'dżamuistilahatis sufijja*, s. 115; *Słownik tasawwufa*, s. 558; *Dżebiedżioglu*, tamże, s. 473; Bałtadżi *Dżahit*, *Słownik tasawwufa*, s. 129; Elif Naszrijat, 1981, Stambuł.

pełnianie złych czynów. *Nafs*, który otrzymał cechę *laʿlāma*, oczyściwszy się z egoistycznych pokus i rozpoczynając przechodzenie do poziomu *it-minan* (zadowolenia), popełniając błąd, wie, że najlepiej do tego nie wracać.

Właściciele *nafsu laʿlāma* mają jedną osobliwość – czują wewnętrzny opór przed porzuceniem grzechu.

Jest to przebiegły *nafs*, który czasem zachęca człowieka do czynienia złych i grzesznych rzeczy, a czasem do tego zmusza. Potrafi po mistrzowsku przedstawić rzeczy dobre, słuszne i przynoszące zadowolenie jako złe, a niegodne i grzeszne – jako dobre i piękne. Jest pomocnikiem szatana, który oszukuje człowieka za pomocą jego *nafsu* i wyrządza mu krzywdę.

Sekretem sukcesu w świecie prób jest oddanie *nafsu* na służbę *ruhowi*, czyli pozbyć się nagannych cech i upiększyć doskonałą moralnością, aby żyć zgodne z obietnicą daną przez nasze dusze w świecie dusz.

O słowie, które daliśmy w świecie dusz, zostało powiedziane w ajacie:

﴿وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَى شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ﴾

Ła iz achaza rabbuka mim banii aadama min zuhuurihim zurrijjatahum ła aszhağahum alaa anfusihim: alastu bi rabbikum? Kaaluu balaa szahidnaa! An takuuluu jałmał kijaamati kunnaa an haazaa gaafilin.

I oto twój Pan wziął potomstwo z łędźwi synów Adama, aby dali świadectwo samym sobie: „Czyż Ja nie jestem waszym Panem?”. Oni powiedzieli: „Tak, poświadczamy”, abyście nie mówili w Dniu Zmartwychwstania: „Nie byliśmy tego świadomi” (sura *Al-A'araaf*, Przegrody, 7:172).

Bracia i siostry!

Istnieją pewne metody kształcenia *nafsu* i osiągnięcia doskonałości ducha. Należą do nich dodatkowe modlitwy oraz *zikr*, które zapewniają duchową karmę i podnoszą *ruh*. Sens oczyszczenia naszych serc polega na podporządkowaniu *nafsu* nakazom ducha.

Na tej drodze *nafs* przechodzi kolejne stopnie: *nafs ammara*, *nafs la'lama*, *nafs mulhama*, *nafs mutma'inna*, *nafs radijja*, *nafs mardijja*, *nafs safijja*. Prawdziwym sukcesem jest stopniowe przechodzenie tych przemian, które są wpisane w naszą naturę. Dlatego powinniśmy przygotować się na stopniowe pokonywanie zasłon *nafsa* jako do programu edukacyjnego przez całe życie. Mówi się: **I czcij twego Pana, aż przyjdzie do ciebie pewność!** (sura *Al-Hidżr*, *Kamienna*, 15:99).

﴿وَاَعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ﴾

Ła'bud rabbaka hattaa ja'tijakal jakiin.

Jeśli będziemy przestrzegać tej przestrogi przez całe życie, to z woli Boga przejdziemy przez każdy z tych etapów i osiągniemy cudowny koniec, jaki opisany został w surze *Al-Fadżr*, *Jutrzenka*:

O ty, duszo uspokojona, wróć do swego Pana zadowolona, z Jego zadowoleniem (sura *Al-Fadżr*, *Jutrzenka*, 89:27-28).

﴿يَا أَيُّهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ * ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً﴾

Jaa ajjatuhan nafsul mutma'innah, irdzi'ii ilaa rabbiki raadijatam mardijjah.

Jak pięknie powiedział imam Gazzali o istocie *nafsu*, porównując go do narowistego konia!

Nafs pozbawiony duchowej edukacji jest niczym narowisty koń. Zamiast dowieźć jeźdźca we właściwe miejsce, zabije go, wrzucając w przepaść. Jeśli koń będzie właściwie wyszkolony i odpowiednio okiełznany, bezpiecznie przewiezie swojego jeźdźcę nawet po najbardziej niebezpiecznych drogach.

Dlatego *nafs* jest środkiem zdolnym wynieść człowieka na najbardziej zaszczytne miejsce wśród stworzeń i przeciwnie – sprowadzić go poniżej wszystkich najniższych. Podobnie jak kij o dwóch końcach, może być środkiem prowadzącym do dobra, jeśli jest wykształcony, lub środkiem prowadzącym do zła, jeśli nie jest wykształcony. *Nafs* – to wierzchowiec *ruha*. Jeśli ktoś poluzuje wodze i zaufa mu, niewątpliwie zginie. Ale jeśli ktoś zechce go zabić (jak to ma miejsce w niektórych religiach Indii), wówczas pozostanie bez wierzchowca na drodze prawdy. Dlatego korzystaj ze swojego wierzchowca, trzymając wodze!

Drodzy wierzący!

Nie zapominajmy, że „prawdziwym *mudżahedinem* jest ten, który prowadzi *dżihad* ze swoim *nafsem*” (Tirmizi, *Dżihad*, 2).

«المُجَاهِدُ مَنْ جَاهَدَ نَفْسَهُ»

Almudżaahidu man dżaahadu nafsah.

Po powrocie z tak trudnej wyprawy na Tabuk, Prorok (*saal*) oznajmił:

Teraz wracamy z małego dżihadu do dużego.

Ten *hadis* wskazuje na trudności w walce z *nafsem*.

Zasady wychowania Wysłannika Boga (*saal*) opierały się głównie na nieprzejednanej walce z *nafsem*. Szlachetni towarzysze, którzy przeszli edukację Proroka (*saal*), pozbyli się grubiaństwa i dzikości, wzniesli do poziomu ludzi doskonałych, tworząc wzorcową społeczność.

Aby pokonać przeszkody *nafsu* i stać się doskonałymi ludźmi, musimy całym sercem podporządkować się Wysłannikowi Boga (*saal*), wypełniając jego *sunnę* i stosując się do jego zaleceń.

Kto zdołał pokonać przeszkody *nafsu*, stał się bliskim sługą Boga i doskonałym wierzącym. Chcę przytoczyć pewien pouczający dialog, który miał miejsce pomiędzy prawym Dawudem Ta’i i jego uczniem. Któregoś dnia uczeń, który służył szejkowi Dawudowi Ta’i, powiedział:

– *Przygotowałem trochę mięsa, może masz ochotę?*

W odpowiedzi na milczenie nauczyciela przyniósł mięso i postawił przed nim. Patrząc na nie, Dawud Ta’i zapytał:

– *Jakie masz wieści od takich a takich sierot?*

Uczeń westchnął, wyrażając w ten sposób, że ich sytuacja nie jest zbyt dobra i powiedział:

– *Takie, jakie już znasz, mistrzu!*

Ten wielki prawy człowiek powiedział:

– *W takim razie weź to mięso i zanieś im!*

Jednak uczeń, który szczerze chciał, aby nauczyciel zjadł przygotowany posiłek, sprzeciwił się:

– Nauczycielu, ty również dawno już nie jadłeś mięsa!

Dawud Ta’i nie przyjął jedzenia i powiedział:

– Synu! Jeśli zjem to mięso, to po pewnym czasie zostanie wydalone, a jeśli zjedzą je sieroty, wtedy dotrzą do Al-Arsza, żeby pozostać w świecie wiecznym!

Są to wielkie dusze, którym udało się przezwyciężyć przemijające pragnienia *nafsu*. One zrozumiały, że bez wykazania się gorliwością i troską o spokój, szczęście i pomyślność innych, nie da się osiągnąć własnego zbawienia. Z tego powodu czują się odpowiedzialne za społeczeństwo. Robią zakupy w sklepach, w których jest mało kupujących, martwią się o potrzeby sierot, opiekują się ludźmi samotnymi i borykającymi się z problemami, są tam, gdzie pojawia się smutek. Starają się zdobyć wieczne błogosławieństwa, poświęcając dobra tego świata.

Nie zapominajmy, że wszyscy pochodzimy od Boga i do Niego powrócimy. Prawdziwą zagładą na tym świecie jest beztroska wobec Boga, uwielbianie pragnień *nafsu* i zdobywanie dla niego wszystkich dóbr. A prawdziwym szczęściem jest posmakowanie zbliżenia się do Boga, oczyszczenie *nafsu* i usunięcie zasłony nieostrożności, zanim przyjdzie do nas śmierć. Będzie to najważniejszy powód otrzymania Bożego miłosierdzia i bliskości z Najwyższym Panem w życiu wiecznym.

29. SURA AL-FATIHA – WPROWADZENIE DO ŚWIĘTEGO KORANU

Data -.- .20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: أَمَرَنِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ أُنَادِيَ
أَنَّهُ، لَا صَلَاةَ إِلَّا بِقِرَاءَةِ فَاتِحَةِ الْكِتَابِ، فَمَا زَادَ.

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Alhamdu lillaahi rabbil aalamiin.

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

An abii hurajrata kaala: amaranii rasuulullaahi sallallaahualajhi la sallaam an unaadija annahu, laa salaata illaa bikira'ati faatihatil kitaabi, famaazaaad.

Drodzy bracia i siostry!

Sura *Al-Fatiha* została objawiona naszemu Prorokowi (*saał*) w Mekce. Jest to pierwsza, otwierająca sura Świętego Koranu, składająca się z siedmiu ajatów.

Pewnego razu Wysłannik Boga (*saał*), zwracając się do towarzysza Abu Saida ibn Mualla (*ra*), powiedział: *Przed opuszczeniem meczetu dam znać o największej surze Koranu. Po zakończeniu modlitwy powiedział mu: Jest to sura Al-Fatiha, która składa się z siedmiu ajatów i jest wielokrotnie powtarzana w modlitwach*¹⁸⁹.

189. Buchari, *Tafsir*, (*Fatiha*), 1.

Ze względu na swoje znaczenie i pozycję w Koranie została nazwana Matką Koranu. Abu Hurajra (*ra*) przekazał: *Wysłannik Boga (saat) powiedział mi, abym oznajmił, że nie ma modlitwy bez recytacji sury Al-Fatiha i czegoś innego z Koranu*¹⁹⁰, dlatego recytowanie sury Al-Fatiha w każdym rakaacie modlitwy jest obowiązkowe. Bez tego modlitwa nie zostanie uznana za ważną.

Sura Al-Fatiha jest modlitwą i tajemnym zwróceniem się do Boga, dającym pokój sercu i wzmacniającym wiarę muzułmanina.

Sura zaczyna się od słów: *Bismillaahir rahmaanir rahiim* (W imię Boga Miłosiernego, Miłościwego), jak każda dobra i sprawiedliwa rzecz, którą zaczyna czynić wierzący w Boga i Dzień Sądu. Znaczenie kolejnych ajatów zawiera się w utwierdzeniu jedynobóstwa, skierowaniu wierzących na prostą drogę prowadzącą do szczęścia w życiu wiecznym, ostrzeżeniu o karze dla tych, którzy nie uwierzyli, i tych, którzy są wśród zagubionych oraz zasługujących na gniew Pana światów.

Droży muzułmanie!

Zwróćmy uwagę na ajaty tej najważniejszej sury i spróbujmy zrozumieć jej głębokie znaczenie.

1. بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillaahir rahmaanir rahiim (W imię Boga Miłosiernego, Miłościwego).

2. الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

Alhamdu lillahi rabbil aalamiin (Chwała Bogu, Panu światów. Wszelka chwała należy się tylko Bogu, Stwórcy i Panu światów wszystkich stworzeń).

3. الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Arrahmaanir rahiim (Miłosiernemu, Miłościwemu. Miłosiernemu dla wszystkich stworzeń na tym świecie i Miłościwemu tylko dla tych, którzy wierzą w Dzień Sądu).

190. Sunan Abu Dawud, *Księga modlitwy*, 820.

4. مَالِكِ يَوْمَ الدِّينِ

Maaliki jałmid diin (Władcy Dnia Sądu. W Dniu Sądu Ostatecznego ludzie otrzymają zapłatę za swoje dobre i złe uczynki. Tego dnia wszystkie Boże stworzenia ujrzą wyraźnie doskonałość Władzy, Sprawiedliwości i Mądrości Boga. Stracą wszystkie tytuły i pozycje, jakie posiadali w życiu ziemskim. Królowie i poddani, ciemniźcyiele i uciskani – wszyscy będą równi przed Jego Sądem, ulegli wobec Jego Wielkości i pokorni wobec Jego Potęgi. Będą czekać na Jego werdykt, pragnąć Jego nagrody i bać się Jego kary).

5. إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

Ijjaaka na'buduu ła ijjaaka nasta'iin (Tylko Ciebie czcimy i tylko u Ciebie szukamy pomocy. Słowo „czcić” tylko częściowo oddaje znaczenie czasownika *abada*, który pochodzi od słowa *abd* (sługa). Znaczenie czasownika *abada*, to „podporządkować się”. Ibn Kasir powiedział: „Czczenie Jego [Boga] – to posłuszeństwo wobec Niego, które wyraża się w wykonywaniu tego, co On nakazał, i porzuceniu tego, czego zabronił”).

6. اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

Ihdinas siraatal mustakiim (Prowadź nas drogą prostą. Oznacza to: wskaż nam drogę prostą, skieruj nas na nią i pomóż nam nią podążać. Ta jasna droga prowadzi do Boga i kończy się w Raju, a mogą nią kroczyć tylko ci, którzy poznają prawdę i podążają nią w życiu. To oznacza również: przywiedź nas ku prostej drodze i prowadź po niej. Pierwsze zakłada przejście na islam i wyrzeczenie się wszelkich innych wierzeń. Drugie – poznanie zasad religii i stosowanie ich w swoim życiu. Ta modlitwa jest jedną z najbardziej przydatnych, głębokich i wszechstronnych modlitw w islamie. Bóg zobowiązał ludzi, aby wzywali Go tymi słowami w każdym *rakacie* modlitwy, ponieważ wszyscy potrzebujemy Jego pomocy).

7. صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ

غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

Siraatal laziina an'amta alajhim gajril magduubi alajhim la laad daaliin (Drogą tych, którym błogosławiś, a nie tych, którzy zasłużyli na Twój gniew, i nie tych, którzy błędzą. Droga prosta – to droga proroków, posłańców, tych, którzy zginęli za wiarę, i prawowiernych, którzy zostali pobłogosławieni przez Boga Wszechmogącego. Nie jest to droga tych, których dosięgnął gniew Boga, ponieważ zobaczyli prawdę, ale odwrócili się od niej, podobnie jak żydzi i im podobni. I nie jest to droga błędzących, którzy odwrócili się od prawdy z powodu swojej ignorancji i zbłądzenia, jak chrześcijanie i im podobni).

Sura *Al-Fatiha* jest najcenniejszą surą Koranu, ponieważ porusza główne zasady naszej religii. Prorok Muhammad (*saal*) nazwał ją największą surą Świętej Księgi, ponieważ leczy choroby duszy i ciała.

W jednym z *hadisów* jest przekazane, że przywódca pewnego plemienia został użądłony przez skorpiona. Jeden z towarzyszy Proroka (*saal*) przeczytał mu *Al-Fatihę* i po użądleniu nie pozostał żaden ślad. Kiedy Prorok (*saal*) się o tym dowiedział, zapytał: „Skąd wiedziałeś, że ona [sura *Al-Fatiha*] służy do leczenia [rukja]?”. Prorok (*saal*) pochwalił go i nakazał, aby podarowane przez wodza plemienia stado owiec podzielić pomiędzy wszystkich towarzyszy i jedną z nich dać jemu¹⁹¹.

Podaje się również, że w czasach Proroka (*saal*) wuj Charidża ibn Salt at-Tamimi przybył do wioski, gdzie żył szaleniec, którego trzymano na łańcuchu. Rodzina chorego zwróciła się do niego: „Czy masz lekarstwo, które pomoże wyleczyć tego szaleńca? Powiedziano nam, że Prorok (*saal*) przyniósł ze sobą dobro”. Wuj Charidża przez trzy dni czytał mu *Al-Fatihę* i ten mężczyzna wyzdrowiał, on zaś otrzymał w nagrodę setkę owiec. Wrócił do Wysłannika Boga (*saal*) i opowiedział, co się stało. Prorok (*saal*) poinformował o dopuszczeniu tych owiec do spożycia, ponieważ w przeciwieństwie do osób, które jedzą to, co otrzymali za zakazane leczenie, Charidża uzdrowił chorego dozwolonym sposobem¹⁹².

Drodzy muzułmanie!

Dołóżmy starań, aby móc czytać, rozumieć święty Koran i żyć zgodnie z naszą Świętą Księgą, która rozpoczyna się surą *Al-Fatiha*. Zapraszamy do meczetu na lekcje nauczania Koranu, a także *Podstaw wiedzy religijnej* i *Życia Proroka Muhammada (saal)*. Przychodźcie sami i zabierajcie ze sobą swoje dzieci i bliskich.

191. Sunan At-Tirmizi, *hadis* nr 2063.

192. Sunan Abu Dawud, *Księżka o uzdrowieniu*, *hadis* nr 3885.

Obyśmy wszyscy znaleźli się wśród tych szczęśliwych sług, którym Bóg udzielił łaski odnalezienia prostej drogi i podążania nią aż do ostatniego tchnienia, umrzeć w *imanie*, zasłużyć na Jego zadowolenie i przebaczenie i wejść do ogrodów Raju wraz z Jego prawymi sługami! Amiin!

30. ŚWIĘTOWANIE NOCY MIRADŻ

Data -.- .20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ
الْأَقْصَا الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Subhaanal lazii asraa bi abdihi lajlam minal masdzidil haraami ilal mas-
dzidil aksallazii baaraknaa haallahuu li nurijahuu min aajaatinaa: innahuu
hułas samii'ul basiir.*

Drodzy bracia i siostry!

Lajlatul isra łal miradż – to noc cudownego przeniesienia Proroka Muhammada (*saal*) z Mekki do *Masdzidul Aksa* w Jerozolimie i jego wstąpienie do nieba na poziom, o którym nie mają wiedzy ani aniołowie, ani dżinny, ani ludzie. Cudowne wniebowstąpienie jest Bożym darem dla naszego Proroka (*saal*), miłosierdziem udzielonym przez Boga po serii trudnych doświadczeń, mieszczącym się w granicach boskich wymiarów, które są poza granicami ludzkiego postrzegania. Ta trwająca zaledwie kilka chwil podróż, podczas której nie zdążyła wypłynąć woda z przewróconego dzbana, zawierała w sobie życia miliardów ludzi, a oczom ukazało się mnóstwo różnych obrazów. To wydarzenie znane jest jako *lajlatul isra łal miradż*. W Koranie o cudownym wniebowstąpieniu Proroka Muhammada (*saal*) Bóg powiedział:

**Chwała Temu, który przeniósł Swego sługę nocą ze Świętego Meczetu do Meczetu Dalekiego, którego otoczenie pobłogosławi-
liśmy, aby pokazać mu niektóre z Naszych znaków! Zaprawdę, On
jest Słyszący, Widzący!** (sura *Al-Israa*, *Podróż nocna*, 17:1).

Drodzy muzulmanie!

Kiedy Wysłannik Boga (*saat*) odpoczywał w pobliżu Kaaby, będąc w stanie między jawą a snem, nagle pojawił się przed nim anioł Dżibril (*as*) i przeciął mu klatkę piersiową. Bez krwi i bólu wyjął serce z piersi Proroka (*saat*), obmył je trzykrotnie w złotej misie, a następnie napełnił mądrością i wiarą. Potem przywrócił serce na pierwotne miejsce, ścisnął klatkę piersiową i serce zaczęło bić. Następnie przyprowadzono Prorokowi (*saat*) białe zwierzę zwane Al-Burak, mniejsze od muła, ale większe od osła. Mogło ono jednym skokiem osiągnąć cel, który widziały jego oczy. W towarzystwie Dżibrila (*as*) Prorok (*saat*) przeniósł się do Jerozolimy do meczetu Al-Aksa. Wysłannik Boga (*saat*) wykonał tam dwa *rakaty* razem ze wszystkimi prorokami, będąc imamem w tej modlitwie.

Później wzniesli się do Pierwszego Nieba. Kiedy otworzyły się bramy nieba, ujrzeni proroka Adama (*as*), który pozdrowił Proroka Muhammada (*saat*) i poprosił Boga o dobro dla niego. Potem wstąpili do Drugiego Nieba. Tam spotkali proroka Isę (*as*) syna Marjam oraz Jahję ibn Zakariję (*as*), w Trzecim natomiast ujrzeni proroka Jusufa (*as*), któremu dano połowę piękna świata, w Czwartym – proroka Idrisa (*as*), w Piątym – proroka Haruna (*as*), w Szóstym – proroka Musę (*as*), w Siódmym – proroka Ibrahima (*as*). Następnie Wysłannik Boga (*as*) wraz z Dżibrilem dotarli do miejsca *Sidratul Muntaha* – granicy, której nikt nie może przekroczyć. Nawet żaden anioł nie śmie naruszyć tej linii. Dżibril zatrzymał się i powiedział: „Na tym kończy się mój stopień. O Ulubieńcu Boga, jeśli zrobisz jeszcze jeden krok, spłoniesz”.

Dalej Prorok (*saat*) ruszył sam. Przed nim rozsunęły się zasłony i ujrzano mnóstwo tajemnic oraz znaków Stwórcy. Zobaczył wielkość i piękno Boga. I Wszechmogący zwrócił się do niego, mówiąc bez pośrednika i okazując mu szacunek.

Drodzy wierzący!

Podczas wniebowstąpienia Prorokowi (*saat*) ukazał się Raj z jego przyjemnościami oraz Piekło z jego udrękami. Przekazano mu ostatnie ajaty sury *Al-Bakara*, *Krowa*, i nakazano wykonywanie pięciokrotnej modlitwy przez jego wspólnotę.

Bracia i siostry!

Przyjmuje się, że *Miradż* Proroka Muhammada (*saat*) do Wszechmogącego Pana miał miejsce 27. dnia miesiąca *radżab*.

Niewątpliwie wniebowstąpienie jest wyjątkowym zaszczytem, jaki został przyznany przez Boga jedynie Prorokowi Muhammadowi (*saal*). Noc, podczas której był pobłogosławiony tym niezwykłym zaszczytem, stała się jedną z najwspanialszych nocy w historii tego świata.

Islam ma swoje własne zasady podejścia do wydarzeń historycznych i religijnych. Ani Koran, ani *sunna* nie nakazują nam upamiętniać minionych wydarzeń, bez względu na to, jak mogą być znaczące. W islamie przepisane są tylko dwa coroczne święta: *Id al-Fitr* (Święto Przerwania Postu, *Ramadan Bajram*) i *Id al-Adha* (Święto Ofiarowania, *Kurban Bajram*). Obydwa mają określoną datę oraz ustalone nabożeństwa i rytuały.

Jeśli chodzi o wielkie osiągnięcia poprzednich pokoleń, pamięć o nich nie powinna ograniczać się do jednego dnia lub jednej nocy. O ich dokonaniach należy pamiętać codziennie, podążając za ich naukami i przykładem.

Szanowni wierzący!

Obchodzenie dwudziestej siódmej nocy miesiąca *radżab* jako Nocy Wniebowstąpienia (nocy *Miradż*) nie opiera się ani na *sunnie*, ani na działaniach szlachetnych towarzyszy i dlatego nie jest *sunną*. Nie ma ona takiego znaczenia jak Noc Przeznaczenia (*Lajlat al-Kadr*) ani jak *Lajlat al-Baraat*, na których szczególne zalety wskazują Koran i *sunna*.

Wśród uczonych istnieją rozbieżności odnośnie daty tego wydarzenia, co oznacza, że tej konkretnej nocy nie należy odprawiać żadnych specjalnych modlitw. Jeśli chce się spędzić ją na modlitwie, można recytować Koran, wykonywać dodatkowe *namazy*, *zikry*, *dua* itp. Jednak nie należy tego robić z przekonaniem, że za wykonanie *ibadatu* tej nocy będzie jakaś specjalna nagroda (*Fatawa Mahmudija*, 3/283–285, *Farukijja*), (*Muzułmańskie miesiące*, 49–63, *Maarif*).

Bóg wszakże wie najlepiej.

31. ZAKAT (PODATEK)

Data -.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

تَأْتِي الْإِبِلُ عَلَى صَاحِبِهَا ، عَلَى خَيْرِ مَا كَانَتْ ، إِذَا هُوَ لَمْ يُعْطِ فِيهَا حَقَّهَا ، تَطَوُّهُ بِأَخْفَافِهَا ، وَتَأْتِي الْغَنَمُ عَلَى صَاحِبِهَا عَلَى خَيْرِ مَا كَانَتْ ، إِذَا لَمْ يُعْطِ فِيهَا حَقَّهَا ، تَطَوُّهُ بِأَظْلَافِهَا ، وَتَنْطَحُهُ بِقُرُونِهَا

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Ja ajuhan naasu antumul fukaraa'u ilallaah: Eallaahu hułal ganijjul ha-miid.

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ła sallaam:

Ta'til ibilu alaa saahibihaa, alaa chajri maa kaanat, izaal hułal lam ju'ti fii-haa hakkahaa, tata'łuhu bi'achfaafihaa, ła ta'til ganamu alaa saahibihaa alaa chajri maa kaanat, izaal lam ju'ti fiihaa hakkahaa, tata'łuhu bi'azlaafihaa, ła tantahuu bikuruunihaa.

Drodzy bracia i siostry!

Według islamu dobra materialne nie są własnością ani pojedynczego człowieka, ani społeczeństwa. Wszystko na świecie należy do Boga Wszechmogącego. Człowiek cieszy się dobrami materialnymi jedynie przez pewien czas. W Koranie Bóg Najwyższy nakazuje:

O ludzie! Wy potrzebujecie Boga, a Bóg jest Samowystarczalny, Wychwalany!¹⁹³

Wierzący musi ostrożnie korzystać z dobrodziejstw, jakie zostały mu dane przez Stwórcę, gdyż któregoś dnia z pewnością będzie o nie zapytany. W Koranie poinformowano:

Potem będziecie tego Dnia zapytani o szczęśliwość¹⁹⁴.

Drodzy muzułmanie!

Zakat, będący jednym z sześciu filarów islamu, zasadniczo służy jako wyraz wdzięczności Bogu za otrzymane dobra. Jest to roczny obowiązkowy podatek w islamie, który musi płacić każdy zamożny, prawnie zdolny muzułmanin z jego majątku i dochodów.

Przyjmij jałmużnę z ich majątku, aby go oczyścić i uświęcić. I módl się za nimi, gdyż twoja modlitwa jest dla nich uspokojeniem. Zaprawdę, Bóg jest Słyszący, Wiedzący! (sura *At-Tałba*, *Skrucha*, 9:103).

Zalecenie dawania *zakatu* niesie za sobą wiele korzyści.

Bóg Wszechmogący obdarzył ludzi różnymi zdolnościami, dlatego społeczeństwo pod względem dóbr materialnych składa się z ludzi na różnych poziomach drabiny społecznej. W Koranie jest nakazane:

Oddprawiajcie modlitwy, płacie podatek, czcijcie wraz z oddającymi część (sura *Al-Bakara*, *Krowa*, 2:43).

Jedzcie z ich owoców, gdy dojrzeją i dawajcie potrzebującym, co im należne w dniu zbiorów [...] (sura *Al-An'aam*, *Trzody*, 6:141).

Oznacza to, że zamożnym nakazuje się oddawać tę część majątku, która jest przeznaczona dla biednych, co posłuży równemu podziałowi dóbr pomiędzy ludźmi o różnych dochodach.

Drodzy wierzący!

Mądrość, jaka zawiera się w płaceniu *zakatu* przez zamożnych wierzących, można wyjaśnić w następujący sposób: po pierwsze, *zakat* jednoczy bogatych i biednych, ponieważ bogaci zaznają radości ze swojej hojności, a biedni doświadczą uczucia miłości i wdzięczności wobec bogatych, nie pozostawiając miejsca na zazdrość.

193. Sura *Faatir*, *Stwórca*, 35:15.

194. Sura *At-Takaasur*, *Pomnażanie*, 102:8.

Po drugie, osoba, która nie jest w stanie zarobić na własne utrzymanie, dzięki *zakatowi* zyskuje szansę na prowadzenie pełnowartościowego stylu życia. *Zakat* chroni także społeczeństwo przed biedą, a państwo przed słabością (finansową). Wysłannik Boga (*saat*) głosił: *Biada bogaczom w Dniu Sądu, którzy nie pomagali biednym! Biedni ludzie będą mówić: „O Panie! Bogacze potraktowali nas niesprawiedliwie, pozbawiając nas tego, co Ty nam dałeś!”*. Bóg rozkaże: „Przysięgam na Moją moc, że przybliżę was do Siebie, a ich oddalę ode Mnie!”. Po tych słowach Prorok (*saat*) wyrecytował następujący ajat: **[...] i tymi, w których majątku uznane jest prawo dla proszącego i pokrzywdzonego**¹⁹⁵.

Po trzecie, *zakat* chroni przed skąpstwem, czyni człowieka szczodrym i dobrym, a także zwiększa poczucie współodczuwania.

Po czwarte, *zakat* stanowi formę wyrażenia Bogu wdzięczności za otrzymane dobra. Wypłata *zaksatu* nie zmniejsza majątku, a wręcz przeciwnie, fundusze zwiększają się, a do domu spływa obfitość i błogosławieństwo Pana. W Koranie jest powiedziane:

I pamiętajcie, jak wasz Pan obwieścił: „Jeśli będziecie wdzięczni, to Ja dam wam więcej” [...] (sura *Ibraahiim*, *Abraham*, 14:7).

Płacenie *zaksatu* jest niczym przycinanie nadmiernych pędów na drzewach owocowych. Jeśli ich się nie przytnie, nie będzie można używać dobrych zbiorów.

Drodzy bracia i siostry w islamie!

Tych, którzy odmawiają przeznaczenia funduszy na *zakat*, Bóg Wszechmogący ostrzega przed karą:

O wy, którzy wierzyacie! Wielu z uczonych w piśmie i mnichów przejada bezużytecznie majątki ludzi i sprowadza ich z drogi Boga. A tym, którzy zbierają złoto i srebro i nie rozdają tego na drodze Boga, przekaz [Muhammadzie] wieść o karze bolesnej, w Dniu, gdy będzie to [złoto i srebro] rozpalone w ogniu Piekła i będą tym napiętnowane ich czoła, ich boki i grzbiety [i będzie im powiedziane]: „To jest to, coście zgromadzili dla samych siebie. Spróbujcie zatem tego, coście zgromadzili!” (sura *At-Tauba*, *Skrucha*, 9:34–35).

195. Al-Hajjami, *Madżmauz zawaid*, 3/62; sura *Ma'aaridż*, *Stopnie*, 70:24-25.

Wysłannik Boga przekazywał: *Jeśli ktoś nie zacznie wypłacać zakatu z majątku, który dał mu Bóg, to w Dniu Sądu majątek ten pojawi się w postaci pełzającego węża, mającego zamiast oczu dwie czarne plamy. Ten wąż owinie się wokół jego szyi, złapie go za szczęki i zasyczy: „Jestem twoim bogactwem, jestem twoimi zgromadzonymi funduszami”.* Następnie Prorok (saat) wyrecytował ten ajat: **Niech ci, którzy skąpią z tego, co otrzymali od Boga z Jego łaski, nie myślą, że jest to dla nich dobre. Nie, to jest dla nich gorsze. To, czego skąpili, w Dniu Zmartwychwstania będzie dla nich obrożą okręconą wokół szyi. Do Boga należy dziedzictwo niebios i ziemi. Bóg jest dobrze obeznany ze wszystkim, co czynicie**¹⁹⁶.

Prorok (saat) głosił także:

[W Dniu Zmartwychwstania] wielbłądy przyjdą do swego właściciela w najlepszej postaci, jaką miały [na tym świecie] i jeśli nie płacił za nie należności, to będą go deptać swoimi kopytami, i owce przyjdą do swego właściciela w najlepszej postaci, jaką miały [na tym świecie], i jeśli nie płacił za nie należności, zaczną go deptać swoimi kopytami i bóść swoimi rogami.

Szanowni muzułmanie!

Ważne jest także, aby *zakat* był przekazywany tym, którym się należy. Pomoc naprawdę potrzebującym to czyn niezwykle szlachetny i społecznie ważny. Dlatego należy rozwinąć w sobie wrażliwość, dzięki której można rozpoznać po twarzach tych, którzy są w trudnej sytuacji finansowej, bowiem stanowi to ważne przykazanie Boga:

To jest dla ubogich, którzy poświęcili się na drodze Boga i nie mogą wędrować po ziemi [iść lub jechać dokądkolwiek] [z powodu braku pieniędzy, słabego zdrowia, ran, okaleczeń itp.]. Głupiec sądzi z powodu ich skromności, że są pozbawieni pragnień. Ty zaś rozpoznasz ich po ich znamionach: oni nie proszą ludzi natrętnie. I cokolwiek dobrego dajecie, to bądźcie pewni, że Bóg już o tym wie (sura *Al-Bakara*, Krowa, 2:273).

Szczęśliwi są wierzący [...] którzy dają podatek¹⁹⁷.

196. Buchari, *Zakat*, 7; *Tafsiru sura*, 3/14; Ibn Madża, *Zakat*, 2; Malik, *Muwatta*, *Zakat*, 22; Ahmad ibn Hanbal, 2/255; p. *Koran*, sura *Ali Imraan*, Rodzina Imrana, 3:180.

197. Sura *Al-Mu'minuun*, Wierzący, 23:1, 4.

W istocie dostarczenie *zaksatu* i jałmużny do potrzebującego odbiorcy zależy od źródła dochodu lub sposobu jego zdobycia. Innymi słowy miejsce przeznaczenia *zaksatu* i jałmużny stanowi swego rodzaju lustro, które odzwierciedla stopień czystości zarobków.

Chociaż na pierwszy rzut oka ten akt czci wykonuje się za pomocą środków materialnych, w rzeczywistości jest wyrazem wewnętrznego piękna, godności i duchowej dojrzałości wierzącego.

O Boże, nie pozwól nam nigdy zapomnieć o tym, kto jest prawdziwym Właścicielem wszystkich dóbr, i że w danym nam majątku biedni ludzie mają swoją część, która im się prawnie należy. Boże, uczyn nas jednymi z tych, którzy ofiarowują swoje środki na Twojej drodze, wyrażając za nie wdzięczność i dążąc jedynie do Twojego zadowolenia. Amiin!

32. RAMADAN I POST

Data --. 20-

اعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

صدق الله العظيم وبلغنا رسوله النبي الكريم عَنْ كَعْبِ بْنِ عُجْرَةَ، قَالَ:

قال النبي صلى الله عليه وسلم

«احْضَرُوا الْمُنْبَرَ» فَحَضَرْنَا فَلَمَّا ارْتَقَى دَرَجَةً قَالَ: «آمِينَ» ، فَلَمَّا ارْتَقَى الدَّرَجَةَ الثَّانِيَةَ قَالَ: «آمِينَ» فَلَمَّا ارْتَقَى الدَّرَجَةَ الثَّالِثَةَ قَالَ: «آمِينَ» ، فَلَمَّا نَزَلَ قُلْنَا: يَا رَسُولَ اللَّهِ لَقَدْ سَمِعْنَا مِنْكَ الْيَوْمَ شَيْئًا مَا كُنَّا نَسْمَعُهُ ، قَالَ: « إِنَّ جِبْرِيلَ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَرَضَ لِي فَقَالَ: بُعْدًا لِمَنْ أَدْرَكَ رَمَضَانَ فَلَمْ يَغْفِرْ لَهُ قُلْتُ: آمِينَ، فَلَمَّا رَقِيتُ الثَّانِيَةَ قَالَ: بُعْدًا لِمَنْ ذُكِرَتْ عِنْدَهُ فَلَمْ يُصَلِّ عَلَيْكَ قُلْتُ: آمِينَ، فَلَمَّا رَقِيتُ الثَّالِثَةَ قَالَ: بُعْدًا لِمَنْ أَدْرَكَ أَبَوَاهُ الْكَبِيرَ عِنْدَهُ أَوْ أَحَدَهُمَا فَلَمْ يُدْخِلَاهُ الْجَنَّةَ قُلْتُ: آمِينَ

صدق رسول الله فيما قال أو كما قال

A'uuzu billaahi minasz szajtaanir radžiimi

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Jaa ajjuhal laziina aamanu kutiba alajkumus sijaamu kamaa kutiba alal laziina min kablikum la'allakum tattakuun.

Sadakallaahul aziim la balaganaa rasuulullahul nabil kariimi an ka'bi bin udžra, kaala:

kaalal nabii sallallaahu alajhi ła sallaam:

Ahdarul minbara fahadarnaa falammar takaa daradžatan faala: aamiina, falammar takad daradžatas saanijati kaala: aamiina, falammar takad dara-džatas saalisata kaala: aamiina, falammaa nazala kulnaa: jaa rasuulullaahi lakad sami'naa minkal jałma szaj'an maa kunnaa nasma'uhu kaala: inna dži-briila alajhis salaatu łas salaamu arada lii fakaala: bu'dan liman adraka rama-daana falam jagfar lahu kultu: aamiina, falammaa rakiitus saanijata kaala: bu'dan liman zukirtu indahu falam jusalli alajka kultu, aamiina, falammaa ra-kituus saalisata kaala: bu'dan liman adraka abataahul kibara indahu ał aha-duhumaa falam judchilaahul džannata kultu: aamiina, sadaka rasuulullaahu fiimaa kaala ał kamaa kaal.

Drodzy bracia i siostry!

Chwała niech będzie Bogu Najwyższemu, który dał nam możliwość świętowania błogosławionego *ramadanu*, miesiąca zdobywania duchowego dostatku! Niech nasz Pan poprzez nasze posty i uwielbienie w tym miesiącu doprowadzi nas do otrzymania satysfakcji duchowych, gdy oddalamy się od przyjemności przemijających.

Trzymanie postu oznacza powstrzymanie swoich pragnień. Sens postu w naszej religii – to „oddawanie czci z intencją, oznaczające powstrzymanie się od jedzenia i picia oraz zbliżenia intymnego od świtu do zachodu słońca”. Post jest przestrzegany jedynie w celu wypełnienia nakazu Boga.

Post, ucząc nas cierpliwości, siły woli i powściągliwości pragnień, doskonali naszą moralność. Ten akt czci stanowi tarczę chroniącą honor i godność człowieka.

Post nie tylko wzmacnia takie piękne cechy, jak cierpliwość, wytrwałość, zadowolenie z małych rzeczy, satysfakcję ze swojej pozycji, ale także przypomina nam o wartości posiadanych dóbr. Post, skłaniający

do refleksji nad sytuacją osób potrzebujących, uwrażliwia nasze serca i pobudza do współczucia i miłosierdzia. Post odświeża uczucie wdzięczności. Post, który spełnia te kryteria, jest w stanie usunąć z życia społeczeństwa takie negatywne zjawiska, jak nienawiść, zazdrość i wrogość, które tworzą społeczne napięcie.

Prorok (*saat*) mówił o wartości postu:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ
اللَّهُ عز وجل: كُلُّ عَمَلٍ ابْنِ آدَمَ يُضَاعَفُ، الْحَسَنَةُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا إِلَى سَبْعِمِائَةٍ
ضِعْفٍ إِلَّا الصَّوْمَ، فَإِنَّهُ لِي وَأَنَا أَجْزِي بِهِ، يَدْعُ شَهْوَتَهُ وَطَعَامَهُ مِنْ أَجْلِي ”
”لِلصَّائِمِ فَرْحَتَانِ: فَرْحَةٌ عِنْدَ فِطْرِهِ، وَفَرْحَةٌ عِنْدَ لِقَاءِ رَبِّهِ ”

An abii hurajrata rabijallaahu anhu, kaala: kaala rasuulullahi sallallaahu alajhi la sallaam kaalallaahu azladzaa: kullu amali abni aadama judaa'afu, alhasanatu aszru amsaalihaa ilaa sab'mi'a di'fin illas saatma, fa'innahu lii la anaa adzzii bihi, jad'u shahlatahu la ta'aamahu min adzlii lilssaa'imi far hataanii far hatun inda fatrihi, la farhatun inda likaa'i rabbih.

Każdy dobry uczynek człowieka ma zdolność powiększania się. Za jeden dobry uczynek zapisuje się od dziesięciu do siedmuset wynagrodzeń. Jednak post ma szczególne znaczenie, gdyż Bóg Najwyższy nakazał: „Post stanowi wyjątek od reguły, ponieważ jest przestrzegany ze względu na Mnie. Nagrodzę człowieka za jego post według Mojego uznania. Mój sługa ze względu na mnie odmawia sobie jedzenia, picia i pożądania seksualnego”.

Na poszczącego człowieka czekają dwie radości: jedna podczas przerwania postu, a druga podczas spotkania z jego Panem. Zapach wydobywający się z ust osoby poszczącej jest dla Boga cenniejszy niż zapach kadzidła (Muslim, *Sijjam*, 164).

Drodzy wierzący!

Święty *ramadan* jest szkołą, w której wierzący przechodzi praktyczną naukę dystansowania się od zakazanych i niegodziwych rzeczy nie tylko w tym miesiącu, ale przez całe życie. Post w *ramadanie* służy również jako okres przygotowawczy dla osób, które wybierają się na pielgrzymkę.

Post wzmacnia duchowość człowieka. Dzięki niemu człowiek wchodzi w szczególną, wzniosłą atmosferę, która staje się barierą przed po-

pełnieniem grzechów. Nie ma innego aktu czci tak skutecznego w wyciszeniu *nafsu* i wzmocnieniu ducha.

Kiedy Abu Umama (*ra*) poprosił Wysłannika Boga (*saat*) o radę: „Doradź mi taki czyn, aby Bóg Najwyższy wynagrodził mnie za niego”, on odpowiedział:

عن أبي أمامة رضي الله عنه قال : أتيت رسول الله صلى الله عليه وسلم فقلت : مرني بأمر آخذه عنك ، فقال : (عليك بالصوم فإنه لا مثل له)

An abii umaamata radijallaahu anhu kaala: atajatu rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam fakaala: marini bi'amri aachazahu anka, fakaala: alajka baalistamu faa'inhu laa maslu lah.

Radzę ci pościć, gdyż nie ma drugiego takiego [aktu czci] (Nasai, *Sijjam*, 43).

Droddy bracia i siostry w wierze!

Post w *ramadanie* stał się obowiązkowy w miesiącu *szaban* półtora roku po *hidżrze*. Bóg Najwyższy nakazał trzymać obowiązkowy post w *ramadanie*, o czym jest mowa w Świętym Koranie:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

Jaa ajjuhal laziina aamanu kutiba alajkumus sijaamu kamaa kutiba alal laziina min kablikum la'allakum tattakuun.

O wy, którzy wierzyacie! Przepisany jest wam post, tak jak był przepisany tym, którzy byli przed wami. Być może, będziecie wytrwali! (sura *Al-Bakara*, Krowa, 2:183).

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَن شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَيْكُم وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

*Szahru ramadaanal lazii unzila fiihil kur'aanu hudal linnaasi la bajjina-
atim minal hudaal furkaan. Faman szahida min kumusz shahra fal jasumh.
La man kaana mariidan al alaa safarin fa'iddatum min ajjaamin uchar. Jurii-
dullaahu bikumul jusra la laa juriidu bikumul usr. La litukmilul'iddata la li
tukabbirullaaha alaa maa hadaakum la la'allakum taszkuruun.*

Ramadan to miesiąc, w którym został zesłany Koran jako przewodnictwo dla ludzi, jasne wskazanie drogi prostej i rozróżnienie między prawdą a kłamstwem. Kogo zastanie ten miesiąc, niechaj w nim pości. Kto jest chory lub w podróży, niech pości później taką liczbę dni, ile nie pościł. Bóg pragnie dla was ułatwienia, a nie utrudnienia, abyście dopełnili liczbę dni postu i abyście chwalili Boga za to, że skierował was na drogę prostą. Być może, będziecie wdzięczni (sura Al-Bakara, Krowa, 2:185).

Nie ma wątpliwości, że każdy dzień świętego *ramadanu* niesie ze sobą nowe możliwości. Szlachetny Prorok (*saal*) w jednym z *hadisów* powiedział:

إِذَا دَخَلَ شَهْرُ رَمَضَانَ فَتُحْتَأَبْوَابُ السَّمَاءِ ، وَغُلِّقَتْ أَبْوَابُ جَهَنَّمَ ،
وَسُلِّسَتْ الشَّيَاطِينُ ،

*Izaa dachala szahru ramadaana futtiहत ablaabus samaad'i la gullikat
ablaabu dzahannama, la sulsilatisz szajaatiin.*

Kiedy nadchodzi miesiąc *ramadan*, otwierają się bramy Raju, zamykają się bramy Piekła, a szatani są spętani łańcuchami (Buchar, Saum, 5, II, 227).

Przed wierzącym, który wykonuje dobre uczynki, otwierają się bramy Raju, a zamykają bramy Piekła. Poprzez post człowiek wycisza swój *nafs* i nie podąża za szatanem. Dzięki temu ręce i nogi szatana są spętane i zostaje unieszkodliwiony.

Święty *ramadan* symbolizuje czas duchowej wiosny i przebudzenia, kiedy bogactwo duchowe zstępuje do dusz wierzących. Dla tych, którzy właściwie wykorzystują czas *ramadanu*, jest to pora wzmocnienia wiary poprzez akty czci i dobre uczynki.

Jednak w *hadisie* przeczytanym na początku *chutby* Prorok (*saal*) ostrzega, jaką stratę poniosą ci, którzy nie skorzystali z możliwości, jakie daje *ramadan*. Ka'aba ibn Udżra przekazał:

Kiedy Wysłannik Boga (*saaʿ*) poprosił nas, abyśmy zajęli miejsca obok *minbaru*, usiedliśmy tuż przed nim. Prorok (*saaʿ*) wszedł na pierwszy stopień i powiedział: *Amiin!* Wszedł na kolejny stopień i ponownie powiedział: *Amiin!* Potem znowu wszedł na następny stopień i powiedział: *Amiin!* Później wszedł na kolejny stopień i powiedział jeszcze raz: *Amiin!* Kiedy zszedł z *minbaru*, powiedzieliśmy:

– O Wysłanniku Boga! Dziś usłyszeliśmy od ciebie coś, czego nie słyszeliśmy wcześniej.

Prorok (*saaʿ*) odpowiedział:

– *Kiedy byłem na minbarze, pojawił się Dżibril. Byłem na pierwszym stopniu, gdy powiedział: „Niech będzie przeklęty ten, kto doczekał ramadanu i nie otrzymał przebaczenia!”.*

Odpowiedziałem: „*Amiin!*”.

Kiedy wszedłem na drugi stopień, Dżibril powiedział:

„*Niech będzie przeklęty ten, kto nie wymawia salaatu, gdy wspomniane jest twoje imię!*”.

Odpowiedziałem: „*Amiin!*”.

Kiedy wszedłem na trzeci stopień, powiedział:

„*Niech będzie przeklęty ten, kto widział starość swoich rodziców lub jednego z nich i nie zapracował na Raj!*”.

Odpowiedziałem także: „*Amiin!*” (Hakim, *Mustadrak*, IV, 170; Tirmizi, t. 5, 3545).

Szanowni muzułmanie!

Podczas postu należy uważać nie tylko na to, aby nic nie dostało się do ust, ale także na słowa, które z nich wypływają. Musimy wystrzegać się plotek i złych wypowiedzi, aby nie zniszczyć dobra naszego postu.

Ci, którzy kłamią, plotkują, używają wulgarnego języka, poszczą w ciągu dnia i, wyrzekając się dozwolonego jedzenia, łamią post zakazany, wypowiadając kłamstwa i „zjadając ciało” tego, o kim plotkują. Takie postępowanie niszczy duchowo ich post, gdyż kłamstwa, plotki, wulgarne słowa kierowane do innych ludzi, choć nie naruszają postu, pozbawiają go wartości i oczekiwanego odcienia rezultatu.

Modlitwa i post, które nie osiągają swojego celu, nie przynoszą korzyści człowiekowi. Wysłannik Boga (*saaʿ*) powiedział o takim okazywaniu czci:

رُبَّ صَائِمٍ لَيْسَ لَهُ مِنْ صِيَامِهِ إِلَّا الْجُوعُ، وَرُبَّ قَائِمٍ لَيْسَ لَهُ مِنْ قِيَامِهِ إِلَّا السَّهَرُ

Rubba saa'imin lajsa lahu min sijaamihi illal džuu'u ła rubba kaa'imin lajsa lahu min kijaamihi illas sahar.

Ilu jest poszczących, którzy z postu nie mają nic poza głodem! Ilu jest wykonujących [taratih i tahadžud], którym po modlitwie pozostaje tylko bezsenność! (Ibn Madża, Sijjam, 21, I, 539).

Niechaj nasz Pan chroni nas przed popadnięciem w taki stan. Aby z trzymanego przez nas postu nie pozostał nam wyłącznie głód, należy go przestrzegać jedynie w imię zadowolenia Boga. Nasz Prorok (*saaʿ*) mówił:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ لَمْ يَدَعْ قَوْلَ الزُّورِ وَالْعَمَلَ بِهِ، فَلَيْسَ لِلَّهِ حَاجَةٌ فِي أَنْ يَدَعَ طَعَامَهُ وَشَرَابَهُ»

An abii hurajrata radijallaahu anhu kalla: kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ła sallaam: man lam jada kałlaz zuuri łał amala bihi, falajsu lillaahi ha- adżatun fii an jada'a ta'aamahu ła szaraabah.

Kto nie porzuci kłamstw i czynów opartych na kłamstwie, to Bóg nie wy maga od niego, aby wyrzekł się jedzenia i picia (Buchari, Saum, 8).

وَإِذَا كَانَ يَوْمُ صَوْمٍ أَحَدِكُمْ فَلَا يَزُفْتُ وَلَا يَضَخَبُ، فَإِنْ سَابَّهُ أَحَدٌ أَوْ قَاتَلَهُ، فَلْيَقُلْ إِنِّي امْرُؤٌ صَائِمٌ

Ła iza kaana jałmu sałmi ahadikum falaa jarfus ła laa jaschab, fa'in sa- abbahu ahadun ał kaatalahu, faljakul innii amru'un saa'im.

Gdy nadejdzie dzień postu, niech nikt z was nie przeklina i nie używa wul- garnych słów. A jeśli ktoś będzie kłócić się z wami lub was znieważać, powiedz- cie mu: „Trzymam post!” (Buchari, Saum, 9).

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ:

الصَّيَامُ جُنَّةٌ فَلَا يَزُفُ وَلَا يَجْهَلُ“

An abii hurajhata radijallaahu anhu, anna rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam, kaala: assijaamu dzunnatun falaa jarfus la laa jadzhal.

Post jest tarczą, która chroni człowieka przed grzechami (Buchari, Saum, 2).

Drodzy wierzący!

Powinniśmy starać się uczynić *ramadan* i post sposobem na udoskonalenie innych aktów czci, na przykład naszych modlitw. W tym błogosławionym miesiącu musimy jeszcze gorliwiej wykonywać nocne modlitwy.

Ponieważ *ramadan* jest miesiącem Koranu, powinniśmy z jeszcze większą uwagą i szacunkiem zwrócić się ku Świętej Księdze. Należy recytować Koran z wewnętrzną potrzebą, osiągać większą wrażliwość duszy poprzez *zikr*, dążyć do spokoju serca poprzez *zakat* i *sadakę*. Ponieważ Koran został zesłany na niebiosa tego świata w *ramadanie*, musimy przyjąć przewodnictwo Koranu i wypełnić ten czas aktami czci.

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَى
وَالْفُرْقَانِ فَمَن شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ

Szahr ramadaanal lazii unzila fiihil kur'aanu hudal linnaasi la bajjina-atim minal hudaa laal furkaan. Faman shahida min kumusz shahra fal jasumh.

Ramadan to miesiąc, w którym został zesłany Koran jako przewodnictwo dla ludzi, jasne wskazanie drogi prostej i rozróżnienie między prawdą a kłamstwem. Kogo zastanie ten miesiąc, niechaj w nim pości (sura Al-Bakara, Krowa 2:185).

Drodzy muzułmanie!

Nasz Prorok (*saat*) przekazywał:

“لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَمَنْ صَامَ رَمَضَانَ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ“

Lahu maa takaddama min zanbihi la man saami ramadaana iimaan la-htisaaban gufir.

Każdemu, kto w miesiącu ramadan pościł z intencją oczekiwania nagrody od Boga, zostaną przebaczone przeszłe grzechy (Buchari, *Iman*, 28, II, 228; Muslim, *Salatul Musafirin*, 13, II, 523).

Musimy wierzyć, że post jest nakazem Boga Wszechmogącego i oczekiwać nagrody tylko od Niego.

Post to akt czci, który prowadzi osobę poszczącą do bogobojności. Człowiek za pośrednictwem bogobojności chroni się przed ogniem Piekieła i zbliża do Raju. Nasz umiłowany Prorok (*saal*) mówił:

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ:

«مَنْ صَامَ يَوْمًا فِي سَبِيلِ اللَّهِ، بَعَدَ اللَّهُ وَجْهَهُ عَنِ النَّارِ سَبْعِينَ خَرِيفًا

An abii sa'iidil chudrijji radijallaahu anhu, kaala: sami'tun nabijja sallallaahu alajhi la sallaam jakuulu: man saami jałman fii sabiiliillahi, ba'aadallaahu lađzhahu anin naari sab'iina chariifan.

(Sura *Faatir*, *Stwórca*, 35:5).

Jeśli ktoś będzie trzymał post ze względu na Boga przez jeden dzień, to Bóg oddali go od ognia przez siedemdziesiąt lat (Buchari, *Zalety postu*, 2840).

Kto nakarmi poszczącego iftarem, otrzyma taką samą nagrodę jak poszczący [nie umniejszając przy tym nagrody osoby poszczącej].

Niektórzy spośród biednych towarzyszy powiedzieli:

– Nie każdy z nas jest w stanie znaleźć coś, czym mógłby nakarmić.

Prorok (*saal*) odpowiedział im:

– *Bóg daje taką nagrodę temu, kto da poszczącemu choćby jednego daktyla, łyk wody lub mleka* (Ibn Huzajna, 3/191–192; Al-Bajhaki, *Szu'ab al-iman*, 7/215–217).

Drodzy bracia i siostry!

– Niech ten *ramadan* stanie się nowym początkiem modlitw, jeśli mamy w nich jakieś braki.

– Niech ten *ramadan* stanie się początkiem właściwego wyliczenia *zaku*tu z najlepszego majątku.

– Niech ten *ramadan* stanie się początkiem troski o problemy i potrzeby muzułmanów.

– Niech ten *ramadan* stanie się początkiem muzułmańskiego życia w rodzinie.

– Niech ten *ramadan* stanie się początkiem przewyciężenia różnic między nami, odrodzenia islamu i utworzenia zjednoczonej wspólnoty muzułmanów.

– Niech ten *ramadan* nie będzie miesiącem zwykłej głódówki, lecz przypomnieniem o ubogich, uciskanych i zdesperowanych ludziach na całej ziemi.

– Niech ten *ramadan* ponownie stanie się początkiem naszego powrotu do Koranu.

Szanowni muzułmanie!

Nasz Pan obiecując, że Sam wynagrodzi post, ukrył w tym dobrą nowinę dla wierzących. Pragnę zakończyć kazanie *hadisem* naszego Proroka (*saat*), który informuje o wysokiej pozycji i szczególnym traktowaniu, jakie otrzymamy za post:

عَنْ سَهْلٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: « إِنَّ فِي الْجَنَّةِ بَابًا يُقَالُ لَهُ الرَّيَّانُ، يَدْخُلُ مِنْهُ الصَّائِمُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، لَا يَدْخُلُ مِنْهُ أَحَدٌ غَيْرُهُمْ، يُقَالُ: أَيْنَ الصَّائِمُونَ؟ فَيَقُومُونَ لَا يَدْخُلُ مِنْهُ أَحَدٌ غَيْرُهُمْ، فَإِذَا دَخَلُوا أُعْلِقَ فَلَمْ يَدْخُلْ مِنْهُ أَحَدٌ »

An sahlin radijallaahu anhu, anin nabijji sallallaahu alajhi la sallaam kaala: inna fil džannati baaban jukaalu lahur rajjaana, jdchuu minhus saa'imuuna jałmal kijaamati, laa jadchulu minhu ahadun gajruhum, jukaalu: ajnas saa'imuuna? Fajakuumuuna laa jadchulu minhu ahadun gajruhum, fa'izaa dachaluu uglıka falam jadchul minhu ahad.

Sahl (ra) przekazał następującą wypowiedź Proroka (saal):

W Raju jest brama, która nosi nazwę Rajjan. W Dniu Sądu wejdą przez nią tylko ci, którzy pościli i nikt poza poszczącymi nie wejdzie przez nią. [W Dniu Sądu] Będzie powiedziane: „Gdzie są poszczący?”. Osoby poszczące powstaną i wejdą przez tę bramę. Po ich przejściu brama się zamknie i od tej chwili nikt już nie będzie mógł jej przekroczyć (Buchari, Saum, 4).

Niech Bóg Wszechmogący da nam możliwość godnego skorzystania z duchowego bogactwa świętego *ramadanu*, przebaczy nam i ochroni nas oraz pozwoli przeżyć ten miesiąc z niekończącym się uczuciem radości.

Amiin!

33. WARTOŚĆ TRZECH BŁOGOSŁAWIONYCH MIESIĘCY

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ
اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

اَللّٰهُمَّ بَارِكْ لَنَا فِي رَجَبٍ وَشَعْبَانَ وَبَلِّغْنَا رَمَضَانَ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Jaa ajjuhaal laziina aamanut takullaaha lal tanzur nafsum maa kadda-
mat ligad. Łattakullaah: innallaaha chabiirum bimaa ta'maluun.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

*Allaahumma baarak lanaa fii radżabin la sza'baana la ballignaa ramada-
an.*

Drodzy bracia i siostry!

Wszystko na tym świecie, łącznie z czasem, zostało stworzone przez Wszechmogącego Boga. Każda minuta jest Bożym darem, który należy wykorzystać ku zadowoleniu Wszechmogącego i osiągnięcia Jego Raju. Ale jednocześnie Bóg Najwyższy niektóre pory roku obdarzył szczególnym miłosierdziem i ustanowił dla nich specjalne nagrody.

Do takich cennych pór roku zaliczają się trzy błogosławione miesiące – *radżab, szaban i ramadan*.

Anas ibn Malik (*ra*) przekazał, że wraz z nadejściem miesiąca *radżab* Wysłannik Boga (*saal*) recytował następujące *dua*:

Allaahumma baarik lanaa fii radżabin ła szabaana ła ballignaa ramadaan! (O Boże, uczyni dla nas błogosławionym *radżab* i *szaban* i zaszczyc nas spotkaniem z *ramadanem*!).

Te okresy szczególnego Bożego miłosierdzia za każdym razem powinniśmy postrzegać jako szansę na odrodzenie i oczyszczenie naszych serc i częściej pamiętać o tym boskim ostrzeżeniu:

O wy, którzy wierzycie! Bójcie się Boga! Niech każda dusza popatrzy na to, co przygotowała na jutro. Bójcie się Boga, ponieważ Bóg jest świadomy tego, co wy czynicie! (sura *Al-Haszr*, *Wygnanie*, 59:18).

Jak wynika z przytoczonego ajatu, wartość człowieka przed Wszechmogącym Stwórcą zależy przede wszystkim od jego czynów i oddawania czci. Wierzący, świadomi szczególnej wartości tych trzech błogosławionych miesięcy, starają się częściej przestrzegać dodatkowych postów i wykonywać w tym czasie dodatkowe modlitwy.

Drodzy wierzący!

W każdym z trzech błogosławionych miesięcy przypadają błogosławione noce. W miesiącu *radżab* przypadają Noc *Al-Ragaib* i Noc *Al-Miradż*, w miesiącu *szaban* – Noc *Al-Baraat*, a w miesiącu *ramadan* – noc błogosławiona bardziej niż tysiące miesięcy – *Lajlatul Kadr*.

Noc – to czas wypełniony łaskami Bożymi, tajemnicami i darami.

Przecież objawianie Świętego Koranu rozpoczęło się nocą, która stała się najlepszą z nocy, a miesiąc jego objawienia – najlepszym z dwunastu miesięcy, Prorok (*saal*), któremu został objawiony Koran, stał się najdoskonalszym ze wszystkich proroków, zaś jego wspólnota – wybraną spośród wszystkich wspólnot.

Nocne przeniesienie naszego Proroka (*saal*) – *Miradż* z meczetu *Al-Haram* w Mekce do meczetu *Al-Aksa* w Jerozolimie – i wstąpienie do siódmego nieba również odbyło się w nocy.

W pierwszych dniach proroctwa do Wysłannika Boga (*saal*) zostało wysłane to Boże przesłanie:

O ty, owinięty szatą! Stawaj do modlitwy nocą, oprócz niewielkiej części, jej połowy albo nieco mniej (sura *Al-Muzzammil*, *Owinięty szatą*, 73:1–3).

Szlachetni towarzysze Proroka Muhammada (*saat*), którzy stali się rdzeniem społeczności muzułmańskiej, idąc za jego przykładem przez całe życie wykonywali modlitwę *tahadžud* (oprócz obowiązkowych pięciu modlitw):

Nocą zaś obudź się i odprawiaj dodatkową modlitwę dla siebie. Być może, twój Pan da ci miejsce chwalebne (sura *Al-Israa*, *Podróż nocna*, 17:79).

[...] i przez część nocy padaj przed Nim na twarz, i wychwalaj Go długo w nocy! (sura *Al-Insaan*, *Człowiek*, 76:26).

Oni niewiele po nocy sypiali i o świcie prosili o przebaczenie (sura *Az-Zaarijaat*, *Rozpraszkające*, 51:17–18).

Drodzy bracia i siostry w wierze!

Trzy błogosławione miesiące wypełnione są duchowością naszego Proroka (*saat*) i Świętego Koranu. Dla Wysłannika Boga (*saat*) noc była szatą, natomiast Święty Koran – opisem jego doskonałych cech. Wysłannik Boga (*saat*) jawi się żywym ucieleśnieniem Bożego Słowa.

Objawianie Świętego Koranu rozpoczęło się w nocy. Nasz Prorok (*saat*), kierując się we wszystkim ajatami Koranu, stał się „oddającym cześć w nocy” i „władcą dnia”. Dlatego Wysłannik Boga (*saat*), Święty Koran i dobrodziejstwa nocnych modlitw są dla nas spójne. To właśnie znaczenie nadajemy słowom **błogosławione noce**.

Drodzy wierzący!

Trzy błogosławione miesiące to czas refleksji. Każdy, kto spędza czas na czczeniu Boga, szuka odpowiedzi na pytania:

„Kim jestem? Dlaczego przyszedłem na ten świat? Jaka jest tajemnica mojego stworzenia? Dlaczego każdy w odpowiednim czasie nieuchronnie musi opuścić ten świat? Kiedy nasze serca są niespokojne, czy oznacza to, że popełniliśmy grzech? A jeśli w duszy panuje spokój, czy jest to następstwem naszych dobrych uczynków? Co nakazuje nam Koran? Dlaczego jego recytacja uspokaja nasze serce? Dlaczego ludzie przez wieki nie mogli nasycić się jego słowami? Dlaczego Święty Koran nigdy nie staje się przestarzały ani nie traci swojej prawdy?”.

Trzy błogosławione miesiące są czasem osobistego zastanowienia się nad dotychczasowym życiem i przygotowania do życia przyszłego. Każdy powinien zadać sobie pytanie:

– Twierdzisz, że kochasz Boga: jak zatem wypełniasz swoje obowiązki przed Panem?

– Twierdzisz, że kochasz Proroka (*saat*), ale czy przestrzegasz jego *sunny*?

– Twierdzisz, że twoją Księgą jest Koran, ale czy postępujesz zgodnie z zawartymi w nim zaleceniami i unikasz tego, czego zabrania?

– Czy dziękujesz Bogu za Jego dobrodziejstwa, którymi się cieszysz?

– Mówisz, że Raj jest prawdą, a co dla niego przygotowałeś?

– Twierdzisz, że Piekło jest prawdą, ale jak bardzo się go boisz i powstrzymujesz od grzechów?

– Nie masz wątpliwości, że śmierć jest prawdą. Czy jesteś na nią gotów właśnie teraz?

– Jest wiele grzechów, za które jeszcze nie wyraziłeś skruchy, więc dlaczego jesteś zajęty wyszukiwaniem cudzych wad?

Wspomnij tych, z którymi rok temu spędziłeś te błogosławione miesiące. I pomyśl, których z twoich bliskich, przyjaciół i krewnych nie ma już w pobliżu.

Pracujesz i żyjesz tylko dla siebie. A co zrobiłeś, aby szerzyć islam?

Ile sierot pocieszyłeś i nakarmiłeś? Czy wychowałeś dziecko, które swoim życiem i wiedzą będzie służyć całej ludzkości?

Umiejętność dokonania takiego rachunku sumienia oznacza zrozumienie znaczenia błogosławionych dni, nocy i miesięcy. Te dni i noce są najlepszą okazją do wyrażenia skruchy za grzechy i oczyszczenia duszy.

Szanowni bracia i siostry!

Święty *ramadan* to miesiąc, w którym Boże przebaczenie spływa na wierzących burzliwym strumieniem. Nasz Prorok (*saat*) przekazał:

Temu, który będzie pościł w miesiącu ramadan, szczerze wierząc i mając nadzieję na nagrodę, Bóg Najwyższy przebaczy jego przeszłe grzechy (Buchari, *Saum*, 6).

Niech Bóg Najwyższy da nam możliwość spędzenia świętego *ramadanu* w prawych uczynkach, które staną się naszym zbawieniem w życiu wiecznym! Niech Wszechmogący Swoim miłosierdziem sprawi, że nasze ostatnie tchnienie będzie wypełnione spokojem, dając nam możliwość życia w duchowości *ramadanu*!

Amiin!

34. ŚWIĘTY RAMADAN

Data -.- .20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ
قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
لَوْ يَعْلَمُ الْعِبَادُ مَا فِي شَهْرِ رَمَضَانَ لَتَمَنَّى الْعِبَادُ أَنْ يَكُونَ شَهْرُ
رَمَضَانَ سَنَةً

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Jaa ajjuh'al laziina aamanu kutiba alajkumus sijaamu kamaa kutiba alal
laziina min kablikum la'allakum tattakuun.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ta sallaam:

*La' ja' lamul ibaadu maa fii szahri ramadaana latamannal ibaadu an jaku-
una szahrul ramaadana sanatan.*

Drodzy bracia i siostry!

Chwała niech będzie Bogu Najwyższemu, który obdarzył nas szczę-
ściem ponownego spotkania świętego miesiąca *ramadan*!

Ramadan – to miesiąc niezliczonych błogosławieństw i miłosierdzia
w kalendarzu życia, Boży skarbiec wartości duchowych przekazanych
wspólnocie Proroka Muhammada (*saał*).

Szlachetny *hadis* mówi: *Gdyby ludzie znali wszystkie zalety miesiąca ra-
madan, pragnęliby, aby trwał on cały rok* (Hajsami, t. III, s. 141).

Święty *ramadan* zachęca do pilniejszego niż w innych miesiącach zdobywania dobrodziejstw życia wiecznego ze względu na wyjątkowe możliwości, jakie się w nim otwierają.

Święty *ramadan* – to miesiąc porzucenia doczesnych przyzwyczajzeń i zbliżenia się do Boga Wszechmogącego.

Święty *ramadan* stanowi najlepszą okazję do nadrobienia duchowych braków, jakich dopuściliśmy się w ciągu roku, skorygowania naszych błędów i dobrych przedsięwzięć, które pozwolą nam spędzić dalszą część życia godniej niż poprzednia.

Z jakże wielkim uczuciem wdzięczności powinniśmy wykorzystać bezcenny czas świętego *ramadanu* dany nam przez Boga Najwyższego, a mianowicie:

- Skoncentrować się na indywidualnych aktach czci, takich jak modlitwa i post;

- Przejawiać gorliwość w aktach czci związanych z życiem społecznym, takich jak *zakat*, jałmużna i *fitr sadaka*, okazując hojność i miłosierdzie, służąc stworzeniom ze względu na Wszechmogącego;

- Okazywać szacunek *ramadanowi*, czytając i ucząc się Świętego Koranu.

Wszystko to będzie wspaniałym przejawem wdzięczności w odpowiedzi na miłosierdzie okazane przez Boga Najwyższego.

Drodzy wierzący!

Akt postu wypełniany w świętym miesiącu *ramadan*, polegający na powstrzymywaniu się od jedzenia, picia i stosunków intymnych od świtu do zachodu słońca, stanowi jedynie jego wyraźną, widoczną część. Aby w pełni trzymać post, należy jednocześnie zachować staranność w jego sferze duchowej.

Przecież post nie jest zwyczajną głodówką i przestrzeganiem diety. Bóg Wszechmogący nakazuje:

O wy, którzy wierzycie! Przepisany jest wam post, tak jak był przepisany tym, którzy byli przed wami. Być może, będziecie wytrwali! (sura *Al-Bakara*, Krowa, 2:183), wskazuje, że celem postu jest osiągnięcie bogobożności.

Bojaźń Boża (*taqla*) – oznacza staranne unikanie wszelkich stanów i zachowań, z których Bóg Najwyższy nie jest zadowolony, z obawy przed utratą Jego zadowolenia i miłości.

Jeśli nasz post nie umacnia nas w bojaźni Bożej, powinniśmy ponownie rozważyć i skorygować nasze akty czci i postępowanie, aby rzeczywiście stał się tarczą ochronną przed ogniem piekielnym.

Przestrzeganie postu oznacza trzymanie w ryzach wszystkich jawnych i ukrytych grzechów oraz braków, które nie są akceptowane przez religię. Dlatego nie tylko przewód pokarmowy, ale też oczy, uszy, język, serce i całe ciało powinny być w stanie postu. Powinniśmy zwrócić uwagę na to:

Czy post chroni nasze oczy przed patrzeniem na to, co jest zakazane;

Czy post chroni nasze uszy przed tym, co niepożądane;

I najważniejsze – czy chroni nasz język od kłamstw, plotek, oszczerstw i jałowych rozmów.

Tak jak dbamy o to, aby podczas postu nic nie trafiło do naszych ust, tak też powinniśmy starannie troszczyć się, aby z naszych ust nie wydobyło się żadne złe słowo.

Wysłannik Boga (*saa*) przekazał:

Niech nikt z was nie używa wulgarnych słów i nie podnosi głosu w dniu postu, a jeśli ktoś was będzie obrażał lub zacznie się z wami kłócić, powiedzcie: „Zaprawdę, trzymam post” (Buchari, 1904; Muslim 1151).

Post przestrzegany w miesiącu cierpliwości, świętym *ramadan*, jest jak *ihram*, w który przyodziewa się dusza. W stanie *ihram* zakazane są *rafas*, *fisk* i *dżidal*, czyli kontakty intymne, grzechy, kłótnie, gniew, obrażanie, wyjaśnienia relacji. Wszystkie te działania również zmniejszają nagrodę za post. Z tego punktu widzenia dusza osoby poszczącej powinna przyodziać „duchowy *ihram*”.

Szanowni muzułmanie!

Święty *ramadan* poprzez przestrzegany przez nas post, powstrzymanie się od jedzenia i picia, przypomina nam, że nawet szklanka wody i kawałek chleba są wielkim błogosławieństwem. Dzięki temu jeszcze bardziej rozumiemy, jak gorliwie powinniśmy dziękować Panu za niezliczone błogosławieństwa, jakich nam udziela.

Wdzięczność za każde dobro można wyrazić nie tylko słowami, ale czymś podobnym. Wdzięczność za słuch – to powstrzymanie się od jałowych rozmów, plotek, intryg, a dążenie do rzeczy wypełnionych duchowością, takich jak na przykład Święty Koran i duchowe dysputy.

Wdzięczność za wzrok – to odsunięcie się od wyszukiwania wad ludzi i spoglądania na zakazane, a dążenie do obserwacji przejawów Bożej mocy w otaczającym nas świecie.

Wdzięczność za serce – to nieustanne zastanawianie się nad błogosławieństwami danymi nam przez Boga i ciągle wspomnianie Go.

Szanowni bracia i siostry!

Prawdziwy post wzbudza w duszach uczucie miłosierdzia. Pozwala lepiej zrozumieć sytuację ludzi głodnych, potrzebujących, zdesperowanych, pozwalając doświadczyć uczucia głodu przez pewien czas.

Z tego punktu widzenia post jest najpiękniejszym tłumaczem cichych wezwań, które płyną z dusz ubogich i potrzebujących osób. Stanowi przypomnienie o naszym obowiązku troski o biednych i samotnych ludzi wokół nas.

Kult postu – to nie tylko głód. Ważne jest również, aby zmusić swoje sumienie do postu, zdystansować się od egoizmu, arogancji, głupoty i rozwinąć w sobie poczucie bezinteresowności, ofiarności, wrażliwości, troski i miłosierdzia. Post zostanie przyjęty w takim stopniu, w jakim oczyści nasze sumienie i zwiększy nasze współczucie i szczodrość.

Drodzy wierzący!

Święty *ramadan* – to miesiąc, w którym boskie przebaczenie spływa na wierzących burzliwym strumieniem. Nasz Prorok (*saal*) głosił: *Temu, kto będzie pościł w miesiącu ramadan, szczerze wierząc i mając nadzieję na nagrodę, Bóg Najwyższy przebaczy przeszłe grzechy* (Bucharî, Saum, 6).

Niech Bóg Najwyższy da nam możliwość spędzenia świętego ramadanu na prawych uczynkach, które staną się naszym zbawieniem w życiu wiecznym! Niech Wszechmogący Swoim miłosierdziem sprawi, że nasze ostatnie tchnienie będzie wypełnione spokojem, dając nam możliwość życia w duchowości ramadanu!

Amiin!

35. ZALETY NOCY PRZEZNACZENIA

Data -.- 20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ (١)
وَمَا أَذْرِيكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ (٢)
لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ (٣)
تَنْزِيلُ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ (٤)
سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطْلَعِ الْفَجْرِ (٥)
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
اللَّهُمَّ إِنَّكَ غَفُورٌ تُحِبُّ الْعَفْوَ فَاعْفُ عَنِّي

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Innaa anzalnaahu fii lajlatil kadr:

Ła maa adraaka maa lajlatul kadr?

Lajlatul kadri chajrum min alfi szahr.

Tanazzalul malaa'ikatu łar ruuhu fiihaa bi idni rabbihim min kulli amr:

Salaamun hija hattaa matla'il fadzr!

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ła sallaam:

Allaahumma innaka ufułłun tuhibbul afłta faa'fu annii.

Drodzy bracia i siostry!

Święty dla muzułmanów miesiąc *ramadan* jest czasem duchowego oczyszczenia, aktów czci i hojności. Także w tym miesiącu przypada najlepsza noc w roku – *Lajlatul Kadr*, czyli Noc Przeznaczenia lub Noc Mocy, podczas której rozpoczęło się objawianie Świętego Koranu.

W Koranie poświęcona została tej nocy cała sura, która taką też nosi nazwę: *Al-Kadr*. Bóg Wszechmogący nakazuje:

Zaprawdę, zesłaliśmy ten Koran w Noc Przeznaczenia. Skąd miałbyś wiedzieć, co to jest Noc Przeznaczenia? Noc Przeznaczenia jest lepsza od tysiąca miesięcy! Zstępują wówczas Aniołowie i Duch [Dżibril] za pozwoleniem swego Pana, aby wypełnić każde [Jego] polecenie [na ten rok]. Ona jest pokojem aż do nastania brzasku¹⁹⁸.

Jak mówi ten ajat, Noc Przeznaczenia, podczas której na niebie ludzkości wzeszło słońce Świętego Koranu, jest lepsza od tysiąca miesięcy.

Drodzy muzułmanie!

W tym mrocznym czasie *dżahiliji* (duchowej niewiary), kiedy ludzkość pogrążona była w wielobóstwie, zbłądzeniu, grzechach, dzikich zwyczajach, nie było sprawiedliwości, miłości i miłosierdzia, nad światem rozległ się rozkaz: „Recytuj!”, a na ziemię zaczął zstępować Święty Koran.

Stało się to w Noc Przeznaczenia w roku 610 w jaskini Hira nieopodal Mekki. Prorok Muhammad (*saat*) spędzał tam czas w samotności. Wczesnym rankiem pojawił się przed nim anioł Dżibril (*as*) i nakazał: „Recytuj!”. Nasz Prorok (*saat*) z wielkim wzruszeniem odpowiedział: „Nie umiem recytować”. Anioł Dżibril (*as*) ponownie rozkazał: „Recytuj!”. Prorok (*saat*) po raz drugi odpowiedział: „Nie umiem recytować”. Anioł Dżibril (*as*) znowu nakazał: „Recytuj!” i wypowiedział pierwsze pięć ajatów sury *Al-Alak*, *Skrzepnięta krew*. Prorok Muhammad (*saat*) powtórzył objawione ajaty:

Głoś! W imię twego Pana, który stworzył, stworzył człowieka z grudki krwi skrzepniętej! Głoś! Twój Pan jest najhojniejszy. On nauczył piórem, nauczył człowieka tego, czego on nie wiedział (sura *Al-Alak*, *Skrzepnięta krew*, 96:1–5).

198. Sura *Al-Kadr*, *Noc Przeznaczenia*, 97:1–5.

Drodzy wierzący!

Koran, który rozwił ciemności *kufu* i *szirku*, zjednoczył wierzących pod sztandarem jedynobóstwa. Koran, będący ostatnim przekazem Boga dla ludzkości, oświecił cały świat niegasnącym światłem wiary. Nadejście Koranu oznaczało wielkie wezwanie i zbawienie ludzkości.

Każdy człowiek i całe społeczeństwa, a nawet narody, które chcą znaleźć szczęście w życiu doczesnym i przyszłym, muszą podążać za wezwaniem Świętego Koranu. Jeśli ludzkość pozostanie głucha na wezwanie Świętego Koranu, nie znajdzie drogi do szczęścia i dobrobytu. Dlatego nie jest właściwe spędzanie błogosławionej Nocy Przeznaczenia w beztroskiej niewiedzy.

Szanowni muzułmanie!

Noc Przeznaczenia opisana jest w surze *Al-Kadr* jako noc, podczas której na rozkaz Boga Wszechmogącego zstępują na ziemię anioł Dżibril (*as*) oraz inni aniołowie i pozdrawiają oddające cześć słudzy; noc, podczas której zstępuje na wierzących trwające do świtu Boże miłosierdzie i pokój; noc, która swoim błogosławieństwem i duchowym znaczeniem przewyższa tysiące miesięcy.

Dlatego Wyśłannik Boga (*saat*), polecając muzułmanom wykonywanie tej nocy jak najwięcej dobrych uczynków, mówił:

*Każdemu, kto spotka i spędzi Noc Przeznaczenia z pełną wiarą i prawdą nadzieją na błogosławieństwo Boga, zostaną przebaczone wszystkie jego grzechy*¹⁹⁹.

Dlatego w Noc Przeznaczenia, po odprawieniu nocnej modlitwy z *dżamaatem*, należy w miarę możliwości pozostać w meczecie, wykonywać *zikr* dla Boga, prosić Go o przebaczenie grzechów, recytować Święty Koran, wykonywać modlitwy *kada*, wychwalać Boga, wypowiadać *salaty* czcigodnemu Prorokowi (*saat*), zadbać o rodzinę i przyjaciół, wesprzeć biednych i samotnych jałmużną lub dobrym słowem, ożywiając w ten sposób błogosławieństwo tej wielkiej nocy.

Bracia i siostry!

Niech będzie nieskończona chwała Bogu, który zaszczycił nas wejściem w tę błogosławioną noc jako muzułmanie. Wymagana jest od nas

199. Buchari, Muslim, Tirmizi, Nasai, *At-Tadż*, t. 2, s. 80.

jedynie świadomość jej wartości. Dlatego też powinniśmy starać się spędzić wszystkie ostatnie noce świętego *ramadanu* na duchowym czuwaniu, jakby każda z nich była Nocą Przeznaczenia. Przecież nikomu z nas nie jest wiadomo, w której nocy *ramadanu* należy szukać Nocy Przeznaczenia. W *hadisach* jest powiedziane, że *Nocy Przeznaczenia należy wypatrywać w nieparzystych ostatnich dziesięciu dniach ramadanu lub w dwudziestej siódmej nocy ramadanu*²⁰⁰.

Szanowni muzułmanie!

Teraz, kiedy jesteśmy w duchowym ożywieniu związanym z nadejściem Nocy Przeznaczenia, kiedy żyjemy w oczekiwaniu na nadchodzące święta *Id al-Fitr*, z pewnym smutkiem uświadamiamy sobie, że już wkrótce będziemy musieli pożegnać się ze świętym *ramadanem*, który przyniósł nam Boże miłosierdzie i przebaczenie, do przyszłego roku, a być może na zawsze. Miesiąc *ramadan* z pełnymi ludzi *tarāḥimami*, ze zwartymi rzędami modlących się w meczetach, z *iftarami* i *suhurami*, kazaniami i duchowymi dyskusjami, na zawsze pozostanie w naszych sercach i aż do końca świata będzie przynosić radość przyszłym pokoleniom muzułmanów. Ale czy sążone jest nam spotkanie go w przyszłym roku? Nie możemy tego wiedzieć. Dlatego musimy dołożyć wszelkich starań, aby zakończyć ten miesiąc uzyskaniem przebaczenia. Musimy potraktować go jako ostatni w naszym życiu.

Spędźmy zatem ostatnie dni i godziny *ramadanu*, ufając w miłosierdzie i przebaczenie Boga. Przrzeknijmy, że spędzimy resztę życia pod osłoną Świętego Koranu. Nie zrezygnujemy z oddawania czci tylko dlatego, że zakończył się *ramadan*. Dajmy słowo, że będziemy posłuszni Bogu i będziemy czcić Go aż do śmierci. Uznajmy za swój obowiązek zaszczepienie naszym dzieciom miłości do Boga i Jego Wysłannika (*saat*). Nie zapomnijmy dać *sadakę fitr*, jeśli mamy na to środki finansowe i zrobmy to przed modlitwą świąteczną. Nie zapominajmy, że człowiek został stworzony na tym świecie, aby czcić Boga Wszechmogącego.

Zakończę swoją *chutbę* słowami naszego czcigodnego Proroka (*saat*), którymi w Noc Przeznaczenia zwracał się do Boga:

اللَّهُمَّ إِنَّكَ عَفُوٌّ تُحِبُّ الْعَفْوَ فَاعْفُ عَنِّي

200. Abu Dawud, Ahmad, *At-Tadż*, t. 2:84; Ibn al-Hadżar, *Fathul Bari*, t. 4, s. 260.

Allaahumma innaka ufułłun tuhibbul ałła faa'fu annii.

O Boże, jesteś Przebaczający i kochasz przebaczać, więc wybacz mi moje grzechy²⁰¹.

201. Tirmizi, Nasai, Ibn Madża, Ibn Kasir, *Tafsir*, t. 7, s. 339.

36. JAK UTRZYMAĆ RAMADAN?

Data -.- .20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن
قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
وَرَغِمَ أَنْفُ رَجُلٍ دَخَلَ عَلَيْهِ رَمَضَانُ ثُمَّ انْسَلَخَ قَبْلَ أَنْ يُغْفَرَ لَهُ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Jaa ajjuhal laziina aamanu kutiba alajkumus sijaamu kamaa kutiba alal
laziina min kablikum la'allakum tattakuun.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

*Ła ragima anfu radžulin dachala alajhi ramadaanu sunna ansalacha kabla
an jugfara lah.*

Drodzy bracia i siostry!

Czcigodny imam Rabbani przekazał:

*Wartość miesiąca ramadan jest tak wielka, że nie ma końca. Spójność i soli-
darność w tym miesiącu staje się przyczyną jedności, która będzie trwać przez
cały rok. Podobnie jak niespójność w tym miesiącu przyczynia się do braku jed-
ności przez cały rok.*

*Jakże szczęśliwym jest ten, kto zakończył ramadan, będąc usatysfakcjo-
nowanym. Biada temu, kto opuszcza ramadan smutny. W ten sposób stwo-
rzy przeszkołę w uzyskaniu dobrodziejstw i zostanie pozbawiony błogośla-
wieństw²⁰².*

202. Imam Rabbani, *Maktubat*, t. I, s. 24, 4 maktub, Wydawnictwo Czile, Stambuł, 1977.

Święty ramadan stanowi czas duchowego rozkwitu i odrodzenia, czyli innymi słowy ramadan to duchowa wiosna roku. Jego szczególna wartość polega na tym, że jest czasem przepełnionym duchową obfitością, gdy otwierają się bramy przebaczenia. To miesiąc, w którym był objawiony Koran i w którym ukryta została Noc Przeznaczenia.

Jedność i solidarność w tym miesiącu, przynoszące spokój sercom, są wyjątkowym nabytkiem duchowym, który owocuje przez cały rok. Zatem dowodem na to, że nasze akty czci w ramadanie zostały od nas przyjęte, jest nasze niezłomne trwanie na drodze prawdy po zakończeniu błogosławionego miesiąca.

Ci, którzy w tym miesiącu poświęcili serce Bogu, a ciało modlitwie, spędzając czas w poście, modlitwie taraiħ, na recytacji Koranu, zikrze, istigfarze, dając fitr i zakat, służąc i działając dobroczynnie, doświadczą błogosławieństw (barakatów) przez cały rok.

Drodzy wierzący!

Jednak ci, którzy pozostali obojętni na ten miesiąc i oddalili się od Bożego miłosierdzia, przez cały rok doświadczą także oddalenia i straty.

Nasz Prorok (sał) powiedział:

Przedemną pojawił się Dżibril (as) i rzekł: „Niech będzie oddalony od miłosierdzia ten, kto doczekał się ramadanu i jego grzechy nie zostały przebaczone!”. Odpowiedziałem: „Amiin!” (Hakim, IV, 170/7256; Tirmizi, Dałat, 100/3545).

Inny szlachetny *hadis* mówi:

Biada temu, kto spotkał ramadan i nadal nie otrzymał przebaczenia. Jeśli człowiek nie otrzyma przebaczenia w ramadanie, to kiedy zostanie mu przebaczone?! (Ibn Abu Szajba, Al-Musannaf, II, 270; Hajsami, Madżma, III, 143).

Dlatego dla doświadczonych wierzących spędzenie świętego ramadanu na oddawaniu czci jest sprawą niezwykle ważną. To właśnie powiedział **Mualla ibn Fadl**:

„Pobożni przodkowie przez sześć miesięcy modlili się do Boga, aby pozwolił im żyć aż do ramadanu. Przez pozostałe sześć miesięcy modlili się, aby ramadan, którego doczekali, został od nich przyjęty” (Kijwamu’s-Sunna, At-Tagrib wat-Tarhib, II, 354).

Z drugiej strony, święty *ramadan* jest rodzajem wychowania duchowego, w którym doświadczane podczas postu poczucie głodu i bezradności pozwala lepiej zrozumieć potrzebujących. W ajacie Bóg Wszechmogący mówi, że powinniśmy pojąć sytuację potrzebujących, którzy ze względu na skromność wstydzą się prosić, i pomóc im zgodnie z naszymi możliwościami: **Głupiec sądzi z powodu ich skromności, że są pozbawieni pragnień. Ty zaś rozpoznasz ich po ich znamionach: oni nie proszą ludzi natrętnie. I cokolwiek dobrego dajecie, to bądźcie pewni, że Bóg już o tym wie** (sura *Al-Bakara*, *Krowa*, 2:273). Oznacza to, że Bóg pragnie, aby w naszych sercach zakorzeniły się i wywyższyły dobroć, miłosierdzie, hojność i bezinteresowność.

Tak więc święty *ramadan* jest szkołą wiedzy, w której otrzymujemy ważne przypomnienie o ludziach samotnych, opuszczonych i bezradnych oraz o naszej odpowiedzialności za nich. Podczas świętego *ramadanu* musimy być szczególnie uważni na naszą odpowiedzialność za potrzebujących i biednych.

Droży mużułmanie!

Wielkim szczęściem jest zakończenie *ramadanu* w sposób godny, pozostawiając go usatysfakcjonowanym z nas, i przywitanie następnego *ramadanu*, przy jednoczesnym zachowaniu nabytych duchowych wartości. I w ten sposób być w stanie nieść duchowość *ramadanu* przez całe swoje życie. Prawdziwe święto jest przejawem tego szczęścia.

Święto – jest dla tego, kto zakończył *ramadan*, otrzymując od Boga świadectwo o przebaczeniu.

Święto – to nagroda za szczere wielbienie Boga Wszechmogącego.

Święto – to ostatnia lekcja w szkole świętego *ramadanu*.

Święto – to czas spędzony wśród braci w wierze, na odwiedzaniu przyjaciół, krewnych, chorych, potrzebujących, samotnych, uciśnionych, aby zapytać o ich zdrowie i zdobyć ich serca. To przebywanie w miejscach smutku, martwienie się problemami wierzących itd.

Święto – to Boży posiłek, dający chłód Raju płonącym sercom.

Święto – to, obok dni indywidualnych, również dni wspólnego oddawania czci spędzane na działalności dobroczynnej i służeniu. To nie są dni przyjemności dla *nafsu*, coś w rodzaju weekendowego wypadu w szaleństwie rozrzutności, jak to jest w zwyczaju wśród większości ludzi.

Święto – to dni przebaczenia krzywd i pojednania z braćmi w wierze.

Niechaj Bóg Wszechmogący obdarzy nas zdolnością jeszcze głębszego odczuwania cierpień naszych uciśnionych braci na całym świecie, przemienienia naszych serc w ostoję miłosierdzia, która ich przyjmie i umożliwi złagodzenie ich ran zarówno fizycznych, jak i duchowych naszą modlitwą. Niech Bóg Najwyższy ześle prawdziwą radosną atmosferę świąt całemu cierpiącemu muzułmańskiemu światu.

Niech Bóg Wszechmogący pozwoli nam zakończyć ten święty *ramadan*, będąc oczyszczonymi z grzechów, i spotkać się z następnym *ramadanem* w takim samym stanie duchowym. Niech obdarzy nas łaską przejścia przez życie w duchowości *ramadanu* i wzięcia ostatniego oddechu w spokoju świątecznego poranka, który otwiera okno na wieczność.

Amiin!

37. KAZANIE W DNIU RAMADAN BAJRAMU

Data -.20-

اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ وَلِلَّهِ الْحَمْدُ، اللَّهُ أَكْبَرُ
كَبِيرًا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ كَثِيرًا وَسُبْحَانَ اللَّهِ تَعَالَى بُكْرَةً وَأَصِيلًا وَمِنَ اللَّيْلِ فَاسْجُدْ
لَهُ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ
لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ
يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي
جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُنِيرًا فَسُبْحَانَ الْمُتَجَلَّى
عَلَى عِبَادِهِ بِالْغُفْرَانِ فِي هَذَا الْيَوْمِ السَّعِيدِ أَحْمَدُهُ حَمْدًا جَمِيلًا وَأَشْكُرُهُ
شُكْرًا جَزِيلًا دَرَجَاتٍ مِنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا، نَشْهَدُ
أَنَّ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَنَشْهَدُ أَنَّ سَيِّدَنَا مُحَمَّدًا عَبْدَهُ وَرَسُولَهُ
صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَأَصْحَابِهِ وَاتَّبَاعِهِ رِضْوَانُ اللَّهِ تَعَالَى
عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ. أَمَّا بَعْدُ فَيَا عِبَادَ اللَّهِ اتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوهُ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ
اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ، قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِي كِتَابِهِ الْكَرِيمِ: أَعُوذُ -
بِسْمَلَةِ: قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى

وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص): الْمُؤْمِنُ مِرَآةُ الْمُؤْمِنِ وَالْمُؤْمِنُ أَخُو الْمُؤْمِنِ

Allaahu akbaru allaahu akbaru laa ilaha illallaahu ła allaahu akbar allaahu akbaru ła lillaahil hamd. Allaahu akbaru kabiiran łał hamdu lillaahi kasiiran ła subhaanallaahi ta'aalaa bukratan ła asiilan ła minal lajli faasdżud lahu ła sabbihhu lajlan tatiilan, alhamdu lillaahil lazii nazzaalal furkaana alaa abin-dihu lijakuuna lil aalamiina naziiral lazii lahu mulkus samałati łał ardi ła lam jattachiz łaladan ła lam jakun lahu szariikun fil mulki ła chalaka kulla szaj' in fakaddarahu takdiiran alhamdu lillaahil lazii dża'ala fis samaa'i buruudżan ła dża'ala fiihaa siraadżan ła kamaran muniiran fa subhaanal mutadżallii alaa ibaadihii bil gufraani fii hazal jałmis sa'iidi ahmaduhu hamdan dżamiilan ła aszkuruhu szukran dżaziilan daradżaatin minhu ła magfiratan ła rahmatan ła kaanallaahu gafuuran rahiiman, naszhadu an laa ilaha illakkaahu łahdahuhu laa szariika lahu ła naszhadu anna sajjidanaa muhammadan abduhu ła rasuuluhu salałaatullaahi ła salaamuhu alajhi ła alaa aalihi ła ashaabihi ła atbaa'ihii ridłallaahi ta'aalaa alajhim adżma'iin. Ammaa ba'du fajaa ibaadallaahi ittakullaaha ła atii'uuhu annallaaha ma'al laziina ittaku łallaziina hum muhsinuuna, kaalallaahu ta'aalaa fii kitaabihil kariimi: a'uuzu bismala: Kad aflaha min tazakkaa. Ła zakaras ma rabbihii fasallaa²⁰³.

Ła kaala rasuulullaahi (s): almu'minu miraatul mu'mini łał mu'minu achul mumini²⁰⁴.

Wysłannik Boga (sałł) powiedział: Wierzący jest zwierciadłem wierzącego i wierzący jest bratem wierzącego.

Drodzy bracia i siostry!

Oto zakończył się święty miesiąc *ramadan* i dzisiaj muzułmanie na całej planecie obchodzą jedno z dwóch największych świąt muzułmańskich: *Id al-Fitr* lub *Ramadan Bajram*.

W to błogosławione święto, które jest Bożą łaską dla muzułmanów, we wszystkich zakątkach planety rozbrzmiewają świąteczne *takbiry* i *tałhidy*, świadcząc całemu światu, jakim zaszczytem jest dla muzułmanów służenie Bogu i Jego wielkiej religii.

Niech będzie to dla was dobrą wiadomością, że godnie wypełniliśmy jedno z największych przykazań naszego Pana – post w miesiącu *ramadan* – i napełniwszy się duchowością tego błogosławionego miesiąca, przyszedliśmy dzisiaj do domu Boga, aby oddać Mu chwałę i wdzięczność, odmawiając świąteczną modlitwę i płacąc symboliczną *fitr sadakę*.

203. Sura *Al-A'ala*, Najwyższy, 87:14–15.

204. Abu Dawud, *At-Tadż*, t. 5, s. 54.

Drodzy muzułmanie!

To święto jest dniem, a dokładnie mówiąc – dobrym powodem do tego, aby wszyscy muzułmanie jeszcze raz wyznali sobie wzajemną miłość, braterstwo, jedność i solidarność. Dlatego korzystając z tej wielkiej okazji, każdy muzułmanin, którego serce drży z wiary, w te świąteczne dni powinien odnowić uczucia przyjaźni i braterstwa, muzułmańskiej jedności i solidarności.

Każdy muzułmanin powinien wiedzieć, że islam – nasza wielka religia – nie pozwala na pojawienie się wrogości między muzułmanami, podziału, niezgody i wewnętrznych konfliktów, zabraniając tego wszystkiego. Zamiast tego islam wymaga od muzułmanów życia w jedności, braterstwie i przyjaźni, stawiając to na pierwszym miejscu samej wiary.

W Świętym Koranie Bóg Najwyższy nakazuje nam, co następuje:

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ

وَاصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ

Ła atii'ullaaha Ła rasuulahuu Ła laa tanaaza'u fafaşşaluu Ła tazhaba ri-hukum Łasbiruu: innallaaha ma'as saabiriin.

I bądźcie posłuszni Bogu i Jego Wysłannikowi, i nie spierajcie się wzajemnie, abyście nie osłabli i nie opuściła was wasza moc. Bądźcie cierpliwi, gdyż Bóg jest z cierpliwymi²⁰⁵.

وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا

Ła'tasimuu bi hablillaahi džamii'an Ła laa tafarrakuu.

Trzymajcie się wszyscy mocno liny Boga, nie rozdzielajcie się [na zwalczające się frakcje]²⁰⁶.

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ

وَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

205. Sura Al-Anfaal, Zdobycz, 8:46.

206. Sura Ali Imran, Rodzina Imrana, 3:103.

Ła laa takuunuu kallaziina tafarrakuu łachtalafuu mim ba'di maa dżaa'ahumul bajjinaat: ła ulaa'ika lahum azaabun aziim.

Nie bądźcie podobni do tych, którzy się podzielili i zaczęli spierać, gdy otrzymali już jasne znaki. Dla nich jest kara straszna!²⁰⁷

Wysłannik Boga (*saat*) przekazał:

*Wierzący jest jak lustro dla swego wierzącego brata. Wierzący jest bratem wierzącego*²⁰⁸.

*Wierzący w stosunku do siebie nawzajem są niczym filary jednego budynku*²⁰⁹.

*Przysięgam na Tego, w którego rękach jest moja dusza, że nie wejdziecie do Raju, dopóki nie uwierzycie*²¹⁰.

Szanowni wierzący!

Z *ajatów* i *hadisów* jasno wynika, że wszyscy, którzy po wypowiedzeniu *kalimatusz szahady* zostali zaszczytzeni wejściem pod kopułę islamu, muszą zebrać się i zjednoczyć pod sztandarem miłości, braterstwa, jedności i solidarności wielkiej religii islamu. Przecież w historii nie jest znany żaden naród, który utracił wartości duchowe i moralne, zrywając więzy braterstwa i miłości, zapominając o człowieczeństwie, byłby w stanie utrzymać się i przetrwać.

Dlatego, jeśli chcemy powstać i oznajmić całemu światu o sobie oraz islamie, musimy przede wszystkim odbudować gmach duchowego braterstwa. A święta są doskonałą okazją do takiej jedności. My, wprawieni w ruch tą samą wiarą i zgromadzeni w tak błogosławiony poranek w domu Boga, musimy skorzystać z tej okazji. Dlatego każdy muzułmanin, pozbywszy się wszelkich uprzedzeń i podszeptów *nafsu*, powinien sobie przypomnieć: „Jestem muzułmaninem, wszyscy muzułmanie są braćmi, a bracia nie mogą być dla siebie wrogami i nie mogą się od siebie oddalać”, zrywając wszelkie łańcuchy osobistej niechęci i uprzedzeń. Musimy uczynić to niezwłocznie, jak wymaga tego nasza wiara. Tylko wówczas nasze muzułmańskie święto zostanie uznane za ważne.

207. Sura *Ali Imran*, *Rodzina Imrana*, 3:105.

208. Abu Dawud, *At-Tadż*, t. 5, s. 54.

209. Buchari, Muslim, *Rijad as-Salihin*, t. 1, s. 220.

210. Muslim, Abu Dawud, *At-Tadż*, t. 5, s. 244.

Przecież święta są dane muzułmanom tylko po to, aby ich zjednoczyć. Są dane jeszcze po to, aby ucichły spory i chociaż na chwilę ustąpiły przeciwności losu, aby ktoś pamiętał o biednych i samotnych. Święta istnieją po to, aby chociaż na pewien czas ustała nienawiść, zazdrość i wrogość, aby zatriumfowała jedność i solidarność.

Szanowni bracia i siostry w wierze!

Mówiąc w Świętym Koranie:

وَاَعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ

Ła'bud rabbaka hattaa ja'tijakal jakiin.

I czcij twego Pana, aż przyjdzie do ciebie pewność!²¹¹, Bóg Najwyższy nakazuje nam, abyśmy byli niezmienni w naszych aktach czci. Dlatego po zakończeniu *ramadanu* w żadnym wypadku nie powinniśmy zaprzestawać naszego gorliwego uwielbienia.

Zaprzestanie oddawania czci i oddalenie się od meczetu i wspólnoty po upływie *ramadanu* jest błędnym i niebezpiecznym zachowaniem. Przecież islam nie stanowi sezonowej szaty na miesiąc *ramadan*. Rozsądny i dojrzały muzułmanin to ten, który pozostaje w szacie muzułmanina aż do ostatniego tchnienia. Ta droga jest jedyna dla każdego muzułmanina, a jej ostatecznym celem jest świętowanie życia wiecznego.

Dlatego czcigodny Prorok (*saal*) powiedział:

*Mądrym człowiekiem jest ten, który przygotowuje siebie i swoje czyny na to, co czeka go po śmierci. Głupcem jest ten, który podążając za podszeptem swojego nafs i pragnień, oczekuje od Boga tego, co nigdy nie będzie mu przeznaczone*²¹².

Oznacza to, że rozsądny muzułmanin musi przede wszystkim być dobrze przygotowany na życie wieczne, które rozpocznie się dla niego po śmierci, już w grobie. Jednocześnie nie należy zaniedbywać życia ziemskiego.

Powinien starać się znaleźć wśród tych, o których mówi nasz Pan:

فَذُفْلَحْ مَنْ تَرَكَىٰ وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّىٰ

Kad aflaha min tazakkaa, ła zakaras ma rabbihii fasallaa.

211. Sura Al-Hidżr, Kamienna, 15:99.

212. Tirmizi, *Rijad as-Salihin*, t. I, s. 101.

Osiągnie powodzenie ten, kto się oczyści i będzie wspominał imię swego Pana, i modlił się²¹³.

W tym błogosławionym świątecznym dniu powinniśmy okazywać szacunek starszym i być wyrozumiali wobec młodszych. Należy odwiedzać rodzinę i przyjaciół. Jeśli nie mamy ku temu możliwości, wypada telefonicznie zapytać o ich zdrowie i życie oraz złożyć życzenia świąteczne. Jeśli jesteśmy na kogoś zagniewani albo ktoś na nas się obraził, w tym dniu należy się pojednać. Powinniśmy również zacieśniać i wzmacniać nasze braterskie więzi. Wzmocnić je tak, aby nigdy się nie rozerwały i nie rozrzuciły nas w różne strony jak koraliki *tasbiħu*.

Jeśli ktoś z nas nie przekazał jeszcze *fitr sadaki*, która jest *ładzibem* dla każdego majątnego i wolnego muzułmanina, niezwłocznie powinien to zrobić. Warto wiedzieć, że jałmużnę tę płaci się za każdego członka rodziny.

Proszę Boga, aby to wielkie święto było błogosławione dla wszystkich muzułmanów. Bądźcie *amanatem* Boga, przecież tylko do Niego Jedyne go powrócimy!

أَلَا إِنَّ أَحْسَنَ الْكَلَامِ ... كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ²¹⁴

وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ
وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الذُّلِّ وَكَبِيرًا²¹⁵

*Alaa inna ahsanal kalaami... Kullu nafsın zaa'ikatul małt: summa ilajnaa turdža'uun*²¹⁶.

*Ła kulil hamadu lillaahil lazii lam jattachiz łaladan Ła lam jakul lahuu sza-riikun fil mulki Ła lam jakul lahuu łalijjum minaz zulli Ła kabbirhu takbiiraa!*²¹⁷

213. Sura Al-A'ala, Najwyższy, 87:14–15.

214. Sura Al-Ankabuut, Pająk, 29:57.

215. Sura Al-Israa, Podróż nocna 17:111 (w dni świąteczne zamiast ajatu innallaha ja'muru chatib recytuje ten ajat, po czym opuszcza minbar).

216. Sura Al-Ankabuut, Pająk, 29:57.

217. Sura Al-Israa, Podróż nocna 17:111 (w dni świąteczne zamiast ajatu innallaha ja'muru chatib recytuje ten ajat, po czym opuszcza minbar).

38. WARTOŚĆ PIELGRZYMKI W ISLAMIE

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنْ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص): أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ فَرَضَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ الْحَجَّ فَحُجُّوا

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Fiihi aajaatum bajjinaatum makaamu ibraahiima la man dachalahuu ka-
ana aaminan la lillaahi alan naasi hidždżul bajti manis tataa'a ilajhi sabiilan
la man kafara fa innallaaha ganijjun anil aalamiin.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

*Ea kaala rasuulullaahi (s): ajjuhan naasu kad faradallaahu alajkumul ha-
dždża fahadždżuu.*

Szanowni muzulmanie!

Jednym z głównych filarów naszej religii islamu jest *hadždż*, pielgrzymka do miejsc świętych. Stała się obowiązkowa dla każdego muzulmanina w dziewiątym roku *hidżry* i obejmuje „postój w Dolinie Arafat i odwiedzenie Kaaby Muazzama w określonej porze roku przez muzulmanina ubranego w *ihram* w celu oddania czci”²¹⁸.

Obowiązkowy charakter pielgrzymki w islamie potwierdzają ajaty Świętego Koranu, *hadisy* czcigodnego Proroka (*saat*) oraz opinie naukowców, dlatego odrzucanie lub dyskredytowanie tego aktu czci jest *kufrem*.

218. 9 i 10 dzień miesiąca *zul-hidždża* (dzień Arafat i dni świąteczne).

*Hadżdż, będący zarówno duchową, jak i fizyczną formą kultu, jest obowiązkiem raz w życiu dla każdego muzułmanina i muzułmanki, którzy są pełnoletni, zdrowi umysłowo oraz fizycznie i wolni. Dlatego każdy muzułmanin, który ma środki na pokrycie kosztów podróży i utrzymanie rodziny podczas swojego pobytu na pielgrzymce, powinien bez zwłoki wypełnić ten akt, gdyż Wysłannik Boga (saʿa) powiedział: *Jeśli ktoś zamierza odbyć hadżdż, to nie powinien z tym zwlekać*²¹⁹.*

O tych, którzy mają wszelkie możliwości do odbycia pielgrzymki, ale jej nie wykonują, usprawiedliwiając się pracą lub innymi powodami i odchodzą z tego świata, nie wypełniwszy tego, Wysłannik Boga (saʿa) powiedział: *Ten, kto mając możliwości, ani razu w ciągu swego życia nie odwiedził Kaaby, odchodzi z tego świata jako żyd lub chrześcijanin*²²⁰.

Szanowni bracia i siostry!

Wszechmogący Bóg, mówiąc w Świętym Koranie o obowiązku odbycia pielgrzymki, nakazuje:

إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَن دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ

Inna aḥla bajtin ludi'a linnaasi lallazii bi bakkata mubaarakan la hudal lil aalamiin: fiihi aajaatum bajjinaatum makaamu ibraahiima la man dachalahuu kaana aaminan la lillaahi alan naasi hidždżul bajti manis tataa'a ilajhi sabiilan la man kafara fa innallaaha ganijjun anil aalamiin.

Zaprawdę, pierwszy Dom ustanowiony dla ludzi został w Baccie [aby oddawali cześć], błogosławieństwo i przewodnictwo dla światów. Tam są jasne znaki: stanowisko Abrahama. Ktokolwiek tam wchodzi, jest bezpieczny. Pielgrzymka do niego jest obowiązkiem ludzi wobec Boga: tych, którzy mogą sobie na to pozwolić. A kto jest bez wiary [i nie odbywa pielgrzymki]: Bóg jest bogaty ponad światy²²¹.

219. Abu Dawud, *At-Tadż*, t. 2, s. 109.

220. Tirmizi, Ahmad, *At-Tadż*, t. 2, s. 109.

221. Sura Ali Imran, Rodzina Imrana, 3:96–97.

Wysłannik Boga (*saat*) głosił:

– *O ludzie, Bóg uczynił dla was pielgrzymkę obowiązkową. Dlatego starajcie się to zrobić przy pierwszej nadarzającej się okazji.*

Ktoś z obecnych zapytał:

– Czy powinniśmy odbywać ją co roku, o Wysłanniku Boga?

Prorok (*saat*) odpowiedział:

– *Jeśli bym odpowiedział „tak”, to hadźdź stałby się dla was obowiązkowy co roku, na co nigdy nie mieliście siły*²²².

I tak odwiedzenie Świętej Ziemi, nad którą wzeszło słońce Koranu, i Kaaby, centrum wszechświata i pierwszego miejsca kultu na ziemi, w celu odbycia pielgrzymki, jest dla każdego muzułmanina, który ma możliwości i siły, obowiązkiem przynajmniej raz w życiu i takie jest polecenie Boga Wszechmogącego.

Drodzy muzułmanie!

Jakże niesamowity to widok, gdy wierzący, postępujący według nakazu Boga Najwyższego, przybywają ze wszystkich krańców świata do Świętej Ziemi, z pełnym pokory drżeniem serca, ramię w ramię wykonują rytuały *hadźdżu* ze swoimi braćmi w wierze, mówiącymi różnymi językami i mającymi różne kolory skóry.

Tylko podczas *hadźdżu* człowiek za życia może doświadczyć podobieństwa Dnia Sądu, kiedy pojawi się przed Bogiem Najwyższym, nie zabierając ze sobą z tego świata niczego poza dwoma kawałkami białego materiału.

Wiara, która wypełnia serca tysięcy Azjatów, Afrykanów, Europejczyków i Amerykanów, wyrażona w *talbijji* – hymnie *hadźdżu*: *Labbajka allahumma labbajk. Labbajka laa szariika laka labbajk...*, mieszając się z błogosławnym powietrzem i pyłem Mekki, pachnąca aromatem róż i kadzideł, ogarnia całą ziemię. Powiedział o tym Wysłannik Boga (*saat*) następująco:

*Muzułmaninowi, który wykonuje talbiję, wtóruje każdy kawałek ziemi, każdy kamień na nim, każde drzewo i nawet uschnięta roślina*²²³.

222. Muslim, Nasai, Tirmizi, *At-Tadż*, t. 2, s. 108.

223. Tirmizi, *At-Tadż*, t. 2, s. 121.

Drodzy muzułmanie!

Musimy szczególnie poważnie potraktować taki kult jak *hadżdż*, który sprzyja wzmocnieniu braterstwa i spójności muzułmanów na świecie, wzywa współwyznawców do jedności edukacyjnej, społecznej, ekonomicznej i kulturalnej oraz pełni rolę swego rodzaju kongresu muzułmańskiego. Musimy dobrze wiedzieć, jakiego rodzaju *hadżdż* będziemy wykonywać: *al-ifrad*, *at-tamattu* czy *al-kiran*, powziąć odpowiednią intencję i starać się wykonać ten akt czci w najlepszy możliwy sposób.

Należy wiedzieć, czym jest *ihram*, postój w Arafacie, i *ta'af* Kaaby, które rytuały są obowiązkowe podczas pielgrzymki i jak wykonywać każdy z nich. Trzeba dobrze poznać *ładżiby hadżdżu*, takie jak *saj* pomiędzy wzgórzami Safa i Marfa, postój w Muzdalifie, kamienowanie szatana, golenie lub strzyżenie włosów, pożegnalne okrażenie Kaaby. Powinno się znakomicie orientować, co w stanie *ihram* jest dozwolone, a co zakazane, jakie czyny wymagają złożenia ofiary ze zwierzęcia i *sadaki* w intencji przebaczenia grzechów. Należy to wszystko poznać na tyle dobrze, aby odbyć pielgrzymkę bez wad.

Podczas *hadżdżu* wskazane jest odwiedzenie grobu czcigodnego Wyśłannika Boga (*saal*), posłanego jako miłosierdzie dla światów, znajdującą się w Medynie. Prorok proroków (*saal*) mówił:

*Moje wstawienictwo będzie obowiązkowe dla każdego, kto odwiedzi mój grób*²²⁴.

Chutbę swoją zakończ *hadisem* przekazanym przez Abu Hurajrę (*ra*). Jest w nim mowa, że kiedy zapytano Wyśłannika Boga (*saal*) o najlepszy uczynek, odpowiedział:

Posłuszeństwo Bogu i Jego Wyśłannikowi. Kiedy zapytano go, co jest następne, rzekł:

Dżihad na ścieżce Boga. Zapytany, co następuje potem, oznajmił:

*Bez wad i błędów wypełniony hadżdż*²²⁵.

Niech Bóg Najwyższy da nam wszystkim możliwość wielokrotnego odwiedzenia błogosławionych miejsc związanych z życiem Jego proroków, dostąpienia szacunku nabycia duchowości Jego ukochanego Wyśłannika (*saal*) i stawienia się przed Nim w Dniu Sądu po odbyciu prawdziwej i nieskazitelnej pielgrzymki! Amiin!

224. Kadi Ijad, *At-Tadž*, t. 2, s. 190.

225. Buchari, Muslim, *Rijad as-Salihin*, t. 2, s. 521, nr 1278.

39. HADŹDŹ I DZIEŃ ARAFA

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

خَيْرُ الدُّعَاءِ دُعَاءُ يَوْمِ عَرَفَةَ، وَخَيْرُ مَا قُلْتُ أَنَا وَالنَّبِيُّونَ مِنْ قَبْلِي: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Jaa ajjuhal laziina aamanu kutiba alajkumus sijaamu kamaa kutiba alal laziina min kablikum la'allakum tattakuun.

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

Chajrul du'aa'i du'aa'u jałmi arafaka, la chajru maa kultu anaa lan nabij-juuna min kablii: laa ilaha illallaahu lahdahu laa szariika lahu, lahul mulku la lahul hamdu la huła alaa kulli szaj'in kadiir.

Drodzy bracia i siostry!

HadŹdŹ – to jeden z pięciu filarów islamu, święty obowiązek, w wypełnieniu którego do Mekki przybywają z całego świata wierzący różnych narodowości, o różnym kolorze skóry, mówiący różnymi językami.

HadŹdŹ – to podróż muzułmanów z całego świata do Kaaby, w której stronę zwracają się w modlitwie pięć razy dziennie.

Hadżdż – to spełnienie wiary, przypomnienie o zgromadzeniu w Dniu Sądu Ostatecznego. Wielomilionowa rzesza pielgrzymów w czasie *hadżdżu* przypomina o tym Dniu, w którym ludzie będą pędzeni ogromnymi tłumami na miejsce zgromadzenia – *Mahszar*. *Hadżdż* – to okazja, aby doświadczyć poczucia dumy z największej wspólnoty wierzących na świecie – *ummy* Muhammada (*saat*). A przecież tutaj, na Świętej Ziemi, obecna jest tylko niewielka część miliardowej *ummy*.

Hadżdż – to pobyt w świętych miejscach, gdzie obficie wzeszły pierwsze ziarna prawdziwej religii. Na tej ziemi, po której stąpał najlepszy ze wszystkich stworzonych – Muhammad Mustafa (*saat*), każdy widzi i czuje w swoim sercu błogosławiony dowód jego obecności na tym świecie.

Święta Kaaba stanowi symbol miłości do Wszechmogącego Stwórcy. Jest również przypomnieniem miłości proroka Ibrahima (*as*) do jego Pana. To także symbol miłości i oddania Proroka Muhammada (*saat*) Bogu Najwyższemu. To w jej kierunku były zwrócone pełne smutku, błogosławione oczy Wysłannika Boga (*saat*) w chwili rozstawania się z rodzinnym miastem.

Błogosławiona Mekka – miasto, w którym zostały objawione pierwsze ajaty Świętego Koranu. To stąd ostatnia boska religia zaczęła rozprzestrzeniać się na cały świat.

To tutaj prorok Ismail (*as*) ugasił swoje pragnienie z Bożego daru – źródła Zam-zam. Właśnie to źródło, tryskające burzliwym strumieniem, próbowała uspokoić słowami „Zam! Zam!” szlachetna Hadżar.

To w pobliżu tego miasta znajduje się dolina Arafa, w której przyjmowane są wszystkie modlitwy. To właśnie w tych błogosławionych miejscach pokorny sługa Boga, prorok Ibrahim (*as*), zrozumiał, że Bóg Wszechmogący nakazał mu poprzez prorocze sny złożyć w ofierze swego syna Ismaila (*as*). Dlatego dolina nazywa się Arafa, co oznacza dosłownie: „on zrozumiał”.

Drodzy muzułmanie!

Postój w dolinie Arafa, który przypada dziewiątego dnia miesiąca *zul-hidżdża*, jest najważniejszym i najcenniejszym dniem pielgrzymki, dniem przebaczenia grzechów i uwolnienia się od Piekła. Wystarczyłby jeden dzień Arafa, aby wszystkie dziesięć dni *zul-hidżdża* można uznać za wielkie. Zapytano Wysłannika Boga (*saat*) o post w dniu Arafa, na co odpowiedział: „[Post w tym dniu] służy wykupieniu [grzechów] minionego i przyszłego roku” (Muslim).

Tak więc za jeden dzień postu w dniu Arafa Bóg przebacza człowiekowi grzechy popełnione w ciągu dwóch lat.

Szanowni wierzący!

W dniu postu w dolinie Arafa, słudzy Boga, pogrążeni w nadziei i oczekiwaniu przebaczenia od swego Pana, będą w stanie bezsilności i potrzeby. Serca i oczy napełnią się łzami skruchy, a niezliczone prośby o przebaczenie wzniosą się do Stwórcy. W księgach czynów otworzą się całkowicie czyste strony i do Wszechmogącego Pana zostaną skierowane modlitwy i obietnice dalszego życia w pełnym Jemu poddaniu. Dlatego w dolinie Arafa ludzie doświadczą czegoś podobnego do Dnia Sądu. Tutaj wszystko przypomni im, jak po opuszczeniu grobów zgromadzą się na placu *Mahszar* i w całkowitej bezradności będą szczerze modlić się do swego Pana o przebaczenie grzechów. Owinięci w dwa kawałki białego materiału – od dołu i od góry – niczym w całun, z odkrytą głową, bosymi stopami i brakiem wszelkich ziemskich oznak i symboli.

Arafa przypomni nam także historię pierwszych ludzi na ziemi, naszych przodków. Z powodu intrygi szatana, po skosztowaniu zakazanego owocu, prorok Adam i jego żona Hawwa (Ewa) (*as*) na Boży rozkaz zostali zesłani z Raju na ziemię, będąc w rozłące i tęskniąc za sobą.

Prorok Adam (*as*) okazał skruchę i poprosił Boga Wszechmogącego o przebaczenie w imię Muhammada (*saat*) i jego potomków. Jego *dua* zostało przyjęte i Bóg posłał anioła, który wskazał mu drogę do Mekki. Dzięki tej modlitwie Hawwie, która przebywała w Dżuddzie, również został zesłany anioł i poprowadził ją na spotkanie z Adamem (*as*). Spotkali się dwieście lat później w dniu Arafa, w dolinie Arafa, na górze *Ar-Rahma* (góra Miłości), po nadejściu pory modlitwy *al-asr*. Razem płakali i ponownie wyrażali skruchę za nieposłuszeństwo Panu, wyrządzając tym samym krzywdę sobie.

Wszechmogący Stwórca, którego szczodrość i dobroć są nieograniczone, nie tylko przyjął ich modlitwę, ale także pobłogosławił obietnicą, że co roku będzie przebaczać tym z ich potomków, którzy tego samego dnia i o tej samej porze przyjdą do tego miejsca i poproszą o przebaczenie. Taki oto jest sens i mądrość okazywania skruchy przez pielgrzymów w dolinie Arafa.

Po tym spotkaniu Adam i Hawwa (*as*) osiedlili się w miejscu, gdzie dzisiaj znajduje się miasto Mekka. Dlatego Mekka nazywana jest również *Ummul Kura*, co znaczy „Matka Miast”.

Te święte miejsca, miejsca bezpieczeństwa, pokoju i Bożej miłości, są miejscami przepełnionej miłosierdziem i dobrocią kolebki proroków. Pomimo dzisiejszych podziałów w świecie islamu, narody świata mogą jedynie pozazdrościć jedności, braterstwa i wzajemnej miłości, która przejawia się w tych świętych miejscach podczas pielgrzymki i *umry* (małej pielgrzymki).

Drodzy muzułmanie!

Pielgrzym jest gościem Wszechmogącego Boga. Tak jak zasady przyzwoitości określają normy zachowania gościa w domu gospodarza, tak też każdy pielgrzym ma obowiązek utrzymywania porządku w Domu Boga. I tylko pod tym warunkiem Wszechmogący Pan przyjmuje skruczę i prośby gościa.

Każdy pielgrzym jest wybranym wysłannikiem muzułmańskiej społeczności, dlatego podczas pielgrzymki ma obowiązek stale prosić w swoich modlitwach Boga Wszechmogącego o przebaczenie, łaski i powszechny dobrobyt *ummy*.

Niech Bóg Wszechmogący obdarzy każdego muzułmanina możliwością wypełnienia tego pięknego aktu czci przynajmniej raz w życiu.

Amiin!

40. KAZANIE W DNIU KURBAN BAJRAMU

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَهْدِيهِ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ
شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يُضِلِّ
فَلَا هَادِيَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَلَا مِثْلَ لَهُ وَلَا
ضِدَّ لَهُ وَلَا نِدَّ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ سَيِّدَنَا وَحَبِيبَنَا وَعَظِيمَنَا وَقَائِدَنَا وَقُرَّةَ أَعْيُنِنَا
مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ وَصَفِيُّهُ وَحَبِيبُهُ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ وَعَلَى
كُلِّ رَسُولٍ أَرْسَلَهُ. الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ سَيِّدِي يَا رَسُولَ اللَّهِ. الصَّلَاةُ
وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا سَيِّدِي يَا صَاحِبَ الذِّكْرِ يَا أَبَا الْقَاسِمِ يَا أَبَا الزُّهْرَاءِ يَا
مُحَمَّدَ. أَمَّا بَعْدُ عِبَادَ اللَّهِ، فَإِنِّي أُوصِيكُمْ وَنَفْسِي بِتَقْوَى اللَّهِ الْعَلِيِّ الْقَدِيرِ
الْقَائِلِ فِي مُحْكَمِ كِتَابِهِ:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ
إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Innal hamda lillaahi nahmaduhu la nastagfiruhu la nasta'inuhu la na-
stahdihi la na'uuzu billaahi min szuruuri anfusinaa la min saji'aati a'maali-
naa, man jahdillaahu falaa mudilla lahu la man judlil falaa haadija lahu, la
aszhadu an laa ilaha illallaahu tahdahu laa szariika lahu la laa masiila lahu
la laa didda lahu la laa nidda lahu, la aszhadu anna sajjidanaa la habiibanaa
la aziimanaa la kaa'danaa la kurrata a'juninaa muhammadan abduhu la ra-
suuluhu la safijjuhu la habiibuhu salataatullaahi la salaamuhu alajhi la alaa
kulli rasuulin arsalah. Assalaatu las salaamu alajka sajjidii jaa rasuulallaah.*

Assalaatu las salaamu alajka jaa sajjidi jaa saahibiz zikraa jaa abal kaasimi jaa abaz zahraa'i jaa muhammad. Ammaa ba'du ibaadallaahi, fa'innii uusii-kum la nafsija bi takla llaahil alijil kadiiril kaa'li fii muhkami kataabih:

Jaa ajjuhaal laziina aamanut takullaaha tal tanzur nafsum maa kaddamat ligad. Lattakullaah: innallaaha chabiirum bimaa ta'maluun.

Chwała Bogu, Panu światów, który nie potrzebuje nikogo ani niczego, ale Jego potrzebują wszystkie stworzenia. Zwracamy się ze skrucą do Boga, który jako Jedyny prawdziwie przebacza grzechy. Prosimy Boga o ochronę przed karą, ponieważ nie mamy nikogo innego, kogo mogli-
byśmy prosić o pomoc i mieć nadzieję poza Jego łaską i miłosierdziem!

Prosimy Boga, aby obdarzył jeszcze większą czcią i wielkością Proro-
ka Muhammada (*saat*), który został wysłany z prawdą do całej ludzkości.

Droży bracia i siostry!

Dziesiątego dnia miesiąca *zul-hidżdża* muzułmanie na całym świecie obchodzą wielkie święto *Id al-Adha* lub *Kurban Bajram*, które oznacza zakończenie pielgrzymki do Mekki. Rytuały odprawiane w dniach tego święta przez muzułmanów, którzy przebywają na *hadżdżu* – kamienio-
wanie szatana i składanie ofiary ze zwierzęcia – nawiązują do historii ofiary proroka Ibrahima i jego syna proroka Ismaila (*as*).

Pewnego razu, będąc w Mekce, prorok Ibrahim (*as*) usłyszał głos: „O Ibrahimie! Bóg nakazał ci złożyć w ofierze syna!”. Ten sen przyśnił się mu na dwa dni przed świętem *Kurban Bajram* i potem powtórzył się jeszcze dwukrotnie. Przekonało to Ibrahima, że ten sen pochodzi od Boga. Rzeczywiście, był to sprawdzian wierności i gotowości poświęce-
nia w imię Boga tego, co najdroższe. Tego ranka Ibrahim (*as*) kazał synowi wziąć sznur i nóż, mówiąc, że pójdą po drewno, co było ich zwykłym działaniem. Ismail (*as*) niczego nie podejrzewał. Zbliżając się do Miny (miejsce w pobliżu Mekki) Ibrahim opowiedział Ismailowi (*as*) swój sen. „Ojczy, taki nakaz został ci dany przez Boga?” – zapytał syn. „Tak!” – od-
powiedział Ibrahim (*as*). Ismail rzekł: **Ojczy mój, czyn to, co ci naka-
zano. Jeśli Bóg zechce, to znajdziesz mnie cierpliwym** (sura *As-Sa-
affaat*, *Szeregi*, 37:102), wykazując gotowość oddania życia na polecenie Boga.

Ibrahim zawiązał synowi oczy, aby na widok noża nie przestraszył się i nie zadrżało mu serce. Zanim dotknął nożem gardła Ismaila, Ibrahim (*as*) wypowiedział: *Bismillaahi!* i zawołał: „O mój Panie, spełniam Twoją

wolę!” Ojciec przeciągnął nożem po gardle syna, ale nie wyrządziło mu to krzywdy, gdyż nie było woli Boga na złożenie Ismaila (as) w ofierze. Ta próba wierności i cierpliwości stała się przykładem dla wszystkich ludzi. Ibrahim i jego syn Ismail (as) potwierdzili, że byli gotowi poświęcić w imię Boga to, co najcenniejsze: Ibrahim – swojego syna, a Ismail – swoje życie.

Kiedy Ibrahim ponownie przygotował się do przyłożenia noża do gardła syna, usłyszał głos z niebios: „Ibrahimie, udowodniłeś swoją wierność. Dowiodłeś, że jesteś oddany Bogu. Zatrzymaj się! Nie ma potrzeby poświęcenia Ismaila”. Ibrahim (as) ujrzał anioła Dżibrila (as), zstępującego z niebios z baranem o ostrych rogach, którego oczy otoczone były czernidłem. Anioł obwieścił „O Ibrahimie! Ten baran pasł się w Raju przez czterdzieści lat. Teraz został zesłany do ciebie, abyś mógł go złożyć w ofierze zamiast syna”. Ibrahim (as) uradował się, słysząc dobrą nowinę.

I wykupiliśmy go [syna] wielką ofiarą, i zostawiliśmy o nim późniejszym pokoleniom [wezwanie]: „Pokój Abrahamowi!”. Tak oto nagradzamy czyniących dobro! Zaprawdę, On był spośród Naszych wiernych sług (sura *As-Saaffaat*, Szeregi, 37:10–111).

Złożyli w ofierze barana, wywyższając swego Pana.

Drodzy wierzący!

Prawdziwym sensem składania ofiary, jaki zawiera się w tym historycznym wydarzeniu, jest umiejętność bycia szczerymi sługami Boga, wyrażając posłuszeństwo i bojaźń Bożą wobec Jego nakazów.

Co roku w dni święta *Kurban Bajram* muzułmanie składają ofiarę na znak tego wydarzenia. Bóg Najwyższy nakazuje:

[...] módl się zatem do twego Pana i złoż ofiarę! (sura *Al-Kašsar*, *Obfitość*, 108:2).

Bóg nie potrzebuje *kurbana* ani innych aktów czci, ale Swoim nakazem złożenia ofiary poddaje Swoje sługi próbie, mierzy stopień bliskości z Nim. Jest to przejaw posłuszeństwa wobec Wszechmogącego Boga, wyraz wdzięczności Jemu za zesłane dobra, przebaczenie za grzechy, sposób osiągnięcia bliskości z Nim i Jego zadowolenia.

[Ze złożonej ofiary] Nie dotrze do Boga ani ich mięso, ani ich krew, ale dotrze do Niego wasza pobożność [...] (sura *Al-Hadždż*, *Pielgrzymka*, 22:37).

Tylko wierzący, którzy szczerze pragną zadowolenia swego Pana i którzy udowodnią swoją wiarę, wypełniając Jego przykazania, otrzymają od Niego nagrodę. W *hadisach* jest powiedziane:

Składajcie swoje ofiary z dużych zwierząt, ponieważ będą one środkiem waszego transportu przez most Sirat (Fajzul Kadir).

Za każdy włoszek kurbana wyznaczona jest nagroda (Abu Dawud).

Szanowni bracia i siostry!

Złożenie ofiary jest obowiązkowe (*ładżib*) dla każdego zamożnego muzułmanina, który posiada majątek w wysokości *nisabu* (czyli dla osób zobowiązanych do zapłacenia zakatu). *Kurban* jest *sunną* Wysłannika Boga (*saal*) i *sunną* proroka Ibrahima (*as*).

Ibn Abbas (*ra*) przekazał: Wysłannik Boga mieszkał w Medynie przez dziesięć lat, podczas których wykonywał udhiję [*kurbana*]²²⁶.

Dziesiątego dnia *zul-hidżdża* (*Kurban Bajram*) nie ma czynu bardziej umiowanego i drogiego Bogu, który mogą wykonać dzieci Adama, niż *kurban* [złożenie ofiary ze zwierzęcia]. Złożone w ofierze zwierzę pojawi się w Dniu Sądu z rogami, sierścią i kopytami. Ofiara dociera do Boga, zanim krew zwierzęcia spłynie na ziemię. Dlatego składajcie ofiarę z otwartym i czystym sercem²²⁷.

Drody wierzący!

Składając w ofierze *kurbana*, należy zwrócić się w stronę Kaaby i zaznaczyć je wypowiadając słowa:

بِسْمِ اللَّهِ، اللَّهُ أَكْبَرُ

Bismillaahi, Allaahu Akbar

Następnie recytowane jest następujące *dua*:

اللَّهُمَّ تَقَبَّلْ مِنِّي

Allaahumma takabbal minnii (O Boże! Przyjmij moją ofiarę).

Czas złożenia ofiary następuje po modlitwie *Al-Id* i czasie wystarczającym na wykonanie dwóch *rakatów* modlitwy oraz wygłoszenie dwóch kazań. Jeśli *kurban* zostanie zarżnięty wcześniej, nie będzie przyjęty.

226. Ahmad, 2/38; At-Tirmizi, 1507.

227. At-Tirmizi, 1493.

Imamowie Muslim i Al-Buchari przekazali wypowiedź Proroka Muhammada (sał):

مَنْ صَلَّى صَلَاتَنَا هَذِهِ وَنَسَكَ نُسَكَنَا فَقَدْ أَصَابَ سُتْنَانَا وَمَنْ نَسَكَ قَبْلَ صَلَاتِنَا فَتِلْكَ شَاةُ لَحْمٍ فَلْيَذْبَحْ مَكَانَهُ

Man sallaa salaatanaa hazihi la nasaka nuskanaa fakad asaaba sunnatanaa la man nasaka kabla salaatinaa fatilka shaatu lahmin faljazbah ma-kaanah.

To oznacza: *Kto wykonał z nami modlitwę, a potem wypełnił rytuał [złożenie ofiary], poprawnie spełnił naszą sunnę, a kto wykonał rytuał przed odprawieniem modlitwy z nami, wówczas ten kurban nie zostanie przyjęty i niech składa go ponownie.*

Czas na ofiarowanie *kurbana* trwa do zachodu słońca czwartego dnia święta.

Zwykle 1/3 część *kurbana* jest przekazywana jako *sadaka* biednym i potrzebującym, 1/3 część zostawiamy sobie, a pozostałą 1/3 część można rozdać według własnego życzenia. Jeśli mięso *kurbana* zostanie w całości rozdane biednym, wówczas ofiara również będzie przyjęta, gdyż w Świętym Koranie powiedziano:

فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطْعُمُوا الْقَانِعَ وَالْمُعْتَرَّ

[...] *fakuluu minhaa la at'imul kaani'a tal mu'tarr.*

[...] jedzcie z nich i nakarmcie takich, którzy żyją w zadowoleniu, oraz takich, którzy wstydliwie proszą²²⁸.

Dlatego składanie ofiary w islamie jest prawdziwym wyrazem człowieczeństwa i hojności.

Droży muzułmanie!

Odpowiednimi zwierzętami na *kurbana* są: owca, baran – co najmniej roczne; kozioł, koza – co najmniej dwuletnie; krowa, byk – mające powyżej dwóch lat; wielbłąd, wielbłądzica – powyżej pięciu lat.

Muhaddis Dżabir przekazał *hadis* Proroka Muhammada (sał):

228. Sura Al-Hadždż, Pielgrzymka, 22:36.

لَا تَذْبَحُوا إِلَّا مُسِنَّةً إِلَّا أَنْ تَغْسَرَ عَلَيْكُمْ فَادْبَحُوا جَذْعَةً مِنَ الضَّأْنِ

Laa tazbahuu illaa musinnatan illa an ta'sura alajikum faazbahuu dza-za'atan minad da'n.

Składajcie w ofierze tylko takie zwierzę, które osiągnęło dojrzałość [musinna]. Jeśli sprawi wam to trudność, złóżcie w ofierze rocznego barana.

Kurban nie będzie przyjęty, jeśli zwierzę ma wady, takie jak brak jednego oka, widoczną kulawiznę, wycieńczenie lub będzie miało widoczne oznaki choroby albo ułomności. Najlepszymi zwierzętami ofiarnymi są wielbłądy, potem krowy (byki), a następnie owce (kozy). Innych zwierząt jako *kurbana* się nie składa.

Drodzy bracia i siostry!

Niech Bóg Najwyższy pozwoli nam spędzić święto *Kurban Bajram* w gronie rodziny i przyjaciół, przyjmie nasze akty czci, naszą szczerłość i nasze *dua*. Prosimy Boga, aby przebaczył nam nasze grzechy i umożliwił nam wejście do Raju bez cierpienia! Amiin!

41. FASCYNACJA ŻYCIEM ZIEMSKIM

Data -.- 20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا

وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَأَبْقَى

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

عَنْ مُطَرِّفٍ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: أَتَيْتُ النَّبِيَّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) وَهُوَ يَقْرَأُ ﴿الْهَآكُمُ التَّكَاثُرُ﴾ قَالَ: ”يَقُولُ ابْنُ آدَمَ: مَالِي، مَالِي قَالَ: وَهَلْ لَكَ، يَا ابْنَ آدَمَ مِنْ مَالِكَ إِلَّا مَا أَكَلْتَ فَأَفْنَيْتَ، أَوْ لَبِسْتَ فَأَبْلَيْتَ، أَوْ تَصَدَّقْتَ فَأَمْضَيْتَ؟“

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Bal tu'siruunal hajaatad dunjaa, łal aachiratu chajrun ła abkaa.

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ła sallaam:

An mutarrifin, an abiihi kaala: atajtun nabijja (sallallaahu alajhi ła sallaam) la huła jakra'u alhaakumut takaasuruu kaala: jakuulu abnu aadama: maalii, maalii kaala: łahal laka, jaa abna aadama min maalika illaa maa akaltu fa'afnajta, ał labistu fa'ablajta, ał tasaddaktu fa'amdajta?

Drodzy bracia i siostry!

Pewnego razu Wysłannik Boga (*saat*) wyprawił Abu Ubajdę ibn al-Dżarraha (*ra*) do Bahrajnu, aby przywiózł *dżizję* zebraną od mieszkańców tego terenu. Kiedy dostarczył zebrane pieniądze z Bahrajnu, *ansa-*

rowie, dowiedziawszy się o jego przybyciu, nie rozeszli się po porannej modlitwie. Wysłannik Boga (*saat*) miał właśnie wyjść po modlitwie, aby załatwić swoje sprawy, ale towarzysze podeszli do niego. Prorok Muhammad (*saat*) uśmiechnął się i powiedział: *Myszę, że słyszeliście o tym, że Abu Ubajda z Bahrajnu coś przywiózł. Odpowiedzieli: „Tak, o Wysłanniku Boga!”*. A on im odrzekł: *Zatem cieszcie się i miejcie nadzieję na to, co was uszczęśliwi! Jednak, przysięgam na Boga, nie boję się waszej biedy, ale boję się, że ten świat otworzy się przed wami, jak otworzył się przed tymi, którzy żyli przed wami, i zaczniecie z jego powodu ze sobą konkurować, jak oni rywalizowali i to zniszczy was, jak zniszczyło ich!*²²⁹

Droży muzułmanie!

Nasza święta religia obejmuje każdy aspekt naszego życia. Tylko ściśle wypełnianie Bożych przykazań i unikanie tego, co zakazane, pozwoli podążać prawdziwą drogą (*siraatal mustakiim*) życia ziemskiego i dostąpić Raju w życiu wiecznym. Ale, niestety, często za bardzo pogrążamy się w marności życia doczesnego, spychając na dalszy plan naszą religię, która jest źródłem energii życiowej i spokoju ducha. Oddalamy się od ścieżki wskazanej nam przez Wysłannika Boga (*saat*), przestajemy jasno rozumieć sens życia ziemskiego i dążymy do celów ulotnych, które nie mają wartości w życiu wiecznym. Stopniowo zaczynamy żyć wyłącznie dla spraw ziemskich, marnując cenne dni i minuty swojego życia.

Bracia i siostry w islamie!

Zamiłowanie do życia ziemskiego stanowi konsekwencję zaniedbania wypełniania Bożych nakazów. Niekończąca się pogoń za dobrami doczesnymi jest oznaką, że sprawy ziemskie przysłoniły wartości religijne w duszy człowieka, który zachowuje się tak, jakby miał żyć wiecznie. O tych, którzy wybrali złą drogę, Bóg Najwyższy mówi: **Nie, wy wolicie życie tego świata, choć życie ostateczne [w Raju] jest lepsze [niż to życie] i trwalsze [jest wieczne]**²³⁰.

Znaczenie przytoczonego ajatu jest następujące: „Przedkładacie życie ziemskie nad życie wieczne, w ten sposób utrudniacie je sobie, czynicie niespokojnym i pozbawionym sensu. Przyszłe życie przewyższa życie doczesne pod każdym względem i trwa wiecznie, a świat ziemski

229. Buchari, *Ma'azi*, 12; Muslim, *Zuhd*, 6.

230. Sura *Al-A'ala*, *Najwyższy*, 87:16–17.

z pewnością upadnie i zniknie. Rozsądny wierzący człowiek nigdy nie będzie wołał zła od dobra i nie będzie chciał wiecznie cierpieć z powodu ziemskich przyjemności, które trwają przez krótkie godziny lub nawet krótkie chwile. Przyczyną wszelkich nieszczęść jest właśnie miłość do tego świata i przedkładanie go nad świat wieczny”.

Szanowni wierzący!

Bóg Wszechmogący stworzył świat ziemski, abyśmy mogli przejść w nim próbę. Bez wątpienia zachowanie równowagi pomiędzy troską o dobro życia ziemskiego a dążeniem do życia wiecznego jest dla wierzącego jedną z poważniejszych prób. Najważniejsze, aby muzułmanin nie stał się niewolnikiem dóbr ziemskich, dając się im oczarować, ale wręcz przeciwnie, pracował uczciwie i solidnie i zarobione pieniądze, oprócz wydatków na niezbędne potrzeby swoje i rodziny, przeznaczał na dobre uczynki, chcąc otrzymać łaskę Bożą.

Bóg Najwyższy mówi: [...] **ale z tym, czym obdarzył cię Bóg, poszukuj domu życia ostatecznego. Nie zapominaj o swoim udziale na tym świecie i bądź dobry tak, jak Bóg był dobry dla ciebie! I nie szukaj zepsucia na ziemi, Bóg nie kocha szerzących zepsucie!**²³¹

Znaczenie przytoczonego ajatu jest następujące: „Otrzymałeś wspa-
niałą możliwość zdobycia wiecznego schronienia w Raju, ponieważ po-
siadasz bogactwo, którego wielu innych jest pozbawionych. Rozdawaj
jałmużnę, staraj się zyskać przychylność swego Pana i nie ograniczaj
swojego życia jedynie do zdobywania przyjemności dla siebie. Nie żąda-
my od ciebie, abyś zaniedbując swój udział na tym świecie, poświęcił całe
posiadane bogactwo i został żebrakiem. Zachęcamy cię jednak do odda-
nia części majątku, abyś mógł znaleźć szczęście w życiu wiecznym, a dru-
gą część wydać na siebie w tym świecie. W ten sposób zadbasz o swoją
wiarę i swoje ostatnie życie. Bądź miłosierny wobec stworzeń i pamiętaj
o wielkich łaskach, jakimi obdarzył cię Bóg Wszechmogący. Nie koncen-
truj się na konfliktach na ziemi, nie bądź arogancki, nie popełniaj złych
czynów i nie zapominaj o Bogu, Który obdarzył cię niezliczonymi błogo-
sławieństwami. Bóg nie kocha grzeszników! Wręcz przeciwnie, poddaje
takich ludzi najstraszniejszej karze!”.

231. Sura Al-Kasas, Opowieść, 28:77.

Szanowni muzułmanie!

Pierwszą negatywną konsekwencją fascynacji życiem doczesnym jest nadmierna konsumpcja. Istnieje cała gama towarów i usług, z których stale korzysta ludność na świecie: żywność, odzież i obuwie, mieszkalnictwo, energetyka, technologie, transport, edukacja, opieka zdrowotna, usługi finansowe i użyteczności publicznej itd. Nadmierna konsumpcja prowadzi do wyczerpywania się zasobów planety, niszczenia środowiska i pogorszenia jego stanu ekologicznego. Podczas gdy mieszkańcy jednej części planety cierpią głód i pragnienie, inni są przekonani, że życie dane jest po to, aby więcej zarabiać i więcej wydawać. Jednakże nadmierna i nierozsądna konsumpcja podważa uniwersalne wartości moralne. Ile osób wpadło w pułapkę zadłużenia i znalazło się w trudnej sytuacji finansowej, zaciągając oprocentowane kredyty na zakup domu, samochodu lub założenie i rozwój biznesu.

Wiadomo, że Mutarrif przekazał informację od swego ojca, który pewnego razu przyszedł do Proroka (*saal*), gdy ten recytował ajat: **Prześciganie się w pomnażaniu pochłania was** (sura *At-Takaasur*, *Pomnażanie*, 102:1) i powiedział: **Bóg Wszechmogący mówi: „O synu Adama! To bogactwo jest Moim bogactwem, a ty jesteś Moim sługą. Nie masz nic z Mojego bogactwa oprócz tego, co zjadłeś i oddałeś, w co się ubrałeś i znosiłeś lub co dałeś jako jałmużnę i w ten sposób zachowałeś to”**²³².

Bracia i siostry!

Przedkładanie skromności zamiast nadmiernego bogactwa, umiaru zamiast rozrzutności, zadowolenia z tego, co się ma, zamiast niepomaganego dążenia do dóbr ziemskich – oznacza znalezienie harmonii pomiędzy życiem ziemskim a życiem wiecznym poprzez odpowiedni wkład w jedno i drugie. Nie zapominajmy, że życie ziemskie to tylko krótka chwila pomiędzy momentem, w którym otworzyliśmy oczy, przychodząc na ten świat, a momentem, w którym je zamykamy, odchodząc w wieczność. Nie zapominajmy, dokąd zmierzamy i okazujemy skromność oraz pokorę, pamiętając o słowach Boga Najwyższego (*słt*):

O ludzie, przecież obietnica Boga jest prawdą! Niech was nie zwiedzie życie ziemskie i niech was nie zwiedzie w sprawie Boga żaden zwodziciel²³³.

232. Muslim, *Zuhd*, 3.

233. Sura *Faatir*, *Stwórca*, 35:5.

Sens tych słów jest następujący:

„Wiedźcie, że Bóg obiecał was wskrzesić i nagrodzić każdego za czyny, których dokonaliście. Nie macie prawa powątpiewać ani wahać się, ponieważ Święte Księgi i przekonujące logiczne argumenty nie pozostawiają wątpliwości co do nieuchronności przyszłego życia. Jeśli jesteście przeświadczeni, że obietnica Boga jest prawdziwa, zacznijcie przygotowywać się do życia wiecznego, nie marnując swojego cennego czasu. Czyńcie dużo dobrych uczynków i nie idźcie za przykładem tych, którzy uniemożliwiają wam osiągnięcie tego celu. Nie dajcie się zwieść rozkoszom i przyjemnościom próżnego świata, które mogą was odciągnąć od wielbienia Wszechmogącego, w imię którego zostaliście stworzeni. Nie idźcie śladami szatana, który jest waszym największym wrogiem i dąży do wprowadzenia was w zbłądzenie odnośnie Boga”.

42. O ŚWIĘTOWANIU NOWEGO ROKU (1)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَيْنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّكَ إِذَا لَمِنَ
الظَّالِمِينَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

مَنْ تَشَبَّهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*La la'init taba'ta ahlaa ahum mim ba'di maa dzaa'aka minal ilmi innaka
izal laminaz zaalimiin.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

Man taszabbahu bi kałmin fa huła minhum.

Drodzy bracia i siostry!

W tym przepięknym świecie każde stworzenie zna swojego Stwórcę, niestrudzenie Go wywyższając, dziękując Mu i pamiętając o Nim.

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُسَبِّحُ لَهُ مَن فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالطَّيْرُ صَافَّاتٍ
كُلُّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ وَتَسْبِيحَهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ

*Alam tara annallaaha jusabbihu lahuu man fis samaa'laati łal ardi łat
tajru saaffaat? Kullun kad alima salaatahuu la tasbiihah. Łallaahu aliimum
bimaa jaf'aluun.*

Czy nie widziałeś, że Boga wychwalają wszyscy w niebiosach i na ziemi i ptaki z rozpostartymi skrzydłami? Każdy zna swoją modlitwę i słowa chwały. Bóg dobrze wie o wszystkim, co oni czynią (sura *An-Nuur*, Światło, 24:41).

Niestety, większość ludzi nie zna swojego Pana i jest daleka od pamiętania o Nim. Nie wyznacza prawdziwego celu swojego życia, błędzi w nieświadomości i szuka pocieszenia w ulotnych radościach, oddając się różnym świętom i rozrywkom, często nie wnikając w ich sens.

تَسْبِيحٌ لَهُ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا
يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا

Tusabbihu lahus samaa'atatus sab'u lal ardu la man fiihinna: la im min szaj'in illaa jusabbihu bi hamdihii la laakil laa tafkahuuna tasbiiahum: innahuu kaana haliiman gafuura!

Wysławia Go siedem niebios, ziemia i wszystko, co się tam znajduje. I nie ma rzeczy, która nie głosiłaby Jego chwały, lecz wy nie rozumiecie ich wysławiania. Zaprawdę, On jest Wyrozumiały, Przebaczający (sura *Al-Israa*, Podróż nocna, 17:44).

Zwierzęta, drzewa, trawy, krzewy, nawet przedmioty, które wydają się nieożywione – wszystko – wychwala Boga w swoim własnym języku. Ludziom trudno jest zrozumieć, jak Boga wychwalają stworzenia, które nie władają mową, jednakże Bóg zna tajemnicę i obejmuje swoją wiedzą wszystkie stworzenia.

Szanowni muzułmanie!

Wśród najpiękniejszych imion Boga są: **Al-Halim** (Pobłażliwy) i **Al-Gafur** (Przebaczający). Bóg nie spieszy się z karaniem nawet tych spośród Swoich sług, którzy przypisują Mu syna i świętują jego narodziny, pozwalając sobie na bluźnierstwo, z powodu którego niebo i ziemia są gotowe rozstać się, a góry rozsypać się w proch. I nawet tym grzesznikom Pan Wszechmogący daje odroczenie, obdarza błogosławieństwami i dobrobytem i pozostawia dla nich otwarte Bramy Skruchy. Jednak oni wciąż na nowo odrzucają Jego religię i nie są wdzięczni za niezliczone dobrodziejstwa. Gdyby nie cierpliwość i przebaczenie Pana, to za te słowa, które wypowiadają i święta, które urządzają, niebiosy spadłyby na ziemię, nie pozostawiając na jej powierzchni żadnej żywej istoty.

W piękne zimowe dni, kiedy pokryta warstwą śniegu przyroda pogrążona jest w głębokim śnie, człowiek nie zastanawia się i nie zadaje sobie pytania: „Jeśli cała ziemia, góry i równiny są pokryte śniegiem, rzeki i jeziora skute mocnym lodem, mieszkańcy lasów śpią i śnią w swoich norach i barłogach, czy nie nadszedł czas na wyciszenie i refleksję nad sensem tego życia?”.

Szanowni wierzący!

Niestety, najbardziej szumne i aktywnie obchodzone święto w naszym kraju, które przetrwało z okresu pogaństwa, Nowy Rok, przypada dokładnie w środku zimy. W czasie, gdy cały zasypany śniegiem świat zamiera w stanie nieustannego wspominania i dziękczynienia Wszechmogącemu Stwórcy, w ten porządek i spokój wdzierają się chaos salw petard, eksplozji sztucznych ogni, jazgotu pił i stukotu siekier, niszczących życie milionów drzew iglastych, ogłuszająca muzyka, hałas masowych imprez pijanych ludzi, którzy zatracili się w zabawie!

Za każdym razem w przededniu Nowego Roku z nową siłą poruszany jest temat zakazu obchodzenia go przez muzułmanów. Według *szariatu* muzułmanom zabrania się obchodzenia niemuzułmańskich świąt. W klasycznych księgach prawa islamu nie ma rozbieżności w tej kwestii, dlatego w naszych czasach nie można zaakceptować żadnego innego punktu widzenia w związku z tym tematem.

Jednak za każdym razem znajduje się wiele osób, które nie chcą się pogodzić z postanowieniami świętego *szariatu*. Ci ludzie tak bardzo pragną uczestniczyć w noworocznej pogańskiej zabawie, że przymykają oczy na *hadisy*, ajaty i słowa naukowców. Ich problem polega na tym, że nie potrafią zrozumieć powodów decyzji *szariatu* i na podstawie swojego powierzchownego rozumowania twierdzą, że jakieś postanowienie jest przestarzałe i nieaktualne. Ale to nie zwalnia człowieka z jego przestrzegania.

Bracia i siostry w islamie!

Zwróćmy się do ajatów Koranu i *hadisów*, bo kto lepiej niż Bóg (*słt*) i Jego Wysłannik (*saat*) może nauczyć nas naszej religii?

Potem wskazaliśmy ci drogę prawa, abys nią podążał, ale nie podążaj za namiętnościami tych, którzy nie wiedzą. Oni przecież nie pomogą ci przed Bogiem. Zaprawdę, niesprawiedliwi są opiekunami dla siebie nawzajem, a Bóg jest opiekunem bogobojnych! (sura *Al-Dzaasija*, *Przyklękająca*, 45:18–19).

Jeśli ty, gdy przyszła już do ciebie wiedza, pójdziesz za ich pragnieniami, wtedy również będziesz wśród niesprawiedliwych (Sura Al-Bakara, Krowa, 2:145).

Ibn Omar przekazał następujące słowa Wysłannika Boga (*saat*): *Ten, kto upodabnia się do ludzi innej narodowości, jest jednym z nich* (Abu Dawud, 4031), (*hadis z początku kazania*).

Wysłannik Boga (*saat*) powiedział:

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: «لَتَسْعُنَّ سَنَنٌ مِّنْ قَبْلِكُمْ شِبْرًا بِشِبْرٍ، وَذِرَاعًا بِذِرَاعٍ، حَتَّى لَوْ سَلَكَوْا جُحْرَ ضَبٍّ لَسَلَكَتُمُوهُ»، قُلْنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ: الْيَهُودُ، وَالنَّصَارَى قَالَ: «فَمَنْ»»

An abii sa'iidin radijallaahu anhu, annan nabijja sallallaahu alajhi la salla-am, kaala: latattabi'unna sanana man kablakum szibran bi szibrin, la zira'a'an bi zira'a'in, hattaa la salakuu dzuhra dabbin lasalakatumuuhu, kulnaa jaa ra-suulullaahi: aljahuuda, lan nasaaraa kaala: faman.

Zaprawdę, jeśli będziecie przestrzegać zwyczajów tych, którzy żyli przed wami, cal po calu, łokieć za łokciem, a skończy się to na tym, że jeśli one przenikną do nory jaszczurki, to i wy za nimi pójdziecie! Zapytaliśmy: „O Wysłanniku Boga! Masz na myśli żydów i chrześcijan? Prorok (*saat*) odpowiedział: A kogo jeszcze? (Al-Buchari i Muslim).

Muzułmański uczony Abu Hafs al-Kabir (*ra*) przekazał: „Jeśli ktoś czci Boga Wszechmogącego przez pięćdziesiąt lat, a następnie podczas święta Nawruz podaruje jajko któremuś z wielobożników, honorując ten dzień, dopuści się niewiary (*kufir*) i wszystkie jego czyny pójdą na marne”.

Abdullah ibn Omar (*ra*) powiedział: „Kto mieszka na ziemi wielobożników, obchodzi ich święto Nawruz i inne święta i będzie do nich upodabniać się aż do śmierci, zmartwychwstanie wraz z nimi w Dniu Sądu”.

Wiele osób uważa, że Nowy Rok w przeciwieństwie do Bożego Narodzenia jest świętem świeckim i dlatego islam nie zabrania jego obchodzenia. Ale należy rozumieć, że każde święto ma swoją ideę. Na przykład obchody Nowego Roku zostały wymyślone przez komunistów jako rodzaj walki ze świętami religijnymi. Zadaniem wprowadzenia tego święta było stworzenie kultu, który pomagałby wypierać święta religijne różnych narodów, jednocząc ludzi niereligijnych.

Nie jest tajemnicą, że w wielu muzułmańskich rodzinach chętniej obchodzi się Nowy Rok niż *Ramadan Bajram* lub *Kurban Bajram*. Wiele osób, nawet w dni dwóch świąt muzułmańskich, nie może poczuć świątecznego nastroju, w przeciwieństwie do Nowego Roku. Na tym polega istota takiego święta – jednoczenie ludzi odciętych od swoich religijnych korzeni.

Kult Nowego Roku zawiera w sobie wiele elementów magii, wiary w siły natury, czarów, nawet jeśli przedstawione są w zabawowej formie. Jeśli dzieci będą wychowywane w takiej atmosferze, przyzwyczają się do zwyczajów i wierzeń sprzecznych z podstawami jedynobóstwa.

Musimy zrozumieć, że współudział w tym święcie oznacza także współudział w masowym grzechu, na jaki pozwalają sobie ludzie w te dni: pijaństwie, cudzołóstwie, pogańskich skandalach i demonizmie. Czy ktoś, kto wierzy w Boga i Jego Wysłannika (*saat*), zechce chociażby w jakimś stopniu uczestniczyć w tym szaleństwie?!

Niech Bóg Najwyższy uchroni nas przed intrygami szatana, który zło pokazuje jako piękne!

Niech Bóg Wszechmogący uczyni nas spośród tych, którzy z szacunkiem przestrzegają zasad Świętego Koranu i *sunny*!

Amiin!

43. O ŚWIĘTOWANIU NOWEGO ROKU (2)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ
وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ آمَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ
وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

الدِّينُ النَّصِيحَةُ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Kuntum chajra ummatin uchridzat linnaasi ta'muruuna bilma'ruufi la tanha'na anil munkari la tu'minuuna billaah. La la' aamana ahlul kitaabi la-kaana chajral lahum: minhumul mu'minuuna la aksaruhumul faasikuun.

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

Addiinun nasiiha.

Drodzy bracia i siostry!

Wy jesteście najlepszą wspólnotą stworzoną dla ludzi. Wy nakazujecie to, co jest słuszne, zakazujecie tego, co jest złe, i wierzyście w Boga. Jeśli tylko lud Księgi by uwierzył, to byłoby dla niego lepsze. Są wśród nich wierzący, ale większość z nich to ludzie występni (sura Ali Imran, Rodzina Imrana, 3:110). Oznacza to, że te szatańskie zabawy, zwane Nowym Rokiem, można wykorzystać z korzyścią dla siebie i otaczających nas osób – nakazując dobro i powstrzymując się od zła.

A nasze wezwanie do dobra powinniśmy zacząć od siebie, ustalając właściwe stanowisko w sprawie świąt niemuzułmańskich i ściśle je przestrzegając oraz dając przykład swoim bliskim, sąsiadom, znajomym. W przeciwnym razie, jeśli nie będziemy pewni swoich racji, nasze wezwanie zakończy się fiaskiem. Jednocześnie nie oznacza to, że możemy być niegrzeczni i lekceważący wobec ludzi, wyjaśniając im prawdę.

Prorocy Musa i Harun przyszli do Faraona i rozpoczęli rozmowę od najlepszych słów. Pomimo tego, że przed nimi stał tyran, prorocy na polecenie Wszechmogącego zwracali się do niego łagodnie i z szacunkiem. I my z przekonaniem, ale zachowując przyzwoitość i delikatność, będziemy realizować nasze wezwanie.

Szanowni wierzący!

Pierwszymi osobami, do których powinniśmy się zwrócić, są nasze dzieci i nasza rodzina. Niech tradycją będzie obchodzenie każdego piątku, najlepszego dnia dla muzułmanów, jako święta. W każdy piątek powinniśmy urządzić sobie święto i stworzyć tę tradycję wśród naszego otoczenia.

ذَلِكَ وَمَنْ يُعِظْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ

Zaalik: la man ju'azzim sha'aa irallaahi fa innahaa min taklal kuluub.

Jeśli ktoś szanuje rytuały Boga, to one wzmacniają pobożność serca (sura *Al-Hadždż*, *Pielgrzymka*, 22:32).

Głównym powodem tak uporczywego przywiązania wielu ludzi do obchodzenia świąt świeckich jest niewiara, niezajomość zasad islamu i tradycji muzułmańskich świąt. Powinniśmy składać życzenia swoim bliskim, krewnym, sąsiadom z okazji świąt muzułmańskich i wprowadzać ich w tradycję świętowania. Koniecznie wyślijcie im piękne życzenia, można je znaleźć w Internecie odpowiednio do każdego gustu. Do pozdrowień warto dołączyć *hadis*, *ajat* lub piękne *dua*.

W tym dniu obdarujcie dzieci i rodzinę drobnymi prezentami, przygotujcie pyszne jedzenie. Zadzwońcie do swoich bliskich w czwartek, przed dniem *dżuma* i zapytajcie, jak się mają. I powiedzcie, że przygotowujecie się do święta – sprzątajcie, pieczecie świąteczne ciasto, bo jutro jest najlepszy dzień dla muzułmanów. Pouczajcie i przypominajcie, gdyż Prorok (*saał*) powiedział:

Addiinun nasiiha.

Religia to przypominanie. Spotykajcie się, aby wspólnie obchodzić mu-
zułmańskie święta.

Drodzy bracia i siostry!

Nie oczekujcie natychmiastowych rezultatów swojego wezwania, ale nie poddawajcie się, bądźcie wytrwali i cierpliwi. Bóg jest z tymi, którzy są cierpliwi. Kropla drąży skałę, a wasza konsekwencja doprowadzi was do celu. Ważne, aby wziąć pod uwagę indywidualność ludzi, komuś wystarczy przypomnieć ajat lub *hadis* i już zda sobie sprawę ze swojego błędu, okaże skruchę i porzuci grzech. Dla drugiego należy poszukać innych wyjaśnień.

Na przykład o zwyczaju strojenia choinki...

Można znaleźć wiele informacji na ten temat. Krótko mówiąc, dekorowanie choinki zostało zapożyczone od starożytnych plemion germańskich, które czytiły świerk jako drzewo nieśmiertelności i składały ofiary z ludzi i zwierząt swojemu krwiożerczemu bożkowi (który stał się pierwowzorem Świętego Mikołaja). Drzewo dekorowano głowami i wnętrznościami ofiar, które następnie zastąpiono zdobionymi bombkami i girlandami. W rzeczywistości choinka symbolizuje ołtarz pogańskiego bóstwa i podążanie tą tradycją oznacza popełnienie jawnego *kufri*, z powodu którego „wszystkie dobre uczynki obróć się w proch”.

Można również przedstawić taką sytuację...

Jeśli w święto *Ramadan Bajram* (*Id al-Fitr*), po wykonaniu ablucji i ubraniu się w czystą odzież, pójdziecie do meczetu i w rzędzie odprawiających świąteczną modlitwę zobaczycie swoich sąsiadów, pana Jerzego i pana Andrzeja, a potem ujrzycie, jak w święto *Kurban Bajram* (*Id al-Adha*) rzną baranka i goszczą jego mięsem sąsiadów w domu, to co pomyślicie? Pomyślicie: „Moi sąsiedzi, pan Jerzy i pan Andrzej, zostali muzułmanami”.

A wy na Nowy Rok ustawiacie w swoim domu udekorowaną choinkę, nakrywacie stół, na którym często pojawia się alkohol, surowo zabroniony muzułmanom, i w czapce chrześcijańskiego Świętego Mikołaja lub amerykańskiego Santa Clausa wychodzicie odpalać fajerwerki, nie prze-
j-

mując się, że łamiecie prawo ludzi, którzy w nocy potrzebują spokoju. Co mają myśleć o was – muzułmanach – wasi sąsiedzi, pan Jerzy i pan Andrzej?

Jeśli niemuzułmanie nie obchodzą świąt muzułmańskich, dlaczego muzułmanie obchodzą ich święta?

Drodney bracia i siostry w wierze!

Nawiasem mówiąc, pobożni chrześcijanie prawosławni nie obchodzą tego święta, ponieważ w Nowy Rok mają ścisły post, który trwa do Bożego Narodzenia (7 stycznia). Są też ludzie niezwiązani z żadną religią, którzy ze względu na swoje przekonania również nie uznają i nie obchodzą tego święta. Dlatego Nowy Rok jest zwyczajem tylko określonej części społeczeństwa.

Zaprawdę, jeśli będziecie przestrzegać zwyczajów tych, którzy żyli przed wami, piędź po piędzi, łokieć po łokciu, a skończy się to na tym, że jeśli one wejdą do nory jaszczurki, to i wy za nimi pójdziecie! Zapytaliśmy: „O Wyśłanniku Boga! Masz na myśli żydów i chrześcijan?”. Prorok (*saał*) odpowiedział: *A kogo jeszcze?* (Al-Buchari i Muslim).

Jeśli zabronione jest podążanie za żydami i chrześcijanami, którzy mają jakieś pojęcie o Bogu, to naśladowanie niewiernych oznacza całkowity brak bogobojności, czczenie pragnień własnego *nafsu*. Należy zadowolić Wszechmogącego Stwórcę, Pana światów, a nie grzesznych ludzi. Bóg nie ustanowił dla nas tych świąt. Muzułmanie mają wyłącznie dwa wielkie święta, *Kurban Bajram* i *Ramadan Bajram*, a także piątek. Zabronione jest upodabnianie się do niewiernych poprzez obchodzenie ich świąt.

Niech Bóg Najwyższy pozwoli nam zawsze odróżniać dobro od zła, pożyteczne od niegodziwego, sprawiedliwe od nikczemnego!

Niech Bóg Wszechmogący włoży w nasze serca miłość do nas samych, do Swojego umiłowanego Proroka (*saał*) oraz Swoich pobożnych sług i obdarzy nas zaszczytem przebywania z nimi w tym życiu i w życiu przyszłym!

Amiin!

44. ZAZDROŚĆ (1)

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ

مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ

وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ

وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ

وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

لَا حَسَدَ إِلَّا فِي اثْنَتَيْنِ: رَجُلٌ آتَاهُ اللَّهُ الْقُرْآنَ فَهُوَ يَقُومُ بِهِ آتَاءَ اللَّيْلِ،
وَآتَاءَ النَّهَارِ، وَرَجُلٌ آتَاهُ اللَّهُ مَالًا، فَهُوَ يُنْفِقُهُ آتَاءَ اللَّيْلِ، وَآتَاءَ النَّهَارِ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Kul a'uuzu bi rabbil falak.

Min szarri maa chalak:

Ea min szarri gaasikin izaa takab.

Ea min szarrin naffaasaati fil ukad.

Ea min szarri haasidin izaa hasad.

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ta sallaam:

Laa hasada illaa fii asnatajni: radżulun aataahullaahul kur'aana fahuła jakuumu bihi aanaa'al lajli, ła aanaa'an nahaari, ła radżulun aataahullaahu maalan, fahuła junfikuhu aanaa'al lajli, ła aanaa'an nahaar.

Drodzy bracia i siostry!

Zazdrość stanowi jedną z powszechnych wad, która pojawiła się wraz z rodem ludzkim. Każdy naród ma przysłowia i powiedzenia, obnażające to haniebne uczucie:

„Rdza zjada żelazo, a zazdrosny umiera z zazdrości”, „Ludzka zazdrość nie ma granic”, „Cudze szczęście w oczy kole”, „Zazdrość z cudzego dobra się rodzi”. Mądrość ludowa jest zaskakująco trafna, ale co o zazdrości mówi islam? Czy przystoi wierzącej osobie doświadczać takiego uczucia? Jaki los czeka ludzi zazdrosnych?

Na temat zazdrości istnieje wiele *hadisów*. Prorok Muhammad (*saat*) mówił:

Strzeżcie się zazdrości, zaprawdę, ona pożera dobre uczynki, podobnie jak ogień pożera drewno (Abu Dawud, 4903);

Dary ofiarowane przez Boga mają wrogów. Są to ludzie, którzy zazdroszczą tym, kogo Bóg hojnie nagrodził (Tabarani, od Ibn Abbasa).

Muzułmanin nie może się cieszyć, jeśli jego brat w wierze ma kłopoty:

Nie ciesz się z zazdrości, jeśli twój brat ma kłopoty. Ponieważ Bóg Najwyższy może sprawić, że znajdziesz się na jego miejscu (Tirmizi).

Bracia i siostry w wierze!

Zazdrość przynosi krzywdę wierze.

Będąc zazdrosnym, okazujesz niezadowolenie z przeznaczenia Stwórcy. Gniewasz się na harmonię panującą w świecie ludzi, ustanowioną przez Wszechmogącego Pana zgodnie z Jego Wiedzą o tym, co ukryte.

Jest to sprzeczne z istotą jedynobóstwa (*talhid*) i przypomina strzałę wystrzeloną w oko wiary. Wystarczy, że zdasz sobie z tego sprawę i wtedy nie będą potrzebne żadne inne argumenty przeciwko jej szkodliwości. Wchodząc na ścieżkę zazdrości, opuszczasz drogę proroków i ludzi pobożnych, opartą na miłości do sług Najwyższego. Ciesząc się z nieszczęść muzułmanów i utraty przez nich dóbr i miłosierdzia Boga, uszczęśliwiasz niewierzących i szatana. To znak, że serce przepełnione brudnymi myśłami zostało dotknięte chorobą.

Tak jak ogień trawi drewno, tak zazdrość spala twoje dobre uczynki.

Zazdrość jest szkodliwa dla życia.

Zazdrość pozbawia spokoju, dręczy człowieka od środka. Jeśli Bóg zacznie obdarzać jeszcze większymi dobrodziejstwami tego, któremu zazdrościsz, wraz ze wzrostem jego sukcesu lub bogactwa wzrasta również twoja choroba. Zanika sen i apetyt, pojawia się wyczerpanie fizyczne i moralne, które prowadzi do śmierci. Tego właśnie chce szatan. Kiedy życzysz nieszczęścia temu, któremu zazdrościsz, spada na ciebie lawina kłopotów.

A twoja zazdrość w żaden sposób nie zmniejszy cudzego dobrobytu. Nie może wpłynąć na ilość i jakość dobrodziejstw oraz dóbr przeznaczonych dla ich właściciela przez Wszechmogącego Stwórcę. I tak otrzyma to, co jest mu przeznaczone. Jeśli sądzisz, że jest odwrotnie, to pomyśl, że gdyby było inaczej, to nikomu nie zostałoby ani jedno dobro.

Szanowni muzułmanie!

Gdyby zazdrośnik zobaczył swój stan naocznie, wpadłby w przerażenie. Kierowany zazdrością, upodabnia się do człowieka, który strzela do drugiego z zamiarem zabicia go. Jednak kula rykoszetem trafia w jego oko. W gniewie strzela ponownie, kula znowu powraca i trafia w drugie oko. Po trzecim wystrzale kula wraca i przeszywa mu mózg. Tymczasem ten, któremu zazdrości, pozostaje nietknięty.

Stan zazdrosnego jest jeszcze gorszy niż tego, który stracił wzrok i cierpi tylko w tym życiu, natomiast zazdrosny cierpi zarówno w tym, jak i w przyszłym życiu, gdyż będzie odpowiedzialny za swój grzech. Zazdrosna osoba ściąga na siebie niezadowolenie Boga i może trafić do Piekła. Bycie niewidomym jest lepsze niż wrzucenie do ognia piekielnego.

Szanowni wierzący!

Jeśli człowiek wszystko to sobie uświadomi, będzie w stanie ugasić płomień zazdrości w swoim sercu. Przecież zazdrość niszczy go, cieszy wroga, staje się powodem niepokoju i ostatecznie sprowadza niezadowolenie Boga. Rozmyślanie o Wielkości, Potędze i Panowaniu Stwórcy napełniają człowieka niezrównaną rozkoszą i nie pozostawiają miejsca na zazdrość. Jego zadowolenie nie zmniejszy się, jeśli pojawi się ktoś podobnie myślący, ale wręcz przeciwnie, jego krąg przyjaciół tylko się powiększy.

Zazdrość jest udziałem tych, którzy oddalają się od Raju i zbliżają do Piekła. Z powodu zazdrości o Adama (*as*) szatan zbuntował się. Jeśli jesteś człowiekiem rozsądnym i dbającym o siebie, szukaj miłosierdzia Boga, a droga do Niego wiedzie przez poznanie Go. Poznanie Boga poprzez Jego przymioty (*sifaty*) i działania oznacza poznanie tajemnic świata fizycznego i duchowego. Wszystkowiedzący Bóg powiedział w Świętym Koranie:

[...] ci, których ani handel, ani wymiana nie odciągają od wspominania Boga, odprawiania modlitwy i płacenia podatku (sura *An-Nuur*, *Światło*, 24–37).

Inni nie rozumieją takiej rozkoszy. Kto nie posmakował, ten nie zna, a kto nie zna, ten nie pokocha. Kto nie kocha, nie szuka, a kto nie szuka, nie znajdzie. Ten, który nie znalazł, spadnie do poziomu poniżej zwierząt (*asfalus safilin*).

W *tafsirze* sury *Al-Falak*, *Świt* jest powiedziane, że jeśli byłoby coś gorszego od zazdrości, wówczas ta sura mówiłaby właśnie o tym. Jednak ostatni ajat mówi:

[Szukam schronienia u Pana świtu] przed złem zazdrosnego, gdy zaczyna zazdrościć (sura *Al-Falak*, *Świt*, 113:5).

Bracia i siostry!

A komu można zazdrościć?

Prorok (*saal*) oznajmił (w *hadisie* przeczytanym na początku *chutby*):

Nie wolno zazdrościć, z wyjątkiem tych dwóch:

Człowiekowi, który zna Koran i recytuje go dniem i nocą.

Człowiekowi, którego Bóg obdarzył bogactwem i który rozdaje to bogactwo dniem i nocą [na drodze Boga, w imię islamu] (Al-Buchari, 7529; imam Muslim, 815).

Niech Bóg uratuje nas od tego występku i oddali od ognia piekielnego.

Amiin!

45. ZAZDROŚĆ (2)

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ
مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ
وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ
وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ
وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
أَلْقِنَاةُ كَنْزٌ لَا يَفْنَى

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Kul a'uuzu bi rabbil falak.

Min szarri maa chalak:

Ea min szarri gaasikin izaa lakab.

Ea min szarrin naffaasaati fil ukad.

Ea min szarri haasidin izaa hasad.

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

Alkanaa'atu kanzun laa jafnaa.

Drodzy bracia i siostry!

Wszeczmogący Pan chciał, aby ludzie żyli w społeczeństwie i uczynił tak, aby potrzebowali się nawzajem. Różnice w sytuacji materialnej, które istniały we wszystkich okresach ludzkich dziejów, wiążą się z Bożym przeznaczeniem i są niezbędne w celu wypróbowania człowieka, jakie przechodzi na tym świecie. Jednak mogą one wywołać rozmaite niepożądane negatywne uczucia, takie jak zazdrość.

Zazdrość u różnych ludzi przejawia się na rozmaite sposoby. Zazdrość paraliżuje dobre skłonności człowieka, pozbawia go zdrowego rozsądku i zatrzuwa duszę. Z tego powodu wiara i akty czci człowieka słabną, a jego życie pogrąża się w ciemności. Dlatego Prorok (*saat*) o zazdrości powiedział tak:

تَحُلُّقُ الدِّينِ

Tahlukud diina.

Ona ścina wiarę (Ibrahim Dżanan, Kutubus Sitta, t. 278).

Zazdrośnik chce, aby dobro, którego zapragnął, zostało odebrane osobie, której zazdrości i dane jemu. Jeśli to niemożliwe, wtedy myśli: „Jeśli tego nie dostałem, niechaj i tobie się nie dostanie!” i życzy, aby posiadacz tych dóbr utracił je. Zazdrośnik w stosunku do osoby, której zazdrości, odczuwa nienawiść, posługuje się zdradą, zemstą, przebiegłością, potępieniem, oszczerstwem. Spędza swoje krótkie życie na bezużytecznych myślach i zmartwieniach.

Szanowni muzułmanie!

Zazdrość jest przejawem niezadowolenia z boskiego przeznaczenia i podziału. Człowiek nie może wiedzieć, co w rzeczywistości jest dla niego dobre, a co złe. Być może jego obecna sytuacja jest dla niego najlepsza i najkorzystniejsza.

Prawy Maruf Karhi mówił:

Dojrzały człowiek to taki, który patrzy na bogatych nie z zazdrością, lecz przyjmując wskazówki, na biednych nie z wyniosłością, ale z pokorą, na kobiety – nie z pożądaniem, lecz z miłością.

Kiedy dusza nabiera subtelności i wrażliwości, znikają z niej zazdrość i namiętności związane z doczesnymi sprawami. Dusza osiąga poziom zrozumienia, że „ani twoje, ani moje bogactwo nie należy do nas, wszystko bowiem jest własnością Boga Jedyne”.

Drodzy wierzący!

Historia zazdrości jest stara jak świat. A zaczyna się od Iblisa, który pomimo bycia nauczycielem aniołów, był jednym z džinnów, które podobnie jak ludzie są podatne na choroby *nafsu*. Nie zdając sobie sprawy z Bożej mądrości w stworzeniu Adama (*as*), zwiedziony jego ciałem zrobinym z ziemi, pozazdrościł wyższości i szczytu okazanego Adamowi. Nie wiedział, że Bóg nakazał oddawać cześć Adamowi ze względu na fakt, że został obdarzony światłem Muhammada.

Inna znana historia o tym, jak Habil zabił Kabila, uczy i ostrzega, że zazdrość jest uczuciem, obrzydliwym i niebezpiecznym, które może doprowadzić człowieka do przestępstwa.

Kolejnym pouczającym przykładem jest historia proroka Jusufa (*as*), którego bracia z powodu zazdrości wrzucili do studni.

W błogosławionym *hadisie* jest powiedziane:

Nie bądźcie zazdrośni pod żadnym pozorem, ponieważ zazdrość zjada wasze dobre uczynki i dobrodziejstwa, jak ogień pożera drewno (Abu Dawud, *Adab*, 44; Ibn Madża, *Zuhd*, 22).

Drodzy muzułmanie!

Pomimo tego, że zazdrość jest uczuciem niegodnym i potępianym, jej przejaw uważa się za dozwolony, jeśli chęć posiadania tego, co ma ktoś inny, nie narazi danej osoby na utratę tej rzeczy.

W *hadisie* jest powiedziane:

Można pozazdrościć tylko dwóm. Jednym z nich jest ten, któremu Bóg dał bogactwo i on rozdaje je na drodze Boga, drugim ten, któremu Bóg dał wiedzę i on postępuje zgodnie z nią oraz przekazuje ją innym (Buchari, *Ilm*, 15; Muslim, *Musafirin*, 268).

Można pozazdrościć bogatemu, który wydaje swój majątek na słuszne sprawy, i uczonemu, który wykorzystuje swoją wiedzę i przekazuje ją innym. Jest to forma zazdrości pobudzająca do dobra, która zamieniła się w cnotę i stała przydatna do życia wiecznego. Można pozazdrościć pozycji prorokom i sprawiedliwym, którzy są wzorcowymi postaciami.

Szanowni bracia i siostry!

Jedynie właściwym lekarstwem na zazdrość, jedną z najniebezpieczniejszych i nagannych cech, jest zadowolenie ze swojej sytuacji. Przecież duchowe bogactwa, jakie serce czerpie z tej satysfakcji, nigdy się nie skończą. Dlatego Wysłannik Boga (*saat*) mówił:

الْقَنَاعَةُ كَنْزٌ لَا يَفْنَى

Alkanaa'atu kanzun laa jafnaa.

Zadowolenie to skarbiec, który nigdy się nie wyczerpie (Dajlami, Musnad, 4699).

Dlatego prawdziwą miarą bogactwa jest skromność i zadowolenie z Bożego podziału. Bogactwo zawiera się w tym, aby nie zazdrościć innym, których możliwości są większe od naszych. Prawdziwy smak bogactwa można poczuć jedynie poprzez powściągliwość i zadowolenie ze swojej pozycji.

Pobożny człowiek nie cierpi z powodu udziału i materialnych dóbr. Nie tego szuka, lecz Boga, który obdarza udziałem i dobrodziejstwami. Nie zazdrości oczami i duszą możliwości i dóbr innym. Zawsze jest szczęśliwy.

O Boże! Uchroń nas przed płomieniami pragnień i zazdrości, które spalają dobre uczynki, jak ogień trawiący drewno! Upiększ nas powściągliwością i zadowoleniem, które są nieskończoną i niewyczerpaną skarbnicą Boga!

Amiin!

46. ALKOHOLIZM, NARKOMANIA I HAZARD

Data -.- .20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ
مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
كُلُّ مُسْكِرٍ خَمْرٌ، وَكُلُّ مُسْكِرٍ حَرَامٌ، وَمَنْ شَرِبَ الْخَمْرَ فِي الدُّنْيَا
فَمَاتَ وَهُوَ يُدْمِنُهَا لَمْ يَتُبْ، لَمْ يَشْرَبْهَا فِي الْآخِرَةِ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Jaa ajjuhal laziina aamanuu innamal chamru tal majsiru tal ansaabu tal
azlaamu ridzsum min amalisz szajtaani fadztanibuuhu la'allakum tuflihuun.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ta sallaam:

Famaata ta huła judminuhaa lam jatub, lam jaszrabhaa fil aachira.

Drodzy bracia i siostry!

Bóg Najwyższy stworzył człowieka i oddał mu na służbę wszystko, co
jest na tym świecie:

**Czy nie widzicie, że Bóg podporządkował wam to, co w niebio-
sach i na ziemi, i obdarzył was Swym dobrodziejstwem widzial-
nym i ukrytym?**²³⁴

234. Sura Lukmaan, Lokman, 31:20.

Jednocześnie w Swojej Bożej mądrości zakazał pewnych rzeczy, czyniąc to próbą dla ludzi na tym świecie. Bez wątpienia to, co zabronione, wyrządza człowiekowi szkodę. W islamie rzeczy zabronionych jest niewiele, natomiast to, co dozwolone, jest nieograniczone. Ale człowiek jest tak stworzony, że jego pragnienia i szatańskie podszepty niezmiennie popychają go w stronę niedozwolonego. Obecnie nasze społeczeństwo dotknięte jest tak strasznymi chorobami, jak alkoholizm, narkomania i uzależnienie od hazardu.

Szanowni muzułmanie!

Wszchemogący Stwórca wyniósł człowieka ponad wszystkie stworzenia, obdarzając go rozumem i inteligencją. Wszystko, co dobre i przydatne do tego, podobnie jak do życia wiecznego, człowiek osiąga dzięki otwartemu umysłowi i świadomości. Alkohol zabija komórki mózgowe i rozum.

Działanie alkoholu, który niszczy cały organizm ludzki, jest niczym wolno działająca trucizna. Powoduje przewlekłą depresję, niewłaściwe zachowanie, obniżoną aktywność umysłową i fizyczną oraz może doprowadzać do niebezpiecznych chorób, takich jak zawał serca, zapalenie trzustki, rak trzustki, marskość wątroby, nefropatia i inne.

Pod wpływem alkoholu zachodzą zmiany w strukturze kodu genetycznego DNA, który zawiera informację o człowieku i jest przekazywany jego potomstwu. Naukowcy już dawno doszli do wniosku, że 90% dzieci z niepełnosprawnością intelektualną i fizyczną rodzi się w rodzinach osób nadużywających alkoholu.

Szanowni bracia i siostry!

Kiedy rozum opuszcza człowieka, ztraca się on i staje zabawką w rękach szatana, odwiecznego wroga ludzkości. Nakłaniając do zła i niegodziwości, odciąga człowieka od modlitwy i wielbienia, kusi, aby zapomniał o Bogu i czyni go „nędzarzem na wieki”.

O wy, którzy wierzycie! Wino, hazard, poświęcone kamienie i wrócenie ze strzała, są obrzydliwością poczynioną przez szatana. Unikajcie tego, a być może, osiągniecie powodzenie. Szatan chce tylko wzbudzić między wami wrogość i nienawiść przez wino i hazard, aby odciągnąć was od wspominania Boga i od modlitwy. Czy wy się nie powstrzymacie?²³⁵

235. Sura *Al-Maa'ida*, Stół zastawiony, 5:90–91.

Picie alkoholu było surowo zabronione muzułmanom w czwartym roku *hidżry*. Kiedy Wyśłannik Boga (*saat*) wyrecytował towarzyszom objawione ajaty dotyczące zakazu picia wina, oni powiedzieli: „O Panie, my przestaliśmy pić!”. Ci, którzy w tym momencie siedzieli i pili wino, wylewali na ziemię zawartość kielichów, a dzbanki z resztkami wina rozbijali. Następnie mieszkańcy Medyny wynosili wino z domów i również wylewali na ziemię. W tamtych dniach ulicami Medyny płynęły rzeki wina.

Na początku *chutby* był przeczytany *hadis*. Kiedy Wyśłannika Boga (*saat*) zapytano, co jest uważane za wino, odpowiedział:

*Wszystko, co upaja, to wino i wszystko upajające jest zabronione*²³⁶.

Oznacza to, że zabronione jest wszystko, co upaja, niezależnie od tego, z czego jest zrobione i jak się nazywa – wódka, wino, whisky, piwo itp.

Bracia i siostry wierze!

Bóg Wszechmogący przeklął dziesięć kategorii ludzi związanych z alkoholem. Prorok (*saat*) głosił:

*Pojawił się przede mną anioł Dżibril i powiedział: „O Muhammadzie! Bóg Wszechmogący przeklął wino (i dziesięciu z nim związanych). Przeklął samo wino i tego, który je wyciska (produkuje); i tego, dla którego się je wyciska [produkuje]; i tego, który je niesie; i tego, do którego je niosą; i tego, który je sprzedaje; i tego, który je kupuje; i tego, który na tym zarabia; i tego, który je pije; i tego, który je daje do picia”*²³⁷.

Wyśłannik Boga (*saat*) ostrzegał:

*Każdy, kto wypije wino, straci zadowolenie Boga na czterdzieści dni, a jeśli umrze w takim stanie, umrze jako niewierzący [kafir]*²³⁸.

*Osoba uzależniona od wina [alkoholu] jest jak bałwochwalca*²³⁹.

*Osoba uzależniona od wina [alkoholu] nie wejdzie do Raju*²⁴⁰.

236. Muslim, 2003.

237. Ahmad, 1/316; Abu Dawud, 3674; At-Tirmizi, 1295; Ibn Madża, 3380, 3381; Ibn Hibban, 5356; Al-Hakim, 2/27.

238. At-Tabarani, Al-Kabir, 428; Ibn Ahmad, Asz-Szajbani, Al-Fawaid, 46.

239. Al-Buchari, *Tarih al-Kabir*, 1/1/386; Ibn Madża, 3375.

240. Ibn Madża, 3376.

*W żadnym przypadku nie pij wina, bo zaprawdę jest ono kluczem do wszelkiego zła!*²⁴¹

*Wszystko, co upaja w dużych ilościach, jest zabronione (haram) także w małych*²⁴².

Dlatego nie należy łudzić się, że wypicie niewielkiej ilości alkoholu nie zaszkodzi. Islam ustanawia zakazy oparte na mądrości i absolutnej wiedzy o naturze człowieka. Dlatego muzułmanin nie może pić alkoholu ani pozwalać na to innym. Nie usiądzie przy stole, przy którym częstuje się alkoholem i nie będzie go używał jako lekarstwa. Prorok (*saal*) powiedział: *Wino nie jest lekarstwem, lecz chorobą*.

Jeśli muzułmanin ulegnie namiętności oraz pokusie szatana i wypije alkohol, powinien natychmiast wyrazić skruchę i nigdy więcej nie wracać do tego grzechu, gdyż w *hadisie* jest powiedziane:

*Ten, kto wypił kielich wina w życiu doczesnym i nie okazał skruchy, odchodząc do innego świata, nie skosztuje win z ogrodów w Raju*²⁴³.

Wszystko, co zostało powiedziane o alkoholu, odnosi się również do narkotyków, takich jak morfina, kokaina, heroina i inne. Wyjątek stanowią leki stosowane w celach medycznych pod nadzorem lekarza.

Szanowni bracia i siostry!

Hazard – to „ryzyko związane z oczekiwaniem natychmiastowego zwiększenia pieniędzy przy najmniejszym wysiłku, co oznacza przywłaszczenie sobie pieniędzy innych ludzi”. Jeśli jeden z graczy zdecydowanie wygrywa, wszyscy pozostali tracą. Przegrany kontynuuje grę, aby odrobić stratę, a zwycięzca, aby wygrać jeszcze więcej. Zatem bez względu na to, jak nazywają się gry hazardowe, gdzie jest zwycięzca i przegrany, tam istnieje hazard, a to, co wzbudza emocje, jest zabronione (*haram*).

Zakaz hazardu jest w naszej religii tak rygorystyczny, że nawet zaproszenie do niego jest uważane za naganne. Mówi o tym jeden z *hadisów*:

*Ten, kto powie swojemu przyjacielowi: „Chodź, zagramy w gry hazardowe”, niech pójdzie i da jałmużnę*²⁴⁴.

241. Ibn Madża, *Aszriba*, 1.

242. Abu Dawud, *Aszriba*, 5/3681; Tirmizi, *Aszriba*, 3/1865.

243. Buchari, Muslim, *Al-Lu-Lu'uu ʾal Mardżan*, *Kitab Al-Aszriba*, nr 1303.

244. Buchari, Muslim, *Rijad as-Salihin*, t. 3, nr 1839.

Drodzy muzułmanie!

Alkoholizm, narkomania i uzależnienie od hazardu niszczą w człowieku wszystko, co ludzkie – miłość i przyjaźń, wstyd i sumienie, sięją w duszach ludzi i w społeczeństwie ziarna wrogości, nienawiści i zazdrości, przedstawiają zabicie człowieka jako coś nieistotnego, prowadzą do przedwczesnej śmierci, rozpadu rodzin i osierocenia dzieci.

Alkohol, narkotyki i hazard, nazywane w Świętym Koranie „obrzydliwościami czynów szatana”, są dla wierzących surowo zabronione. Dlatego muzułmanin musi się od tego wszystkiego zdystansować. A ci, którzy nie potrafią przezwyciężyć swojego nałogu, który prowadzi do upadku fizycznego, materialnego i moralnego, pozbawiają się szczęścia życia ziemskiego i życia wiecznego. Powinni wiedzieć, że sprzeciwili się Bogu i służą szatanowi. Każdy z nas musi pamiętać, że szczęście i radość możemy osiągnąć poprzez posłuszeństwo Bogu i Jego Wysłannikowi (*saat*).

Niech Bóg Wszechmogący ochroni nas, naszych bliskich i całą ummę przed obrzydliwościami czynów szatana! Niech nasze umysły będą jasne, serca – czyste, wypełnione wiarą, dążące do zadowolenia Boga i do Jego Raju!

Amiin!

47. SIHR (MAGIA I CZARY)

Data -. -20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَاتَّبِعُوا مَا تَتْلُو الشَّيَاطِينُ عَلَىٰ مُلْكٍ سُلَيْمَانَ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَٰكِنَّ
الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ
هَارُوتَ وَمَارُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا
تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ بِضَارِينَ بِهِ
مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ
اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَاقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا
يَعْلَمُونَ

قال رسول الله صلى الله عليه وسلم

«اجْتَنِبُوا السَّبْعَ الْمُوبِقَاتِ»، قالوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا هُنَّ؟ قَالَ:
«الشِّرْكُ بِاللَّهِ، وَالسِّحْرُ، وَقَتْلُ النَّفْسِ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ، وَأَكْلُ الرِّبَا،
وَأَكْلُ مَالِ الْيَتِيمِ، وَالتَّوَلَّى يَوْمَ الرَّحْفِ، وَقَذْفُ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ
الْعَافِلَاتِ»

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Lattaba'uu maa tatlusz szajaatiinu alaa mulki sulajmaan. Ea maa kafa-
ra sulajmaanuu la laakinnasz szajaatiina kafaruu ju'allimuunan naasas sihr,
la maa unzila alal malakajni bi baabila haaruuta la maaruut. Ea maa ju'alli-
maani min ahadin hattaa jakuulaa innamaa nahnun fitnatun falaa takfur. Fa*

jata'allamuuna minhumaa maa jufarrikuuna bihii bajnal mar'i la załdzih. Ła maa hum bi daarriina bihii min ahadin illaa bi iznillaah. Ła jata'allamuuna maa jadurruhum la laa janfa'uhum. Ła lakad alimuu lama nisztaraahu maa lahuu fil aachirati min chalaak. Ła labi'sa maa szarał bihii anfusahum, lał ka-anuu ja'lamuun.

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

Adžtanibuus sab'al muubikaati, kaaluu: jaa rasuulullaahi la maa hunna? Kaala: aszszirku billaahi, las sihru, la katlun nafsil latii harramallaahu illa bil hakki, la akłur ribaa, la akłu maalil jatiimi, lat tałallii jałmaz zahfi, la kazful muhsanaatil mu'minaatil gaafilaat.

Drody bracia i siostry!

Sihr oznacza po arabsku „magię” i „czary”. Czary są w islamie zabronione i uznawane za akt niewiary (*kufr*), a mimo to nadal przyciągają uwagę wielu osób. Czary, wpływając na człowieka w tajemnicy, na odległość, gdy nie jest tego świadomy, wyrządzają mu wielką krzywdę. Dla tego odpowiedzialność i kara za ten grzech są surowe. Czarami zajmują się ci, którzy nie boją się Boga, nie wierzą w Niego lub których wiara jest słaba. Demony kierują ludzi do czarów i uczą ich, jak to robić. W Koranie jest powiedziane:

Oni poszli za tym, co opowiadali szatani o królestwie Salomona. Salomon jednak nie był niewiernym. To szatani byli niewiernymi i nauczylu ludzi czarów [...]. Oni dobrze wiedzieli, że ten, kto to kupi, nie będzie miał udziału w życiu ostatecznym. Jakże zła jest cena, za jaką sprzedali swoje dusze! Gdyby oni wiedzieli!²⁴⁵

Ajat wskazuje, że *sihr* i *kufr* są grzechami jednakowej wagi i to wystarczy, aby zrozumieć okrucieństwo czarów, ponieważ w tych działaniach zawiera się ukryte wyzwanie przekroczenia woli i mocy Boga.

Wszechmogący Bóg wysłał do Babilonu dwóch aniołów, Haruta i Maruta, z pewną wiedzą, aby ludzie mogli ją wykorzystać do dobrych uczynków, ale także w celu próby. Aniołowie ci nauczylu Żydów jeszcze innej wiedzy. Doradzili: „Nie nadużywajcie tej wiedzy, którą wam przekazaliśmy, ponieważ stanie się źródłem kłopotów i może doprowadzić was do niewiary. Bądźcie ostrożni podczas uprawiania czarów, nie stańcie

245. Sura *Al-Bakara*, Krowa, 2:102.

się niewiernymi”. Ale demony spośród dzinnów i ludzi nie posłuchały zaleceń aniołów, przekazując wiedzę o magii i czarach, szerząc grzech i niszcząc dusze ludzkie.

Drodzy muzułmanie!

Kiedy rozmowa sprowadza się do magii, na myśl przychodzi sztuczka służąca rozdzieleniu małżonków lub zakłęcie miłosne, magia na sukces i inne okazje w życiu. Wiele osób, nie zdając sobie sprawy ze wszystkich konsekwencji tych działań, nie traktuje ich poważnie. A przecież *sihr* może zabić człowieka lub doprowadzić go do szaleństwa. W niektórych przypadkach demon może udusić człowieka albo wywołać w nim straszną chorobę (AIDS, nowotwór itd.). Najstraszniejszą magią jest magia *ku-fru* (niewiary). Moc magii zależy od siły i niewiary czarownika oraz siły jego demonów.

Nie oznacza to jednak, że czarownicy mają niesamowite zdolności i mogą kontrolować absolutnie wszystko. Prawdziwy wpływ leży nie w *sihrze*, nie w czarownikach, nie w siłach natury, nie w duchach, nie w demonach i nie w aniołach. Wszystko zawiera się we Wszechmogącej Woli Boga. Czarownicy mogą skrzywdzić człowieka jedynie wtedy, gdy Bóg pozbawia go ochrony w celu próby. Dlatego przede wszystkim musimy bać się Boga Wszechmogącego, uciekać się do Jego ochrony i stale recytować Jego Księgę – Święty Koran.

Czary niosą za sobą tylko zło. Jest oczywiste, że ludzie, którzy odrzucili Księgę Boga i dobro oraz wybrali sobie takie grzeszne zajęcie, w życiu wiecznym poniosą największą stratę. Ulegając wpływom szatana i własnym namiętnościom, pchają się ku zagładzie i poświęcają swoje życie wieczne.

Szanowni wierzący!

Pan Najwyższy przekazuje, że Boże objawienia zesłane prorokom są prawdziwe i nie mają nic wspólnego z czarami. Koran mówi również, że czary są sprzeczne z naukami proroków, a oskarżenie o nie jest oszczerstwem przeciwko nim. Czarownicy, bez względu na to, gdzie się znajdują i cokolwiek robią, nie osiągną sukcesu i szczęścia i nie zostaną uratowani przed gniewem Boga²⁴⁶.

246. Sury Al-A'araaf, Przegrody, 7:116; Juunus, Jonasz, 10:76–81; Taa Haa, Ta ha, 20:69; Az-Zuchruf, Ozdoby, 43:30; Az-Zaarijaat, Rozprasające, 51:52.

Koran opisuje, jak magowie Faraona rywalizowali z prorokiem Musą (as). Zobaczywszy cud pokazany przez proroka Boga, zrzekli się nagrody obiecanej przez Faraona i chociaż doskonale wiedzieli, jaka bolesna egzekucja ich czeka, okazali skruchę i bez wahania uwierzyli w Boga²⁴⁷.

Oni powiedzieli: „Nigdy nie przedłożymy cię nad te jasne wody ani nad Tego, który nas stworzył. Rozstrzygnij więc to, co masz rozstrzygnąć, ale możesz rozstrzygać jedynie w życiu tego świata”²⁴⁸.

Wierzymy w naszego Pana, może On wybaczy nam nasze grzechy i czarodziejstwo, do których nas zmusiłeś. Bóg jest lepszy i pozostający na zawsze!²⁴⁹

Panie nasz! Napełnij nas cierpliwością, abyśmy umarli jako poddani Twej woli²⁵⁰.

Pewnego dnia Wyśłannik Boga (*saat*) powiedział do swoich towarzyszy:

– Unikajcie siedmiu rzeczy, które prowadzą człowieka do zagłady!

Zapytano go:

– O Wyśłanniku Boga! Co to są za rzeczy?

Prorok (*saat*) odpowiedział:

– Dodawać równych Bogu, uprawiać czary, zabić niewinną osobę, uprawiać lichwę, trwonić majątek sierot, uciekać z pola walki, oczerniać cnotliwą kobietę²⁵¹.

Prorok (*saat*) powiedział także:

*Kto zawiąże węzeł i dmuchnie na niego, popełni czary i popadnie w pogaństwo (szirk). Kto powiesi na sobie [mając nadzieję, że będzie to korzystne] pazury i kości zwierzęce, zostanie z tym [to znaczy, że Bóg pozbawi go Swojej ochrony i miłosierdzia]*²⁵².

247. Sury Al-A'araaf, Przegrrody, 7:111–126; Juunus, Jonasz, 10:76–82; Taa Haa, Ta ha, 20:65–73; Asz-Szuaraa, Poeci, 26:34–51.

248. Sura Ta Haa, Ta ha, 20:72.

249. Sura Ta Haa, Ta ha, 20:73.

250. Sury Al-A'araaf, Przegrrody, 7:126.

251. Buchari, Wasaja, 23; Tib, 48; Hudud, 44; Muslim, Iman, 145.

252. Nasai, Tahrimum dam, 113/1–5.

Drodrozy muzułmanie!

Ci, którzy ucierpieli z powodu czarów, aby pozbyć się ich konsekwencji, nie powinni zwracać się do ignorantów. Przede wszystkim należy uciekać się do modlitw o pomoc Boga i dawać jałmużnę potrzebującym. Jeśli istnieje mędrzec, znany ze swojej prawości, który może pomóc osobie dotkniętej czarami, można się do niego zwrócić.

Ucząc nas, jak chronić się przed krzywdą wyrządzaną przez czarowników i wskazując, ku czyjej pomocy powinniśmy się zwracać, Bóg Najwyższy nakazuje:

Powiedz: „Szukam schronienia u Pana świtu przed złem tego, co stworzył, i przed złem ciemności, gdy się rozszerza, i przed złem tych, którzy dmuchają na wężły, i przed złem zazdrosnego, gdy zaczyna zazdrościć”²⁵³.

Niech Bóg chroni nas od wszelkiego zła na ziemi i w niebie, gdyż On jest Stwórcą i Władcą wszystkich rzeczy!

Amiin!

253. Sura *Al-Falak*, *Świt*, 113:1–5.

48. UNIKANIE MARNOTRAWSTWA (ISRAF)

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

«ما مَالاً أَدِمِّي وَعَاءً شَرًّا مِنْ بَطْنٍ، بِحَسْبِ ابْنِ آدَمَ أَكْلَاتٍ يُتَمَنَّى
صُلْبُهُ، فَإِنْ كَانَ لَا مَحَالَةَ، فَتُلْتُ لَطْعَامَهُ، وَتُلْتُ لَشْرَابِهِ، وَتُلْتُ لِنَفْسِهِ»

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Łallaziina izaan anfaakuu lam jusrifuu ła jakturuu ła kaana bajna zaalika
kalaamaa.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ła sallaam:

*Maa mala aadamijun li'aa'an szarran min batni, bihasbi abni aadama uku-
laatin jukimna sulbahu, fa'in kaana laa mahaalata, fasulusul ta'aammihi, ła
sulusu liszaraabihi, ła sulisu linafasih.*

Drozdzy bracia i siostry!

Możliwości materialne i duchowe, jakie zostały człowiekowi dane przez Wszechmogącego Stwórcę, są dla niego odpowiedzialnością (*amanatem* – depozytem). W jaki sposób należy je wykorzystać, wyjaśniono w ajatach i *hadisach*. W Dniu Sądu każdy zostanie zapytany o dobra, którymi został obdarzony, dlatego nie można ich marnotrawić na rzeczy grzeszne, zakazane przez religię, na bezsensowny luksus, łapówki, przekupstwo. Islam zabronił wszelkiego rodzaju marnotrawstwa (*israf*). Nawet niepotrzebne wydatki bez pilnej potrzeby są uważane za marnotrawstwo.

Kto wydaje za dużo, po pewnym czasie stanie się zależny od innych, dlatego we wszelkich wydatkach – zarówno na własne potrzeby, jak też pomagając komuś – należy zachować umiar. Nie trzeba być skąpym, ale również nie można być rozrzutnym, aby nie narazić siebie i osób znajdujących się na naszym utrzymaniu na kłopoty. Bóg Najwyższy nakazuje:

I ci, którzy rozdają, nie są rozrzutni i nie skąpią, lecz trzymają się pomiędzy jednym i drugim²⁵⁴.

I dawaj krewnemu, co mu się należy, i ubogiemu, i podróżnemu, ale nie trwój rozrzutnie. Zaprawdę, rozrzutnicy są braćmi szatanów, a szatan jest niewdzięczny wobec swego Pana²⁵⁵.

Wysłannik Boga (*saaʾ*) mówił:

Kto oszczędza, nigdy nie będzie w potrzebie²⁵⁶.

Kasin ibn Ubajn, niewolnik, wyzwolony przez Abu Bakra i przybrany brat szlachetnej Aiszy, opowiadał:

„Któregoś dnia poszedłem do Aiszy. Powiedziała mi:

– Poczekaj na zewnątrz. Muszę zaszyć sukienkę.

Zauważyłem:

– O matko prawowiernych! Jeśli pójde i opowiem o tym ludziom, uznają cię za skąpą.

W odpowiedzi powiedziała:

– Lepiej zajmij się swoimi sprawami! Kto nie nosi starych rzeczy, nie może mieć nowych!”²⁵⁷.

Szlachetna Aisza była hojną osobą, lecz sama prowadziła skromny styl życia, co pozwalało jej wspierać potrzebujących.

Przez wszystkie czasy wśród muzułmanów byli tacy, którzy starali się inwestować więcej pieniędzy w dobre uczynki, ograniczając własne wydatki do rzeczy niezbędnych. Chcieli uwiecznić te środki, wysyłając je przed sobą do *achiry* (świata wiecznego).

254. Sura *Al-Furkaan*, *Rozróżnienie*, 25:67.

255. Sura *Al-Israa*, *Podróż nocna*, 17:26–27.

256. Hajsami, 2/280.

257. Buchari, *Al-Adabul-mufrad*, 471; Ibn Sad, 8/50.

Drodzy wierzący!

W dzisiejszych czasach dobrobyt ludzi znacznie się polepszył, a nadmierne wydatki na żywność stały się jednym z najczęstszych rodzajów marnotrawstwa. Człowiek powinien pamiętać, że jedzenie nie jest celem życia, lecz środkiem do jego utrzymania. Nadmierne jedzenie to marnotrawstwo zarówno zasobów materialnych, jak i zdrowia fizycznego, ponieważ przejadanie się prowadzi do chorób. Podczas gdy wiele osób cierpi z powodu głodu, wiele innych zмага się z chorobami spowodowanymi nadmiernym spożyciem żywności. Gdyby niektórzy dzielili się z innymi nadwyżkami żywności, wszyscy odnaleźliby spokój. Bóg Najwyższy nakazuje:

O synowie Adama! Ubierajcie się pięknie do każdej modlitwy. Jedzcie i pijcie, ale nie trwońcie, albowiem Bóg nie kocha tych, którzy marnotrawią!²⁵⁸

Wysłannik Boga (*saat*) informował:

*Człowiek nie napełniał gorszego naczynia niż jego własny żołądek! Wystarczy synowi Adama kilka kawałków jedzenia, aby zachować swoje siły. Ale jeśli jest to nieuniknione [że musi jeść więcej], niech 1/3 jego żołądka będzie przeznaczona na jedzenie, 1/3 – na picie i 1/3 – na powietrze*²⁵⁹.

Szanowni muzułmanie!

Na temat innych rodzajów marnotrawstwa Wysłannik Boga (*saat*) powiedział, co następuje:

*Z tej ummy w przyszłości wyłoni się grupa ludzi, którzy podczas oczyszczenia [wykorzystując nadmierną ilość wody] i podczas modlitwy [głośno prosząc o rzeczy bezwartościowe] przekroczą granice rozsądku*²⁶⁰.

Akid ibn Abu Talib (*ra*) przekazał słowa Proroka:

*Do oczyszczenia [tahaarat] całkowicie wystarczy jeden muudd wody, a do pełnego obmycia [gusl] – jeden sa*²⁶¹.

258. Sura Al-A'araaf, Przegrady, 7:31.

259. At-Tirmizi, 2381; Ibn Madża, 3/217.

260. Abu Dawud, Tahaarat, 45/96.

261. Jeden sa – to cztery muudy. Sa – 3,328 kg, mudd – 832 g.

Ktoś z obecnych zauważył:

– Nam nie wystarczy taka ilość wody.

W odpowiedzi, mając na uwadze słowa Proroka (*saat*), Akil (*ra*) rzekł:

– Tyle wody wystarczyło dla mężczyzny, który był znacznie większy od ciebie i miał znacznie dłuższe włosy²⁶².

Nie należy popadać w przesadę także podczas wykonywania *dua*. Za niewłaściwe uważa się *dua* w formie poetyckiej, dobieranie rymów, wymawianie ich głośno i proszenie o rzeczy bezwartościowe.

Drodzy przyjaciele!

Po wierze największym darem Boga Najwyższego jest czas, którego ludzie często nie zauważają i nie doceniają. Pan Bóg w Koranie wielokrotnie przysięga na porę dnia, co oznacza, że jest ona bardzo droga. W przeciwnym razie Bóg nie wspominałby o tym w Koranie i nie przysięgałby na to:

Na czas przedwieczorny! Zaprawdę, człowiek zmierza do zguby, oprócz tych, którzy wierzą i czynią dobre dzieła, zachęcają się wzajemnie do prawdy i zachęcają się wzajemnie do cierpliwości²⁶³.

Imam Szafi'i przekazał:

„Gdyby tylko ludzie właściwie zastanowili się nad surą *Al-Asr*, to byłoby dla nich całkowicie wystarczające i zostaliby zbawieni”.

Marnotrawstwem jest również przekazywanie wiedzy ludziom niegodnym i mającym złe intencje. *Hadis* wyjaśnia to poprzez porównanie:

*Zdobywanie wiedzy jest obowiązkiem każdego muzułmanina. A ten, kto przekazuje wiedzę ludziom, którzy na to nie zasługują, jest podobny do tego, który obwiesza świnie diamentami, perłami i złotem*²⁶⁴.

Szanowni muzułmanie!

Jednym z rodzajów marnotrawstwa, jakie wyrządza wielką krzywdę człowiekowi, jest marnotrawstwo duchowe. Kiedy człowiek nie chce

262. Ibn Madża, *Taharat*, 1.

263. Sura *Al-Asr*, *Czas przedwieczorny*, 103:1–3.

264. Ibn Madża, *Mukaddima*, 17.

przyjąć Bożych przykazań, kieruje się jedynie swoimi niskimi pragnieniami i prowadzi niemoralny styl życia, wtedy stopniowo stacza się do pozycji gorszej od zwierząt. Takich ludzi dopada Boży gniew i straciwszy wszystko w obu światach, odchodzą w zapomnienie. O tych, którzy trwoniąc swoją duchowość, pogrążyli się w nieposłuszeństwie, zamięć i niemoralności, Bóg Najwyższy mówi:

Zaprawdę, Bóg nie prowadzi tego, kto jest występny kłamacą!²⁶⁵

Historia ludzkości uczy nas na wielu przykładach, jaki los zgotował Wszechmogący Stwórca grzesznikom za ich podłe uczynki²⁶⁶. Ostrzegając swoje sługi, Bóg Najwyższy mówi:

Nie słuchajcie ludzi występnych, którzy szerzą zgorzenie na ziemi i nie czynią dobra!²⁶⁷

Drodzy muzułmanie!

Zatem marnotrawstwo (*israf*) może objawiać się w każdej dziedzinie życia, zaczynając od nadmiaru żywności i odzieży, a kończąc na zacieklej nienawiści i szalonej miłości. Zawsze należy zachować umiar i nie popadać w żadną skrajność – nie być rozrzutnym i nie być skąpym.

Jednocześnie należy czuć różnicę między marnotrawstwem (*israf*) a hojnością. Marnotrawstwo oznacza nadmierne lub niepotrzebne wydatki, natomiast hojność to bezinteresowny datek na to, co rzeczywiście potrzebne. Wyższym stopniem hojności jest *isar*, oznaczający, że będąc w potrzebie, preferujemy potrzeby braci w wierze.

Często ludzie, jeśli sprawa dotyczy ich samych lub bliskich, przejawiają niespotykaną hojność, ale wobec potrzebujących wykazują się dużą ostrożnością i powściągliwością. Takie podejście oznacza niezrozumienie szczodrości.

Najlepszy przykład prawidłowego wydawania funduszy danych przez Boga można znaleźć w życiu naszego Proroka (*saał*). Dlatego najkrótszą drogą do pozbycia się marnotrawstwa i skąpstwa jest poznanie życia i *sunny* Proroka (*saał*) oraz praktyczne zastosowanie zdobytej wiedzy.

265. Sura *Ghaafir*, *Wierzący*, 40:28.

266. Sura *Al-Anbijaa*, *Prorocy*, 21:9.

267. Sura *Asz-Sz'araa*, *Poeci*, 151–152.

Niech Bóg Najwyższy obdarzy nas wiedzą i zrozumieniem, kto jest prawdziwym Władcą wszystkich ziemskich dóbr! Niech obdarzy nas zdolnością dzielenia się z potrzebującymi tymi dobrami, które zostały nam zesłane na tym świecie, aby przyniosły nam pożytek w świecie wiecznym!

Amiin!

49. BŁĘDNA WIARA W WĘDRÓWKĘ DUSZ

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وَقَفُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا يَا لَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبُ بآيَاتِ رَبِّنَا
وَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

بَلْ بَدَأَ لَهُمْ مَا كَانُوا يُخْفُونَ مِنْ قَبْلُ وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ
وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

Ła łat taraa iz łukifuu alan naari fakaaluu jaa lajtanaa nuraddu ła laa nukazziba bi aajaati rabbinaa ła nakuuna minal mu'miniin! Bal badaa lahum maa kaanuu juchfuuna min kabl. Ła łat rudduu la'aaduu limaa nuhuu anhu ła innahum lakaazibuun.

Drodzy bracia i siostry!

W wielu religiach istnieje doktryna o reinkarnacji – ponownym pośmiertnym wcieleniu duszy w nowe ciało. Ci, którzy wierzą w reinkarnację, uważają, że po śmierci dusza przenosi się z jednego ciała do drugiego i w ten sposób doświadcza kilku żyć. Dusze tych, którzy przeżyli dobre życie, zajmują wyższy poziom w następnej reinkarnacji, a dusze złych ludzi mogą nawet przemienić się w zwierzęta.

Przed islamem koncepcja ta była szeroko rozpowszechniona wśród Egipcjan, starożytnych Greków, ludów północnych, Indian Ameryki i jezydów. W historii islamu podobne poglądy wyznawały takie zagubione sekty jak *kadaryci* i *rafidyci*²⁶⁸. Niektóre radykalne nurty szyickie, takie

268. Bagdadi, *Al-Fark bajnal-firak*, Bejrut, 1990, s. 272.

jak *ismailici* i *karmaci*, również wierzą w reinkarnację ludzkiej duszy. Koncepcja ta szczególnie szeroko rozwinęła się w hinduizmie i poprzez różne jego kierunki rozprzestrzeniła się wszędzie w naszych czasach.

Drodzy przyjaciele!

Powstaje logiczne pytanie, czy wolno muzułmaninowi wierzyć w reinkarnację, czyli w to, że dusza człowieka po śmierci zyskuje nowe ciało i wraca na ten świat, aby żyć nowym życiem?

Koncepcja reinkarnacji dusz jest niezgodna z naukami islamu, wiarą w Dzień Sądu i życie wieczne. Bóg Najwyższy nakazuje:

Gdybyś mógł ich zobaczyć, gdy zostaną postawieni przed ogniem piekielnym i powiedzą: „O, gdybyśmy mogli powrócić, nie uznalibyśmy już znaków naszego Pana za kłamstwo i byłibyśmy wśród wierzących!”. Jednak stało się dla nich oczywiste to, co wcześniej ukrywali. Gdyby oni powrócili, to ponownie zajęliby się tym, co było im zakazane. Oni przecież są kłamcami²⁶⁹.

A kiedy do któregoś z nich przyjdzie śmierć, on powie: „Panie mój! Odeślij mnie z powrotem, abym mógł uczynić coś dobrego w tym, co zaniedbałem!”. Nie! To jest tylko puste słowo, które wypowiada. Za nimi stoi już przegroda aż do Dnia, w którym zostaną wskrzeszeni²⁷⁰.

Czyż oni nie widzieli, ile pokoleń zniszczyliśmy przed nimi? Oni do nich już nie powrócą²⁷¹.

Zakazane jest mieszkańcom, których miasto zniszczyliśmy, aby powrócili do niego²⁷².

Po opisanu etapów stworzenia człowieka jest powiedziane:

Potem wreszcie umrzecie, a następnie w Dniu Zmartwychwstania będziecie wskrzeszeni²⁷³.

269. Sura *Al-An'aam*, Trzody, 6:27–28.

270. Sura *Al-Mu'minuun*, Wierzący, 23:99–100.

271. Sura *Jaa Sin*, *Ja sin*, 36:31.

272. Sura *Al-Anbija*, Prorocy; p. *Al-A'araaf*, Przegrody; *Faatir*, Stwórca; *Ibraahiim*, *Abraham*; *Al-Munaafikuun*, Obludnicy; *Marjam*, *Maria*; *An-Nahl*, Pszczoły.

273. Sura *Al-Mu'minuun*, Wierzący, 23:15–16.

Ci, którzy zginęli za wiarę, będą chcieli na nowo powrócić do ziemskiego życia, aby ponownie oddać życie na drodze Boga, ale Pan im odpowiedział:

Wcześniej nakazałem: „Zmarli ludzie już nie wrócą”²⁷⁴.

Wiele *hadisów* informuje również o przesłuchaniu zmarłego przez anioły i o tym, że grób, w zależności od stanu człowieka, może stać się dla jednych rajskim ogrodem, a dla innych otchłanią Piekła²⁷⁵. To wszystko dowodzi, że dusza nie przenosi się do innego ciała i ludzie po śmierci nie mogą wrócić do tego świata.

Drodzy muzułmanie!

Z punktu widzenia koncepcji reinkarnacji nie da się wyjaśnić przyczyny zewnętrznego i wewnętrznego podobieństwa dzieci i rodziców, przyczyny stałego wzrostu liczby ludności na świecie.

Jeśli chodzi o ludzi, którzy mają dar przewidywania i przekazują informacje z przeszłości, otrzymują tę wiedzę od dżinnów i demonów, którzy żyją znacznie dłużej niż ludzie. Poddając się oszustwu dżinnów, wszyscy zaczynają wierzyć, że dana osoba żyła już na tym świecie.

Niektórzy „jasnowidze” przywołują duchy, świętych lub proroków i rozmawiają z nimi. Takie seanse są muzułmanom zabronione. Należy wiedzieć, że w większości w takich seansach „komunikacji” z duchami, nawet jeśli nie jest to oczywista szarlataneria, biorą udział dżinny, które sprowadzają ludzi w zbłądzenie. Te stworzenia nas widzą, ale dzięki łasce Stwórcy my ich nie widzimy. Są wśród nich zarówno wierzący w Boga, jak i niewierzący, którzy poszli za Iblisem i takich jest większość.

Iblis jest głównym wrogiem człowieka, a jego słudzy dokładają wszelkich starań, aby sprowadzić potomków Adama z drogi prawdy. Dżinny mogą przybierać postacie ludzi lub zwierząt, imitując wygląd i głos konkretnej osoby. Istnieje wiele przykładów dżinnów pojawiających się pod postacią zmarłych osób, przemawiających ich głosami i przybierających ich wygląd. Jeśli informacje uzyskane w wyniku takich seansów zaprzeczają podstawom naszej religii, to niewątpliwie ich źródłem są podszepty dżinnów i szatanów.

274. Tirmizi, *Tafsir*, 3/3010.

275. Buchari, *Dżanaiz*, 68, 87; Muslim, *Masadżid*, 123.

Słudzy szatana mają wiele różnych sposobów zwodzenia, m.in. posiadają zdolność wchodzenia do rzeźb, statuetek, posągów. Wiadomo, że u Arabów w okresie przedmuzułmańskim szatan wchodził w ich bożki i rozmawiał z ludźmi. A podczas podboju Mekki z bożka zwanego Najle wyłoniła się istota w postaci obrzydliwej starej kobiety, którą widziało kilku towarzyszy²⁷⁶. Po nadejściu islamu, kiedy zniszczono bożki i poganiństwo, słudzy szatana zaczęli uciekać się do innych metod, aby wprowadzić ludzi w błąd.

Szanowni bracia i siostry!

Islam jest doskonały i daje ludziom całą niezbędną wiedzę, aby stali się godni Raju. Dusza ludzka jest we władaniu Boga. Zgodnie z ustaleniami Wszechmogącego Stwórcy człowiek przychodzi na świat tylko raz, aby przejść próbę wierności wobec swojego Pana. Cztery miesiące po poczęciu, kiedy dziecko znajduje się w łonie matki, Bóg daje mu duszę. Człowiek rodzi się, żyje swoim życiem, a kiedy kończy się jego ziemski pobyt, dusza opuszcza ciało i udaje się do świata dusz. Ciało zostanie pochowane i stanie się częścią ziemi. W Dniu Zmartwychwstania Bóg Najwyższy wskrzesi wszystkich ludzi, zaś dusze wejdą do swoich ciał, aby stawić się przed Panem światów i odpowiedzieć za swoje czyny w życiu ziemskim. I bez względu na to, jak bardzo ktoś będzie chciał wrócić i ponownie przeżyć życie w prawości, nie będzie mu dana kolejna taka szansa: **Za nimi stoi już przegroda aż do Dnia, w którym zostaną wskrzeszeni** (sura *Al-Mu'minuun*, *Wierzący*, 23:100).

O Panie! Prowadź nas prostą drogą i chroń przed zbłądzeniem! Daj nam możliwość wykorzystania naszego jednego życia, aby służyć Tobie, wywyżżyć Twoją religię i zasłużyć na Twoje zadowolenie! Spraw, aby nasz powrót do Ciebie był najpiękniejszy i najlepszy!

Amiin!

276. Bajhaki, *Dalail*, 5/75–76.

50. RADOŚĆ ŻYCIA I STRACH PRZED ŚMIERCIA

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ
الْغَفُورُ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
أَكْثَرُوا ذِكْرَ هَازِمِ اللَّذَاتِ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Allazii chalakal maṭṭa ṭal hajaata li jabluṭakum ajjukum ahsanu amalaa:
ṭa huṭal aziizul gafuur.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi ṭa sallaam:

Aksiruu zikra haazimil lazzaat.

Drodzy bracia i siostry!

Życie człowieka niczym wahadło oscyluje pomiędzy dwoma przeciwnymi punktami: **radością życia i lękiem przed śmiercią**. Zgiełk codziennego biegu dni odwraca uwagę człowieka od myślenia o mądrości swojego przyjścia na ten świat i próby zrozumienia tajemnicy śmierci.

Ci, którzy pokonawszy zasłonę ziemskiej bez troski, zatrzymali się i pomyśleli o sensie swojego pobytu na tym świecie, zrozumieli, że **życie stanowi tylko okres próby, a śmierć oznacza powrót do Pana.**

Osoba o zdrowym rozsądku rozumie, że przebudzenie ziaren w ziemi wraz z nadejściem wiosny, narodziny i śmierć, mikro- i makroświaty, elektrony i metagalaktyki – wszystko we wszechświecie znajduje się w niezrozumiałym dla ludzkiego oka porządku i w ciągłym ruchu, w którym nie zdarzają się awarie i wypadki.

W całej okazałości tego wszechświata, najbardziej ekscytującą i prze-rażającą kwestią dla większej części ludzkości pozostaje jedynie mroczna tajemnica śmierci, pomimo faktu, że Bóg Wszechmogący posłał wielu proroków w celu oświecenia ludzi.

Wszystkie niebiańskie religie donoszą o **Dniu Sądu**, ale Święty Koran zawiera najbardziej szczegółowe informacje i dowody na ten temat, jakie można zrozumieć umysłem i sercem. Bóg Najwyższy wyjaśnia cel narodzin człowieka w drugim ajacie sury *Al-Mulk*, *Władztwo*, 67:2:

[...] który stworzył śmierć i życie, aby wypróbować, który z was jest lepszy w działaniu.

Szanowni muzułmanie!

Świat doczesny jest tylko zwodniczym mirażem, a tamten świat oznacza nieśmiertelność. Koniec świata dla każdego człowieka następuje w chwili jego śmierci. Trzeba obudzić się wcześniej, aby nie znaleźć się wśród tych, którzy doznają krzywdy i rozpaczy. Ajaty mówią:

Wszystko to jest przemijające (sura *Ar-Rahman*, *Miłosierny*, 55:26).

Każda dusza zakosztuje śmierci (sura *Al-Anbijaa*, *Prorocy*, 21:35).

Śmierć pewnego dnia zapuka do drzwi każdego żyjącego człowieka. Wszyscy muszą odkryć jej straszliwą tajemnicę. Obojętnie jak długie byłoby życie człowieka, jeśli porównamy je z życiem wiecznym, stanowi tylko krótka chwila. Mówi o tym ajat:

Tego Dnia, gdy oni ją zobaczą, wyda im się, że byli w grobach tylko jeden wieczór lub ranek (sura *An-Naazi'at*, *Wyrrywający*, 79:46).

O trwaniu i wartości tego świata Prorok Muhammad (*saat*) powiedział:

Ten świat w porównaniu ze światem wiecznym jest jak człowiek, który zanurza palec w morzu i sprawdza, ile jest w nim wody (Muslim, *Dżannat*, 55; Tirmizi, *Zuhd*, 15; Ibn Madża, *Zuhd*, 3; Ahmad, IV, 229).

Nie została człowiekowi dana wiedza, gdzie i kiedy dosięgnie go śmierć. Nie ma miejsca, gdzie mógłby się przed nią ukryć. Ajat opisuje bezsilność człowieka wobec śmierci w następujący sposób:

Gdziekolwiek będziecie, śmierć was znajdzie, nawet gdybyście byli w wysokich wieżach [...] (sura *An-Nisaa*, *Kobiety*, 4:78).

Drodzy wierzący!

Czy nie wydaje się dziwne, że kiedy śmierć depcze po piętach i bez wątpienia dogoni każdego, człowiek spędza swoje życie na sprawach tymczasowych, jakby spodziewał się pozostać na tym świecie na zawsze? Prawy Sufjan Sauri o ludzkiej beztrosce powiedział:

„Jeśli głosiciel objawi, aby powstał ten, kto jest pewien, że dożyje dzisiejszego wieczoru, nikt nie wstanie. Ale będzie niesamowite, jeśli głosiciel powie, aby wstał ten, kto przygotował się do śmierci! Znowu nikt nie wstanie!”.

Czy człowiek nie zastanawiał się, że w ciągu swojego życia niezliczoną ilość razy stanął twarzą w twarz ze śmiercią: przeżyte choroby, niebezpieczne sytuacje, wypadki, klęski żywiołowe itp. Czy to naprawdę możliwe, że człowiek przez swoją beztroskę i lekkomyślność, wielokrotnie unikając zagrożenia życia, nie zauważył, jak cienka jest zasłona, która oddziela go od śmierci?

Oczywiście każdy, kto żyje w określonym czasie i miejscu, spotka anioła śmierci i nie ma schronienia, w którym mógłby się przed nim ukryć. Człowiek, który zagłębił się w znaczenie ajatu: **Pospieszajcie do Boga!** (sura *Al-Zaarijaat*, *Rozpraszające*, 51:50), musi uznać Boga za jedyne schronienie dla siebie.

Drodzy bracia i siostry!

Każda śmierć jest cichą, pozbawioną słów lekcją, wypełnioną najbardziej wyrazistymi instrukcjami, pouczeniami i mądrością dla czystych i otwartych serc. Śmierć nie ma określonego języka, ale w jej niemej ciszy kryją się przerażające tajemnice. Wysłannik Boga (*saat*) głosił:

Zostawiłem wam dwóch mentorów. Jeden jest milczący, drugi mówiący. Milczący mentor to śmierć, a mówiący – Święty Koran.

Po wyczerpaniu ziemskiego przydziału rodzice, krewni, przyjaciele i towarzysze odchodzą na cmentarze.

Gdziekolwiek spędziłoby się życie: we wspałym pałacu czy w chatce pokrytej strzechą, nieważne, czy jest długa, czy krótka, prosta czy kręta, linia życia zawsze prowadzi do jednego punktu – do grobu. Wszyscy mają tę samą historię: najpierw ziemia jest miejscem zamieszkiwania biednych i bogatych, niewolników i sułtanów, młodych i starych, a potem staje się grobem dla wszystkich.

To niesamowite, jak bardzo można dać się zwieść ziemskim przyjemnościom, gdy przychodzi się na ten świat w gości tylko na kilka dni. Widząc codziennie kondukt pogrzebowe, człowiek wciąż ma pewność, że śmierć nie przyjdzie do niego prędko. Nadal uważa się za wiecznego właściciela wszystkiego, co zdobył w życiu, nie myśląc, że w każdej chwili może to wszystko stracić. W tym momencie, gdy jego dusza wstąpiła w ciało, przyszedł na ten świat, aby w nim umrzeć, lecz nigdy o tym nie pamiętał. Nadejdzie dzień, gdy jego dusza ponownie oddzieli się od ciała i przez grób, będący bramą do wiecznego świata, wyruszy w kolejną długą podróż.

Abu Hurajra przekazał następującą wypowiedź Wysłannika Boga (*saat*):

Wspominajcie często niszczycielkę przyjemności – śmierć!

Coraz częściej trzeba myśleć o tym, że nie ma na ziemi czasu i miejsca, w którym można uniknąć śmierci, nie ma możliwości powrotu z grobu, nie ma schronienia na Sądzie Ostatecznym.

W surze *Faatir*, *Stwórca*, 35:37, Bóg Najwyższy opisuje lamente grzeszników wrzuconych do Piekła:

Panie nasz, wyprowadź nas! Będziemy czynić dobro, nie to, co wcześniej czyniliśmy! Będzie im powiedziane: **Czy nie daliśmy wam wystarczająco długiego życia, aby opamiętał się ten, kto był upomniany? I przychodził do was ostrzegający. Skosztujcie zatem! Dla niesprawiedliwych nie ma żadnego pomocnika!**

Ajat wskazuje na dwa ważne aspekty: po pierwsze – każdemu człowiekowi dano wystarczająco dużo czasu na zrozumienie sensu życia i śmierci; po drugie – aby ostrzec ludzi o przyszłym życiu w innym świecie, Bóg Najwyższy wysłał proroków.

Niewierzący i grzesznicy doświadczą gorzkiej skruchy, ale będzie już za późno.

Głównym powodem ich skruchy stanie się świadomość zmarnowanego czasu życia, którego nie można kupić ani opóźnić. Nawet jeśli ktoś zgromadzi wszystkie bogactwa tego świata i będzie z nim żył przez tysiąc lat, jaki z tego pożytek? Ostatecznie jego bogactwo przepadnie, a on sam zejdzie do ziemi, do ciemnej otchłani grobu.

O Boże! Obudź nas, dopóki nie straciliśmy swego czasu, dopóki nie zaszło słońce życia, abyśmy nie znaleźli się wśród tych, którzy utonęli w szklance wody, nurkując w morzu przemijającego świata! O Panie Najmiłosierniejszy z Miłosiernych! Upiększ nasze życie i śmierć takimi samymi błogosławieństwami i doskonałościami, którymi obdarzyłeś Swoje prawe sługi, i uczyn nasz powrót do Ciebie najpiękniejszym i najlepszym!

Amiin!

51. TAJEMNICA LOSU

Data -.- 20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ
شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
إِذَا ذَكَرَ الْقَدْرَ فَأَمْسِكُوا

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*Kul inna rabbii jabsutur rizka liman jaszaa'u min ibaadihii la jakdiru lah.
Ła maa anfaktum min szaj'in fa huła jachlifuh: la huła chajrur raazikiin.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

Izaa zikirul kadaru fa'amsikuu.

Drodzy bracia i siostry!

Wola Boża jest obecna w każdym wydarzeniu. Bez Woli Stwórcy nie uniesie się nawet pyłek kurzu, nie poruszy się nawet skrzydło komara. Wiedza należy do Wszechmogącego Boga. On wie o wszystkim, co było, co jest i co będzie. Przeznaczenie wszystkich wydarzeń przez Boga Najwyższego nazywa się *kadar* lub los. Wypełnienie tego, co zostało z góry określone w odpowiednim czasie – to *kada*. Jeśli porównamy *kadar* z planem, to *kada* oznacza realizację tego planu. Ludzie nie mają możliwości zrozumienia tajemnicy losu. W Koranie jest powiedziane:

On ma klucze do niewidzialnego, które zna tylko On (sura *Al-An'aam*, Trzody, 6:59).

Tylko nieliczni, których Pan Wszechmogący obdarzył tajemną wiedzą (*ilmi laduni*), są w stanie odkryć głębiny nieznanego. Istota tej wiedzy, zapisana na Tablicach Losu (*Lawhul Mahfuz*), należy do świata pozaziemskiego, gdzie nie obowiązują prawa związków przyczynowo-skutkowych. Spośród stworzonych jedynie Wysłannik Boga (*saat*) w noc cudownego Wniebowstąpienia (*Miradž*) miał zaszczyt zajrzeć w wieczność: **Słyszałem skrzypienie pióra piszącego los** (Hakim, *Mustadrak*, II, 405). Wysłannik Boga (*saat*) zabronił dyskusji na temat przeznaczenia i powiedział: *Jeśli chodzi o los, to powstrzymajcie się [od zbyt dociekliwego zagłębiania się w to zagadnienie]*. Nam wystarczy wiara w niego.

Szanowni muzułmanie!

Człowiek jest częstką wszechświata stworzoną przez Najwyższego Stwórcę. Podobnie jak inne stworzenia, pojawił się i istnieje z woli Boga. Posiadając pełną wiedzę o wszystkim, Najwyższy Pan obdarzył człowieka wolą. Dał mu swobodę wyboru wykonania lub niewykonania tej czy innej czynności. Bóg Wszechmogący uczynił to, aby wypróbować człowieka. Jednak niektóre działania nie zależą od ludzkiej woli i pragnienia.

Na przykład narodziny, śmierć, starzenie się, zmartwychwstanie – wszystko to jest określone przez los (*kadar*). Ponieważ zdarzenia te mają miejsce niezależnie od wyboru danej osoby, nie ponosi ona za nie odpowiedzialności. Nikt nie może poznać swojego losu przed jego nastąpieniem (tzn. nikt nie zna *kady* z góry).

Wydarzenia, które są z góry określone, dokonają się w ściśle określonym czasie. Ani wierzący, ani ateista nie wątpi na przykład w to, że słońce wschodzi i zachodzi o określonej porze, że po zimie nadchodzi wiosna. W Koranie jest powiedziane:

Nakaz Boga jest postanowieniem przesądzonym (sura *Al-Ahzaab*, *Sprzymierzeni*, 33:38).

Drodzy wierzący!

Największą korzyścią dla człowieka jest to, że nie zna swojego przeznaczenia. Przecież życie stałoby się nie do zniesienia, gdyby ktoś wiedział z góry, że spotka go jakieś nieszczęście lub że pewnego dnia umrze. Ale ponieważ Bóg Najwyższy ukrył los, człowiek zawsze do czegoś dąży. Takie jest prawo życia, warunek naszego istnienia.

Jednocześnie wszelkie zło dzieje się z woli Stwórcy. Bóg Wszechmogący nie pochwała go, ale pozwala na jego istnienie, aby poddać człowieka próbie. I nie każdemu złu przeznaczone jest zaistnienie, gdyż Bóg Najwyższy w Swoim miłosierdziu chroni nas przed wieloma problemami i grzechami popełnianymi z niewiedzy lub pokusy własnej duszy czy szatana. Nieświadomy człowiek może pragnąć sobie nie tylko dobra, ale też zła.

Człowiek modli się o zło tak samo, jak modli się o dobro; człowiek jest bardzo pochopny (sura *Al-Israa*, *Podróż nocna*, 17:11).

Na przykład, jeśli ktoś powie, aby było bardziej przekonująco: „Wolałbym umrzeć na miejscu, niż to zrobić!”, a jednak robi to, czego się zażądał, Bóg Najwyższy odpowiada miłosierdziem, nie pozwalając na to.

Drodzy przyjaciele!

Inny rodzaj działania człowieka wiąże się z przejawem ograniczonej woli (*irada džuzijja*), którą obdarzył go Bóg Najwyższy. Używając tej woli w dobrym celu, ludzie zasługują na nagrodę. Jeśli wykorzystują do zła, zostaną ukarani. Jednak wszelkie działanie człowieka spełnia się wtedy, gdy jego wola jest zgodna z Wolą Stwórcy.

Gdyby człowiek nie miał wyboru, nie byłby rozliczany. Bóg Wszechmogący określił stopień odpowiedzialności Swojego sługi za przestrzeganie Bożych zaleceń i zakazów zgodnie z daną mu wolą.

Nie możemy uwolnić się od odpowiedzialności za czyny (choć są określone z góry), jeśli mieszczą się w zakresie naszego wyboru. Jeśli człowiek, który wybrał złą drogę, powie: „Co zrobić, takie było przeznaczenie!” – to próbując zdjąć z siebie odpowiedzialność za swoje grzechy, okazuje ignorancję i naraża się na gniew Boga. Każdy, kto chce naprawdę być na prawdziwej drodze, czcić Boga Najwyższego i szukać Jego zadowolenia, zawsze znajdzie ku temu okazję, a kto nie chce, szuka powodów, aby tego nie zrobić.

Szanowni muzułmanie!

Każda istota na ziemi spełnia swoje funkcje zgodnie z celem swojego stworzenia: rodzi się, rośnie, wydaje potomstwo i szuka przepisanego mu pożywienia. Ptaki, które każdego ranka wylatują głodne ze swoich gniazd, wracają wieczorem najedzone. Niestrudzone pszczoły rozpoczynają dzień pracy od pierwszego kwiatu, który otwiera się o świcie i koń-

czą o zachodzie słońca. Czy słuszne jest pozostawianie bezczynnym, podczas gdy wszystkie żywe istoty bezustannie pracują, aby wypełnić swoje obowiązki? Bóg Wszechmogący informuje, że każda żywa istota otrzyma pożywienie (*rizk*), jednak aby je mieć, należy podjąć wysiłek i pracę.

Powiedz: „Zaprawdę, mój Pan powiększa zaopatrzenie i ogranicza je, komu zechce ze Swych sług. I cokolwiek z tego rozdaje-cie, On wam zwróci. On jest najlepszym spośród zaopatrujących!” (sura *Saba*, *Saba*, 34:39).

Prorok Muhammad (*saal*) głosił:

Nikt nie jadł lepszego jedzenia niż to, na które uczciwie zarobił. Dawud/ Dawid (as), posłaniec Boga, jadł to, co zarobił własną pracą (Buchari, *Anbija*, 37).

Gdy człowiek zrobi wszystko, co możliwe i od niego zależne, aby osiągnąć upragniony cel, powierza rezultat sprawy Bogu Najwyższemu.

Bóg Wszechmogący mówi:

[...] że człowiek ma tylko to, o co się stara (sura *An-Nadżm*, *Gwiazda*, 53:39).

Na przykład rolnik, który we wszystkim polega na woli Boga, musi we właściwym czasie zaorać pole i obsiać je, nawozić w razie potrzeby, zwalczać chwasty i podlewać plony. Po tym wszystkim musi powierzyć Bogu rezultat swoich czynów i poprosić Go o obfite żniwo. Praca pochodzi od nas, rezultat – od Boga.

Droddy bracia i siostry w wierze!

Każdy, kto wierzy w przeznaczenie, wie, że nic na świecie nie dzieje się bez wiedzy Boga.

Jeśli Bóg dotknie cię nieszczęściem, to nikt nie zdoła go odsunąć oprócz Niego. Jeśli zaś zechce On jakieś dobra dla ciebie, to nic nie zdoła odwrócić Jego łaski. On obdarza nią, kogo zechce ze Swoich sług (sura *Juunus*, *Jonasz*, 10:107).

Wiara w przeznaczenie porządkuje ludzkie myśli i całe życie. Nawyk rozpatrywania tego, co wydarzyło się w wyniku pewnych przyczyn, i dostrzegania związku między zdarzeniami, wyklucza pojęcie przypadku. Wiara w przeznaczenie rozwija w człowieku takie wspaniałe cechy, jak wytrwałość, nieustraszonność, stałość, cierpliwość i pracowitość. Czło-

wiek nigdy nie traci ducha, nie okazuje zaniedbania, słabości i lenistwa. Jest zadowolony z tego, co posiada i ściśle przestrzega praw innych. Jest wolny od takich wad, jak chciwość, pazerność i zawiść. Jest zadowolony ze swojego Pana, nabywając takie wspaniałe cechy, jak *tałakkul* (zaufanie) woli Boga oraz *taslim* (pokorność) i zostaje nagrodzony Jego miłosierdziem. Wiara w przeznaczenie dodaje człowiekowi pewności siebie, eliminuje wątpliwości, negatywne myśli i niepotrzebne bezpodstawne zmartwienia. Sprawia, że człowiek nie jest bierny, upokorzony, biedny i niepewny, ale aktywny, odważny i czynny.

Napełnia nas nadzieją w Bogu Wszechmogącym i oddala od bezsensownych zmartwień i trosk o naszą przyszłość.

O Panie, uczyn nas jednymi z Twoich bogobojnych sług, przyjmującymi swój los z wdzięcznością, okazującymi cierpliwość w trudnościach i powściągliwość w radościach. Pozwól nam przejść z godnością przez to, co nam przeznaczone, abyśmy przez te próby mogli się udoskonalić i uwolnić od wszystkiego, co niegodziwe i niegodne Spojrzenia naszego Pana, abyśmy przez te doświadczenia mogli zasłużyć na Twoje miłosierdzie i zadowolenie!

Amiin!

52. PRAWA SĄSIADÓW

Data -.-.20-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ
وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ
بِالْجَنْبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَلًا
فَخُورًا

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

مَا زَالَ جِبْرِيلُ يُوصِينِي بِالْجَارِ حَتَّى ظَنَنْتُ أَنَّهُ سَيُورِثُهُ

Bismillaahir rahmaanir rahiim

*La'budullaaha la laa tuszrikuu bihii szaj'an la bil taalidajni ihsaanan la bi-
zil kurbaa tal jataamaa tal masaakiini tal dzaari zil kurbaa tal dzaaril dzunubi
las saahibi bil dzambi tabnis sabiili la maa malakat ajmaanukum: innallaaha
laa juhibbu man kaana muhtaalan fachuuraa.*

Kaala rasuulullaahi sallallaahu alajhi la sallaam:

*Maa zaala dzibriilu jauusiinii bildzaari hattaa zanantu annahu sajuurri-
suh.*

Drodzy bracia i siostry!

Wszechmogący Stwórca nakazuje nam szanować prawa sąsiadów, ponieważ w życiu codziennym człowiek jest bliżej swoich sąsiadów niż krewnych. W Koranie jest nakazane:

Czcijcie Boga i nie dodawajcie Mu współtowarzyszy! Czyńcie dobro rodzicom, krewnym, sierotom, ubogim, sąsiadom, którzy są wam bliscy i którzy są dla was obcy, towarzyszowi przy waszym boku, podróżnemu oraz tym, którymi zawładnęły wasze prawice. Bóg nie kocha ludzi aroganckich i pełnych pychy²⁷⁷.

Wyrażenie **czyńcie dobro [...] sąsiadom, którzy są wam bliscy** oznacza dobre postępowanie, bycie pomocnym i wyrozumiałym wobec wad sąsiadów, którzy mieszkają w pobliżu.

Z przekazu Ibn Omara i Aiszy pochodzi wypowiedź Proroka (*saal*):

*Dżibril nieustannie dawał mi wskazówki o konieczności dobrego traktowania sąsiada, do tego stopnia, że nawet pomyślałem, że włączy go do grona spadkobierców*²⁷⁸.

Czyńcie dobro [...] sąsiadom, którzy są wam obcy, oznacza bycie przyjaznymi i okazywanie pomocy sąsiadom, którzy mieszkają dalej od was, z którymi nie łączą was więzi rodzinne lub którzy są niewierzący.

Wysłannik Boga (*saal*) podzielił sąsiadów na trzy kategorie, biorąc pod uwagę ich prawa:

a) Sąsiedzi posiadający tylko jedno prawo – są to niemuzułmanie. Mają tylko prawo sąsiadów.

b) Sąsiedzi posiadający dwa prawa – są to muzułmanie. Mają prawa zarówno jako sąsiedzi, jak też współwyznawcy.

c) Sąsiedzi dysponujący trzema prawami – są to muzułmanie, którzy są krewnymi. Mają prawa sąsiadów, prawa braci w wierze i prawa krewnych²⁷⁹.

Drodzy przyjaciele!

Chcąc mieć dobrych sąsiadów, sami powinniśmy być dobrymi sąsiadami, a ponadto dokładać wszelkich starań, aby żyć w otoczeniu prawych ludzi. Jedną z okoliczności, która czyni sąsiada szczęśliwym w ziemskim świecie, jest mieszkanie obok pobożnego sąsiada²⁸⁰. Dlatego nasz Prorok (*saal*) powiedział:

277. Sura *An-Nisaa*, *Kobiety*, 4:36.

278. Al-Buchari, 6014, 6015; Muslim, 2624, 2625.

279. Ibn Hadżar, *Fathul-Bari*; Darul-Fikr, *Fuat Abdulbaki*, X, 456; Sujuti, *Al-Dżami'us-saghir*, I, 146.

280. Ahmad, III, 407.

*Proście Boga, aby ochronił was od złego sąsiedztwa w miejscu stałego zamieszkania! Nieważne, jaki jest sąsiad, gdzie mieszkacie tymczasowo, z nim bowiem po jakimś czasie się rozstaniecie*²⁸¹.

Przysłowie ludowe uczy: „Nie kupuj domu, zanim nie wybierzesz sąsiada”. To pokazuje, jak ważne z duchowego punktu widzenia jest życie wśród dobrych sąsiadów.

Jednocześnie należy cierpliwie znosić trudności powodowane przez sąsiadów. Bóg Wszechmogący kocha tego, który jest cierpliwy wobec swego sąsiada przez wzgląd na zadowolenie Boga. Ochronia go przed krzywdą ze strony sąsiada. Prorok (*saat*) powiedział:

*Czyń dobro sąsiadowi, aby być doskonałym wierzącym*²⁸².

Abu Zarr (*ra*) przekazał: „Mój przyjaciel, Wysłannik Boga (*saat*), dał mi takie pouczenie:

Kiedy gotujesz zupę, dodaj więcej wody. Następnie w myślach zastanów się nad położeniem swoich sąsiadów i chętnie podziel się z tymi, których twoim zdaniem należy nakarmić!”²⁸³.

Z tego *hadisu* wynika, że nawet ubóstwo nie jest uzasadnionym powodem, jeśli chodzi o poszanowanie praw sąsiadów. Osoba znajdująca się w skromnych warunkach materialnych powinna także wspierać swojego sąsiada. Wysłannik Boga (*saat*) przekazał następujące ostrzeżenie:

*Nie jest wierzącym ten, który idzie spać najedzony, podczas gdy jego sąsiad jest głodny*²⁸⁴.

Przykładem tego, jak szlachetni towarzysze, kierując się tym *hadisem*, szanowali prawa swoich sąsiadów, jest opowieść Ibn Omara (*ra*):

„Domostw było siedem i wszyscy ich mieszkańcy byli ubodzy. Właściciel jednego z tych domów wysłał swojemu sąsiadowi w prezencie głowę baranka. Ten pomyślał, że bardziej potrzebna będzie drugiemu sąsiadowi i oddał mu baranią głowę. A trzeci sąsiad z tą samą myślą wysłał ją następnemu sąsiadowi. W ten sposób głowa baranka okrążyła wszystkie domy i wróciła do tego, skąd pierwotnie została wysłana”²⁸⁵.

281. Nasai, *Istiaza*, 44.

282. Tirmizi, *Zuhd*, 2/2305; Ibn Madża, *Zuhd*, 24.

283. Muslim, *Birr*, 143.

284. Hakim, 2/15; Hajsami, 8/167.

285. Hakim, 2/526.

Widzimy wyraźnie, jak szlachetna i wysoka jest moralność, która stworzyła tę cywilizację.

Dobroć i miłosierdzie to podstawowe zasady islamu. Ponieważ nawet najdrobniejszy brzydki czyn rzuca cień na istotę islamu, wysłano szereg poważnych ostrzeżeń o niedopuszczalności wszystkiego, co dyskredytuje naszą wielką religię.

Szanowni muzułmanie!

Sprawianie kłopotów sąsiadom oznacza słabość wiary. Sąsiedzi nie powinni wzajemnie się krzywdzić. Abu Hurajra (ra) przekazał następujące słowa naszego Proroka (sał):

Nie uwierzył, przysięgam na Boga. Nie uwierzył, przysięgam na Boga. Nie uwierzył, przysięgam na Boga.

Towarzysze zapytali:

– Kto, o Wysłanniku Boga?

*Człowiek, którego sąsiad nie jest przed nim bezpieczny!*²⁸⁶

Nasz Prorok (sał) prawa sąsiadów sformułował w następujący sposób:

Jeśli ktoś jest zmuszony zaryglować drzwi z obawy, że sąsiad może wyrządzić krzywdę jego rodzinie i majątkowi, to ten sąsiad nie jest prawdziwie wierzący. Podobnie sąsiad, od którego można spodziewać się każdej nieprzyjemności, nie jest prawdziwie wierzącym.

*Czy wiecie, jakie prawa mają sąsiedzi? Należy pomagać im, gdy zwrócą się o pomoc; pożyczać pieniądze, gdy poproszą; pomagać w potrzebie; odwiedzać, gdy są chorzy; gratulować, gdy w ich życiu wydarzy się coś dobrego; pocieszać, gdy spotyka ich nieszczęście; uczestniczyć w pogrzebie, gdy umrą. Aby nie blokować przepływu świeżego powietrza, nie można bez zgody sąsiada zbudować domu wyższego niż jego dom. Aby zapach (gotującego się) jedzenia nie powodował niedogodności sąsiadowi, ugość również jego, nawet jeśli masz niewiele. Jeśli kupisz owoce, poczęstuj go także. Jeśli nie możesz tego zrobić, przynosź owoce do domu, aby nie były widoczne. Niech twoje dzieci nie wychodzą na ulicę z owocami, aby nie wzbudzać zazdrości dzieci sąsiadów*²⁸⁷.

286. Buchari, *Adab*, 29; Muslim, *Iman*.

287. Bajhaki, *Szuajb*, 7/83; Kurtubi, 5/120–123.

O Boże, uczyni nas spośród tych, którzy najlepiej szanują prawa sąsiadów, nie wyrządzają im krzywdy ani czynem, ani słowem, wykazują dbałość i wrażliwość na ich troski i potrzeby! Pomóż nam stać się doskonałymi wierzącymi, czyniącymi dobro naszym sąsiadom w imię Twojego zadowolenia!

Amiin!

Spis treści

CHUTBA	7
WZORCE KAZAŃ	16
PIĄTKOWE KAZANIA	21
1. BRATERSTWO W ISLAMIE	21
2. PRZEBYWANIE WŚRÓD WSPÓŁWYZNAWCÓW	24
3. ZADOWOLENIE WSZECHMOGĄCEGO BOGA W ZADOWOLENIU RODZICÓW	29
4. MŁODZIEŃCZAK ZACHWYCONY PRZEBYWANIEM POD OSŁONĄ TRONU BOGA (AL-ARSZ)	31
5. DOSKONAŁOŚĆ WIARY (IMAN) W SZLACHETNYCH UCZYNNIKACH I MORALNOŚCI	35
6. CZYSTOŚĆ I SKROMNOŚĆ	39
7. CZY KOBIETA WSCHODU JEST ZNIEWOLONA?	43
8. NIE PODĄŻAĆ ZA ŻYCZENIAMI TYCH, KTÓRZY NIE MAJĄ WIEDZY	48
9. HUSNUZ ZANN – POZYTYWNE MYŚLENIE	52
10. O ZAUFANIU DO STWÓRCY	56
11. NIEZAPOMINANIE O ŚMIERCI	61
12. MIŁOŚĆ DO BOGA I JEGO WYSŁANNIKA (1)	68
13. MIŁOŚĆ DO BOGA I JEGO WYSŁANNIKA (2)	75
14. MORALNOŚĆ WYSŁANNIKA BOGA	80
15. WIARA W ŻYCIE WIECZNE	86
16. DOZWOLONA ŻYWNOŚĆ	93

17. STRACH I NADZIEJA	99
18. WYŻSZOŚĆ JEST TYLKO W POBOŻNOŚCI	105
19. ZASADA ISLAMU – NIE UTRUDNIAĆ, LECZ UŁATWIAĆ	110
20. NADZIEJA NA LEPSZE	115
21. SZCZEROŚĆ WIARY	118
22. ŚWIADECTWO MIŁOŚCI DO BOGA	122
23. MIŁOSIERDZIE	126
24. PRAWA SĄSIADÓW	130
25. ZIKR – PODSTAWA WIARY	135
26. TAŁBA (SKRUCHA)	140
27. ISTIGFAR (PRZEBACZENIE)	149
28. DUSZA I JEJ ISTOTA	158
29. SURA <i>AL-FATIHA</i> – WPROWADZENIE DO ŚWIĘTEGO KORANU	169
30. ŚWIĘTOWANIE NOCY <i>MIRADŻ</i>	174
31. ZAKAT (PODATEK)	177
32. RAMADAN I POST	182
33. WARTOŚĆ TRZECH BŁOGOSŁAWIONYCH MIESIĘCY	193
34. ŚWIĘTY RAMADAN	198
35. ZALETY NOCY PRZEZNACZENIA	202
36. JAK UTRZYMAĆ RAMADAN?	207
37. KAZANIE W DNIU RAMADAN <i>BAJRAMU</i>	211
38. WARTOŚĆ PIELGRZYMKI W ISLAMIE	217
39. <i>HADŹDŹ</i> I DZIEŃ <i>ARAF</i> A	221
40. KAZANIE W DNIU <i>KURBAN BAJRAMU</i>	225
41. FASCYNACJA ŻYCIEM ZIEMSKIM	231

42. O ŚWIĘTOWANIU NOWEGO ROKU (1)	236
43. O ŚWIĘTOWANIU NOWEGO ROKU (2)	241
44. ZAZDROŚĆ (1)	245
45. ZAZDROŚĆ (2)	249
46. ALKOHOLIZM, NARKOMANIA I HAZARD	253
47. <i>SIHR</i> (MAGIA I CZARY)	258
48. UNIKANIE MARNOTRAWSTWA (<i>ISRAF</i>)	263
49. BŁĘDNA WIARA W WĘDRÓWKĘ DUSZ	269
50. RADOŚĆ ŻYCIA I STRACH PRZED ŚMIERCIĄ	273
51. TAJEMNICA LOSU	278
52. PRAWA SĄSIADÓW	283

